

M. G. de Koning

ROTSVAST 3

De Tweede brief aan de Korinthiërs

Een verklaring van Paulus' brief, speciaal voor jou.

INLEIDING

Beste vriend of vriendin,

Ik ben heel blij dat ik je dit derde deel uit de Rotsvastreeks kan aanbieden. Een mevrouw die het eerste deel (over de Brief aan de Romeinen) had gelezen, belde mij op om te vragen waar het tweede deel bleef. Wat haar had aangesproken was dat het boek 'eenvoudig en dicht bij de Bijbel was'. Een mooier compliment kan ik mij niet indenken, want dat is precies waarom ik de Heer bid, terwijl ik schrijf. Ik hoop dat dit boek op deze manier bij jou overkomt. Dan zal er dank aan God zijn.

Dit boek is voor jou geschreven. Toen ik het schreef, heb ik geprobeerd me een beetje in jouw situatie in te leven. Ik heb gedacht aan jou als iemand die

- òf pas de Heer Jezus kent,
- òf Hem al langer kent,

maar die in beide gevallen de Heiland, die voor jou stierf om jou het leven te geven, beter wil leren kennen.

Tot nu ben je daar nog niet toe gekomen. Het interesseerde je niet echt. Zo'n tijd heb ik ook gekend. Maar nu is daar verandering in gekomen en dat is geweldig.

Het is in de eerste plaats geweldig voor de Heer Jezus. Hij vindt het fijn dat Hij belangrijk voor je is geworden. Dat gaat Hij belonen. Daarom is het in de tweede plaats geweldig voor jezelf. Je zult gaan ontdekken wat een enorme rijkdom je door de Bijbel in je handen hebt gekregen. Je liefde voor de Heer Jezus zal er steeds groter door worden.

Hoe oud je bent, doet er eigenlijk niet zoveel toe. Het gaat erom wat jij voor de Heer Jezus bent gaan voelen, wat Hij voor je is gaan betekenen. Dat is de reden waarom jij de Bijbel wilt gaan lezen.

Door dit boek wil ik je daar graag bij helpen. Het is bedoeld als een opstapje naar verder onderzoek van de Bijbel.

Ik geef nog een paar praktische tips:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. Voor het Nieuwe Testament raad ik je aan de zgn. Herziene Voorhoeve-uitgave te gebruiken. Je kunt die in de boekwinkel kopen of bestellen bij Uitgeverij Medema, Postbus 113, 8170 AC Vaassen.
2. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekortdoet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks. Ik heb geprobeerd zó te schrijven dat je de Bijbel er wel bij móet gebruiken. Lees dus eerst het betreffende stukje in de Bijbel.
3. Erg belangrijk is zelfdiscipline. Je zult bereid moeten zijn je een beetje in te spannen, er iets voor te doen (of te laten) om de Bijbel beter te leren kennen. Er zullen best wel eens momenten zijn dat je niet zoveel zin hebt om in je Bijbel te lezen. Neem je daarom voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht, iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin. Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in zevenendertig stukjes verdeeld, zodat elk stukje, gemiddeld genomen, over zes of zeven verzen gaat. Je zou elke dag zo'n stukje kunnen lezen. Samen met het Bijbelgedeelte heb je daar, bij een heel rustig tempo, tussen de tien en vijftien minuten voor nodig. Ik veronderstel dat je, om je lichaam te voeden, langer aan tafel zit. Het voedsel voor je ziel is minstens zo belangrijk. Bij het opbrengen van deze zelfdiscipline heb je na iets meer dan een maand een beetje een indruk gekregen van een schitterende brief uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken. Wanneer je vragen hebt, laat me dat dan gerust weten.

Ik wens je Gods zegen toe!

Middelburg, herfst 1995

Telefoon: 0118-638458

INHOUD

Inleiding.....	2
Inhoud	4
Overzicht van de Brief.....	6
1. Inleiding, lofprijzing en verdrukking.....	7
2. Troost voor anderen.....	11
3. Paulus' bezoek uitgesteld.....	14
4. In Hem is het ja.....	17
5. Droefheid, blijdschap, vergeving.....	21
6. Een welriekende reuk van Christus	25
7. Een brief van Christus.....	29
8. Het oude en het nieuwe verbond.....	33
9. De lichtglans van het evangelie.....	37
10. De schat in aarden vaten	41
11. De dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.....	45
12. Een gebouw van God.....	49
13. De rechterstoel van Christus	53
14. Eén is voor allen gestorven	57
15. In Christus een nieuwe schepping.....	61
16. De weg van Gods dienaars (I).....	65
17. De weg van Gods dienaars (II).....	69
18. Het ongelijke juk.....	73
19. Afzondering, waarvan en waartoe	77
20. God, Die de nederigen troost	81
21. Droefheid naar God.....	85
22. De genade van het geven	89
23. Iedereen evenveel	93
24. Diakenen	97
25. God heeft een blijmoedige gever lief	101
26. God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.....	105
27. Het afbreken van bolwerken.....	109
28. Ieder zijn eigen arbeidsterrein	113
29. De eenvoudigheid jegens Christus	117
30. Paulus en de valse apostelen.....	121
31. De onwijsheid en onzinnigheid van Paulus.....	125
32. Het lijden van Paulus	129
33. Opgetrokken tot in de derde hemel.....	133

---

34. Mijn genade is u genoeg	137
35. Paulus' zorg voor de Korinthiërs.....	141
36. Onderzoekt uzelf of u in het geloof bent	145
37. Gebeden, vermaningen, groeten en zegenbede	149
Achterzijde.....	153

OVERZICHT VAN DE BRIEF

1. Hfdst. 1:1,2 Groet
2. Hfdst. 1:3-11 Troost in de verdrukking
3. Hfdst. 1:12-2:17 Verklaring van Paulus' gedrag
4. Hfdst. 3 Het nieuwe verbond
5. Hfdst. 4 De zwakheid van de dienstknecht en de kracht van God
6. Hfdst. 5:1-10 De rechterstoel van Christus
7. Hfdst. 5:11-21 De bediening van de verzoening
8. Hfdst. 6:1-13 Eigenschappen van Gods dienaars
9. Hfdst. 6:14-7:1 Het ongelijke juk
10. Hfdst. 7:2-16 Paulus' vreugde over bekering
11. Hfdst. 8,9 De genade van het geven
12. Hfdst. 10-13:10 Paulus verdedigt zijn apostelschap
13. Hfdst. 13:11-13 Afscheidsgroet

---

1. INLEIDING, LOFPRIJZING EN VERDRUKKING

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 1 vers 1 tot en met 5

Je kunt deze brief eigenlijk alleen goed begrijpen als je ook de eerste brief hebt gelezen. Paulus heeft in zijn eerste Brief aan de Korinthiërs veel moeten schrijven over dingen die bij hen niet deugden. Nu was hij heel erg benieuwd hoe zij zijn eerste brief hadden opgevat.

Zouden ze hebben geluisterd naar wat hij daarin had geschreven of zouden ze de brief boos hebben verscheurd? Hij wist het niet en zat daarover in spanning. Maar gelukkig was er bericht gekomen dat zijn brief goed was overgekomen. Niet dat alle problemen al opgelost waren, maar ze hadden zijn brief wel ter harte genomen en ze wilden meewerken aan een verbetering van de verkeerde dingen.

Toen Paulus dat hoorde, werd hij echt ontzettend blij. Daarom pakt hij opnieuw zijn pen en gaat hun schrijven op een manier die harten en gevoelens raakt. Hij legt daarin zijn hart bloot, hij houdt zich niet meer in, er zijn geen reserves meer. Soms lijkt het alsof hij van de hak op de tak springt, omdat zijn hart zo vol is en hij hun zoveel te vertellen heeft. Toch is dat maar schijn. Ook al zul je in deze brief veel verschillende onderwerpen aantreffen, je zult er ook een duidelijke ordening in kunnen ontdekken.

Wat de brief zo indrukwekkend maakt, is dat het net is alsof hij voor jou persoonlijk is geschreven. Je zult niet in alle situaties zijn geweest (of nog komen) waarin Paulus is geweest. Maar je kunt wel veel hebben aan het voorbeeld van Paulus, zoals hij zich in al die situaties heeft gedragen. Dat zal je tot steun zijn. Iedereen die in zijn leven Christus wil dienen, zal moeilijke dingen moeten meemaken. Als jij verlangt Christus te dienen zal dat bij jou ook het geval zijn. Heel veel in deze brief gaat juist daarover: hoe iemand die een dienstknecht van God wil zijn, te maken zal krijgen met allerlei moeilijkheden en beproevingen. Maar de moeilijkheden en beproevingen hebben nooit het laatste woord. God zal het allemaal

gebruiken om je te laten zien dat Hij er ook nog is. Als je het allemaal niet meer ziet zitten en er misschien zelfs over denkt maar te stoppen met je leven voor de Heer, dan komt Hij bij je om je te troosten en te bemoedigen. Echt, dat zijn momenten die je later voor geen goud had willen missen.

Laten we de eerste vijf verzen maar eens van wat dichterbij bekijken. Daar kun je al zien dat opgaat wat ik je zojuist heb verteld. Eerst stelt Paulus zich weer voor. Heel duidelijk presenteert hij zich als apostel. Hij doet dat om indruk te maken, om zijn gezag als apostel te onderstrepen. Alleen gaat hij daarbij niet te werk op de manier waarop dat in de wereld om je heen gebeurt. Daar willen mensen indruk maken om door anderen bewonderd te worden. Paulus doet het omdat hij weet dat hij iemand is die door een ander is gestuurd. Het woord apostel betekent: gezondene. Dus Paulus spreekt hier niet voor zichzelf, maar namens een ander. Wie dat is, staat er direct achter. Het is Christus Jezus. Paulus heeft dit apostelschap niet zelf naar zich toegetrokken, maar hij is het 'door de wil van God'.

Samen met Timotheüs richt hij zich in deze brief zowel tot de Korinthiërs als tot de andere gelovigen die in de provincie Achaje woonden. En, zoals je dat ook hebt met de andere brieven, over hun hoofden heen word ook jij aangesproken. Dan wenst hij hun, zoals hij in veel brieven doet, genade en vrede toe. Zo'n zegenwens is geen holle formule, of een nietszeggende uiting. Integendeel, hij legt er zijn hele hart in. Prachtig, om je op deze manier tot iemand te richten en zo de aandacht te vragen voor wat er verder volgt.

Zoals gezegd staat er in deze brief veel over het lijden dat iemand kan overkomen die God en Christus wil dienen. Wat is eigenlijk het nut van het lijden? Waarom laat God het toe? Of zelfs: waarom brengt God lijden over Zijn kinderen? Het is heel opmerkelijk dat het Bijbelboek dat waarschijnlijk het eerst geschreven is, dus nog voordat het boek Genesis door Mozes werd geschreven, het boek Job is. Het opmerkelijke hiervan is, dat het boek Job eigenlijk als thema 'het lijden' heeft. Je ziet dat lijden deel uitmaakt van het menselijk bestaan sinds de zondeval. Er is geen mens die niet op de een of andere manier in zijn eigen leven met lijden te maken heeft. Jij zult daar, denk ik, mee kunnen instemmen.

Maar dan komt de vraag: hoe ga je met dat lijden om? Op deze vraag zijn verschillende antwoorden denkbaar.

Je kunt ook een andere vraag stellen: hoe ziet God het lijden? Ik denk dat Paulus in de verzen die je nu voor je hebt, daar een mooi antwoord op geeft. Zo'n antwoord kun je niet nakauwen, dat moet je meebelevan. Hij begint ermee God te prijzen en te loven! Denk je eens in: hij is in de grootste nood geweest, zelfs de dood nabij en daarvoor begint hij God te loven! Dat dit geen mooipraterij is, kun je lezen in Handelingen 16 vers 19 tot en met 25. In de nood leer je God kennen op een manier die je je niet kunt voorstellen als je nooit in nood bent geweest. Paulus noemt God 'de Vader der ontfermingen'. Je ziet het voor je: een Vader die Zijn armen om Zijn pijnlijgend kind heen slaat. En 'de God van alle vertroosting'. Heb je het goed gelezen? Er staat: van alle vertroosting, niet zomaar een klein beetje. Die troost van God is er 'in al onze verdrukking'.

Ook hier moet je goed lezen. God troost ons niet door de verdrukking weg te nemen, maar door in de verdrukking bij ons te komen en ons als het ware erdoorheen te dragen.

In Jesaja 63 vers 9 staat dat zó mooi: 'In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd.' Zie je het? God komt naast je staan in je ellende, slaat Zijn arm om je heen en spreekt 'goede woorden, troostrijke woorden' (Zacharia 1 vers 13). Woorden van troost, daaraan is behoefte in een wereld vol lijden. Spreek jij ook wel eens zulke woorden? Eén van de redenen waarom God ons laat lijden is, dat wij zijn ontferming en troost zullen ervaren. En de uitwerking daarvan zal zijn, dat wij op onze beurt weer anderen kunnen troosten die het ook moeilijk hebben. Zo werkte dat bij Paulus en zo kan dat ook bij ons werken.

Nog één ding: als je soms denkt dat je het niet meer haalt, dat het lijden in de dienst van Christus zo overvloedig is dat je denkt dat je er onderdoor gaat, denk er dan ook aan dat de troost door Christus altijd overal bovenuit gaat.

Lees nog eens 2 Korinthe 1 vers 1 tot en met 5.

Verwerking:

Vers 3 lijkt op Efeze 1 vers 3 en 1 Petrus 1 vers 3.

Welke verschillen vallen je op?

---

2. TROOST VOOR ANDEREN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 1 vers 6 tot en met 11

Is het echt waar dat iemands lijden en verdrukking voor een ander vertroosting kan betekenen? Wanneer je dat aan Paulus zou vragen, zou hij daar volmondig 'ja' op zeggen.

Nu hebben jij en ik niet te maken met het Soort lijden waar Paulus mee te maken had. Maar dat is ook niet het belangrijkste. Je hoeft niet perse precies een zelfde soort lijden te ondergaan om met iemand anders mee te kunnen voelen. Het gaat erom dat wat jij meemaakt, voor een ander een bemoediging betekent, omdat die ander het ook niet zo gemakkelijk heeft.

'Gedeelde smart is halve smart': zegt een spreekwoord. Werkt het ook niet zo bij jou? Wanneer jou iets verdrietigs overkomt, kun je zó In je verdriet opgaan dat je denkt de enige te zijn die zo'n verdriet heeft en dat er niemand is die jou kan begrijpen. Maar als je er dan aan denkt dat er nog anderen zijn die ook ergens verdriet over hebben, dan kan je dat goed doen. Dan kun je daardoor een stukje troost ervaren. Te weten dat je niet alleen staat, geeft moed en kracht om door te gaan, ondanks de moeiten en zorgen. En de troost die je ervaart, mag je ook doorgeven en delen met anderen.

Het soort lijden waarover Paulus het hier heeft, heeft te maken met zijn dienst voor de Heer. Hij ondervond in zijn dienst voor de Heer veel vijandschap en haat. Maar hij hield vol, hij gaf niet op. Daarom deed hij steeds nieuwe ervaringen op met de vertroosting in het lijden. Hij was ervan overtuigd dat het bij de Korintheërs op dezelfde manier werkte. Het is een gulden regel: wie deelheeft aan het lijden, zal ook deelhebben aan de vertroosting. Dat geldt ook voor jou.

Nu de situatie in de Gemeente te Korinthe verbeterd was en er dingen waren beleden, kon Paulus iets over zichzelf gaan vertellen, wat hij had meegemaakt en had gevoeld. Zulke dingen vertel je alleen aan anderen als er bij die ander(en) echte belangstelling is. Dingen waar je het echt moeilijk mee hebt, vertel je niet aan iedereen. Die vertel je alleen aan mensen van wie je weet dat ze er oprechte

belangstelling voor hebben en met je meelevens. Iets blootgeven van jezelf aan een ander kan voor die ander veel betekenis hebben. Voor die ander blijkt daaruit dat je op zijn medeleven rekent. Het geeft die ander het gevoel van waarde te zijn. Zo stelt Paulus zich op tegenover de Korinthiërs.

De verdrukking die hem in Asia was overkomen, was geen kleinigheid geweest. We weten niet precies waarop de apostel duidt; sommigen hebben gedacht aan het tumult in Efeze (Handelingen 19), maar toen werd Paulus geen haar gekrenkt en toonde hij zich ook allerminst wanhopig, maar juist moedig en vastberaden. Wat het ook geweest is, het was een heel zware en moeilijke ervaring.

Juist in zulke omstandigheden, als er geen uitzicht meer is, blijft er niets en niemand anders over dan God. Alleen Hij kan dan nog uitkomst geven. En dat doet Hij ook! Daarom laat God in ons leven dingen toe waar wij geen uitweg meer in zien. Hij wil dat wij leren vertrouwen op Hem alleen. In Psalm 107 vers 23 tot en met 32 wordt heel indringend beschreven hoe al de wijsheid van de mens niets baat als de stormen in zijn leven losbarsten. Roepen tot de Here en vertrouwen op Hem is het enige dat overblijft. Dan komt de uitkomst.

In Psalm 68 vers 21 staat nog zo'n mooi vers dat hierop aansluit: 'Die God is ons een God van uitredingen, bij de Here Here zijn uitkomsten tegen de dood.' Dat heeft Paulus ervaren; dat mag jij ook ervaren.

Paulus verzette zich niet tegen de weg die God met hem ging en tegen de moeilijkheden waarin hij daardoor terecht kwam. Hij wist van elke moeilijkheid een gelegenheid te maken om God beter te leren kennen. God wil alle moeiten in ons leven gebruiken om ons steeds meer vrij te maken van onze eigen pogingen onszelf te redden of zelf te proberen uit de moeilijkheden te komen. Hij wil juist dat wij leren alles aan Hem over te laten en erop te vertrouwen dat Hij in staat is om uitkomst te geven waar wij geen uitkomst meer zien. God wil dat wij Hem steeds beter leren kennen als de God van de verlossing uit de nood, als de God van de opstanding en het leven. Elke ervaring waardoor wij God op deze wijze leren kennen, is tegelijk een bemoediging voor toekomstige moeilijkheden. Wat God al eens gedaan heeft, kan Hij ook een andere keer doen. Wanneer je van iemand weet met wie God zo bezig is, dan mag je voor zo iemand gaan bidden dat God dit doel met hem bereikt.

Paulus was erg blij dat de Korinthiërs voor hem baden. In andere brieven lees je ook hoezeer hij de voorbede van de gelovigen op prijs stelde. Hij noemt het hier 'meewerken door het gebed'. Je zou het misschien niet zeggen, maar bidden is werken. Het is nog zwaar werk ook. Daarom gebeurt het waarschijnlijk zo weinig. Paulus rekende ook op de verhooring van de gebeden. Hij zag zijn leven, waaraan hij had gewanhoopt, als iets wat hij had teruggekregen als antwoord op de gebeden van vele personen. Dat maakte zijn leven tot een genadegave die hij van God had gekregen. En wat is het gevolg van een verhoord gebed? Dankzegging toch? Door velen kon er gedankt worden dat hij in leven was gebleven. God had daarvoor gezorgd en het gebed van de gelovigen ervoor gebruikt.

Zoals je ziet is Paulus geen individualist, iemand die alleen zijn weg gaat en zich van de andere gelovigen niets aantrekt. Nee, de andere gelovigen, ook die te Korinthe, waren heel belangrijk voor hem. Hij wist dat hij hen nodig had. Mooi om dat te zien bij deze grote dienstknecht van de Heer.

Lees nog eens 2 Korinthe 1 vers 6 tot en met 11.

Verwerking:

Waarin heb jij de vertroosting van God wel eens ervaren?

Heb je die gedeeld met anderen?

3. PAULUS' BEZOEK UITGESTELD

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 1 vers 12 tot en met 17

Nadat de apostel in de vorige verzen zijn hart voor de Korinthiërs heeft blootgelegd en hen heeft laten delen in de grote nood waarin hij geweest is, moet hij nu een misverstand uit de weg ruimen. Dat misverstand was een gevolg van een wijziging van zijn plan om hen te bezoeken.

Hij had dat eerst wel gewild en dat had hij hun ook verteld, maar later had hij er van afgezien (vergelijk vers 23). Boze tongen beweerden nu dat Paulus een man was van wie je niet op aan kon. Daarom gaat hij in de verdediging.

Het is geen zelfverdediging, maar een verdediging van zijn dienst, waarvan de Korinthiërs zelf een 'vrucht' waren. Het is een verdediging van het werk van Christus in de harten van de Korinthiërs. Dit werk kwam op het spel te staan, als hij niet krachtig stelling zou nemen tegen de valse beschuldigingen die onder de gelovigen circuleerden. Je vindt het overal, in de wereld en in de Gemeente: als de geruchtenmachine eenmaal op volle toeren draait, ontstaat er binnen de kortste tijd een oorlogssituatie. De vrede is dan weg. Zo stond ook de goede verhouding tussen Paulus en de Korinthiërs op het spel. Om dit gevaar de kop in te drukken wijst Paulus allereerst op het getuigenis van zijn geweten. Wanneer hij iets op zijn geweten zou hebben, zou hij zich nooit op zo'n eenvoudige en oprechte manier hebben kunnen gedragen. God zou dat beslist niet hebben toegelaten. Iemand die onoprechte bedoelingen heeft, valt op een zeker moment door de mand. Paulus heeft niet via allerlei handigheidjes geprobeerd zijn boodschap aan de Korinthiërs kwijt te raken. Kwalijke praktijken om zieltjes te winnen waren er bij hem niet bij. Hij gebruikte geen vleselijke wijsheid, geen methoden die het rond verkiezingsprogramma's goed doen, waar veel beloofd wordt en bijna niets kan worden waargemaakt. Hij was zich bewust van de genade van God. Dat wil zeggen dat hij niets van zichzelf dacht, niet zijn eigen naam hoog in het vaandel had, maar dat hij integendeel wilde laten

zien wat God bij hem had bewerkt. Zo had hij zich gedragen in de wereld en onder de gelovigen.

Het is heel belangrijk je ervan bewust te zijn, dat zowel de mensen van de wereld alsook de gelovigen je gadeslaan. Wanneer uit jouw gedrag blijkt dat je iets hebt begrepen van de genade van God, dan zal niemand terecht iets op je aan te merken hebben. Dan zul je niet bekendstaan als iemand die ze 'achter de ellebogen' heeft. Je bent een open boek voor iedereen. Paulus kon erop wijzen dat hij niets anders schreef dan wat ze allang van hem wisten en wat ze ook hadden erkend. Dat hij geen man van slinkse wegen was, hadden ze van nabij meegemaakt. Hij hoopte dat ze zich niet inlieten met mensen die probeerden wantrouwen te zaaien en die op die manier trachtten de Korinthiërs aan het twijfelen te brengen over zijn oprechte bedoelingen.

Gelovigen die met wantrouwen naar elkaar kijken en luisteren, komen in een neerwaartse spiraal terecht. Alles wat gezegd of gedaan wordt, wordt verkeerd uitgelegd en de verhoudingen tussen hen worden steeds stroever en onplezieriger, totdat de zaak volkomen vastloopt. Mocht jij iets van wantrouwen bij jezelf bemerken, veroordeel dat. Laat het niet bestaan. Zijn er dingen gebeurd of gezegd die je niet begrijpt, bid er dan voor en ga erover praten met de betreffende persoon. Ik weet uit mijn eigen leven hoe gemakkelijk je iets kunt veronderstellen, terwijl in een gesprek blijkt hoezeer je je hebt vergist.

Paulus wijst op de dag van de Heer Jezus. Op die dag zullen Paulus en de Korinthiërs samen voor de rechterstoel van Christus staan. Dan zal Paulus in hen kunnen roemen (en andersom) door op hen te wijzen en tegen de Heer te zeggen: 'Zij hebben geluisterd naar wat ik in Uw opdracht tegen hen heb gezegd.' Alle onduidelijkheden en onwaarheden zijn dan weg. Weet je wat zo belangrijk is? Dat je nu al rekening kunt houden met deze rechterstoel. Dat deed Paulus. Hij kon dan ook in alle rust, zonder enige aanklacht van zijn geweten, vertellen dat hij naar hen toe had willen komen. Hij hoefde zich niet ervoor te verontschuldigen dat hij daarin fout was geweest. Wat had hij hun graag die tweede genade gegund! Een eerste genade was het geweest, toen hij voor de eerste keer bij hen was geweest en hun het evangelie had verkondigd. Die genade hadden ze ervaren. Hij had hen tijdens een tweede bezoek verder willen onderwijzen in de genade. Zijn hart ging naar hen uit. Zij waren zijn kinderen in het

geloof. Daarom rekende hij er ook op dat zij hem zouden geven wat hij nodig had om weer verder te kunnen reizen. Dat heeft niets te maken met het zoeken van eigen voordeel. Het is juist prachtig om op de steun van je broeders en zusters te rekenen vanuit het besef dat je met elkaar verbonden bent in je inzet voor dezelfde Heer.

Er was dus niets waar van de verdachtmakingen als zou hij slechts op eigen voordeel uit zijn, ten koste van de Korinthiërs. Hij had zijn reisplan al klaargemaakt. Uit de manier waarop hij hen deelgenoot maakte van deze plannen, kun je wel opmaken dat het geen lichtvaardig gemaakt plan, geen beveliging was geweest. Ook had hij zijn plannen niet zitten maken aan de hand van berekeningen waarvan hijzelf het meeste voordeel had. Nee, hij had zich laten leiden door God en door zijn liefde voor Christus en de zijnen. Hij was geen wispelturig man zoals van hem verondersteld werd. Je kent waarschijnlijk wel van die mensen die van alles beloven, maar van wie je weet dat ze hun belofte toch niet nakomen. Zulke mensen zijn niet geloofwaardig. Voor gelovigen is zo'n gedrag Christus onwaardig.

De Heer Jezus heeft gezegd dat ons woord 'ja' ook 'ja' moet zijn en dat ons 'nee' ook echt 'nee' moet betekenen (Mattheüs 5 vers 37; zie ook Jakobus 5 vers 12). Kennen de mensen jou zo? Dan is het niet nodig om jouw 'ja' of 'nee' te onderstrepen met allerlei vrome en plechtige betuigingen. Men zal van jou op aan kunnen. Als Paulus iemand zou zijn geweest die 'ja' zei maar 'nee' deed, hoe zou men dan verder op hem kunnen vertrouwen? Hoe zou hij dan anderen leiding kunnen geven? Je weet immers niet wat je aan hem hebt? Zo iemand heeft zichzelf niet in de hand. Je moet ervan op aan kunnen dat iemand de waarheid spreekt, anders komt alles wat hij zegt op losse schroeven te staan.

Lees nog eens 2 Korinthe 1 vers 12 tot en met 17.

Verwerking:

Kan men altijd van jou op aan? Hoe reageer je op een valse beschuldiging?

---

4. IN HEM IS HET JA

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 1 vers 18 tot en met 22

God is getrouw! Dat staat tegenover alle ontrouw en wispelturigheid waarvan Paulus beschuldigd werd. Hij zegt niet: 'Ik ben trouw', dat oordeel laat hij aan God over.

Hij weet dat God trouw is in alles wat Hij heeft gezegd. God is niet iemand die nu eens dit en dan weer dat zegt.

In wat Hij zegt, ligt geen onzekerheid. Hij verandert Zijn voornemens niet! Je kunt ervan op aan dat Hij doet wat Hij heeft gezegd. Paulus had dat in zijn houding, in zijn gedrag en in zijn spreken duidelijk onderstreept. Wat hij in het woord van het evangelie aan de Korinthiërs had doorgegeven, getuigde daarvan. Hij had hun geen twijfelachtige dingen verkondigd. Glashelder had hij hun het evangelie voorgesteld, op een wijze die niets aan duidelijkheid te wensen had overgelaten. Hoe kon dat ook anders: de inhoud van zijn prediking was immers 'de Zoon van God, Jezus Christus'. Met het noemen van deze Naam raakt hij de kern van het evangelie en tevens het centrum van alle plannen van God. Bij God gaat alles om de eer en verheerlijking van de Heer Jezus. Dat is iets waarvan je steeds meer doordrongen moet raken, net zoals Paulus daarvan zó diep doordrongen was dat het zijn levensweg bepaalde.

In de namen van de Heer Jezus zie je Zijn heerlijkheid. In de naam 'Zoon van God' komt Zijn eeuwige Godheid naar voren. Hij is de eeuwige Zoon. In de naam 'Jezus' komt Zijn vernedering tot uiting. Het is de naam die Hij ontving nadat Hij als mens op aarde was gekomen om het verlossingswerk te volbrengen. De naam 'Christus' betekent 'gezalvde'. Hierbij mag je denken aan Hem als Degene die al de raadsbesluiten van God zal vervullen. Als je Hem zó voor je aandacht hebt, dan kun je je toch niet voorstellen dat je maar wat heen en weer praat en een beetje aanrommelt met je eigen plannen. Dan is er maar één verlangen: in je spreken en gedrag te laten zien dat Christus Jezus alles voor je is. Er zullen dan steeds meer onzekerheden uit je leven verdwijnen. Dat is natuurlijk een proces, dat gebeurt niet van de

ene op de andere dag. Je zult merken dat je na verloop van tijd niet meer zo heen en weer geslingerd wordt in je gevoelens. Je wéét wel dat alles in Christus 'ja en amen' is, maar je beleeft het niet altijd zo. Je kunt je daarom het beste bezighouden met de dingen die vast en zeker zijn. Daar kun je je aan optrekken. Zo wordt het hier voorgesteld.

Heel vaak heeft Paulus het over iets van heel praktische aard, terwijl hij daar direct iets van de Heer Jezus mee verbindt. Een voorbeeld daarvan vind je in 2 Korinthe 8 en 9. Daar heeft hij het over geld geven door de gelovigen aan anderen die gebrek lijden. Maar hij doet dat niet zonder ook hierbij de Heer Jezus en God voor te stellen. Lees maar na in vers 9 van hoofdstuk 8 en in vers 15 van hoofdstuk 9. Telkens als hij iets heel alledaags behandelt, laat hij zien hoe het bij de Heer Jezus en bij God is. Zo is dat ook hier. Als hij het heeft over zijn dienst, laat hij zien dat die in verbinding staat met onwankelbare beloften van God. Wat hij de gelovigen voorhoudt, de inhoud van zijn prediking, is vast, omdat het gaat over God en de Heer Jezus.

God zal al Zijn beloften waarmaken in de Heer Jezus. Of het nu gaat om Israëel of om de Gemeente, God laat niets onvervuld. In het Oude Testament lees je veel dingen die aan Israëel zijn beloofd. Het lijkt er nu nog helemaal niet op dat al die beloften in vervulling zullen gaan. En als het van dat weerspannige volk zou afhangen, komt er ook niets van terecht. Maar de Heer Jezus zal Israëel in het bezit brengen van alle zegeningen die God aan Zijn volk heeft beloofd. Hij kan en zal dat doen, omdat Hij op het kruis is gestorven en de schuld van het boetvaardige volk heeft weggedaan. Wanneer Hij terugkomt, zal Hij eerst alle goddelozen uitroeien uit het volk. Als dat is gebeurd, zijn er alleen gelovige Israëlieten overgebleven, het boetvaardige volk dat zijn schuld voor God heeft beleden. Zij vormen het volk waarover de Heer Jezus Koning zal zijn. Dit is het volk dat alle zegeningen die God aan dat volk heeft beloofd op aarde zal ontvangen tijdens de 1000-jarige regering van de Heer Jezus.

Er zijn ook beloften die God gedaan heeft met betrekking tot de Gemeente. Ook die zal God vervullen door de Heer Jezus. Die vervulling zal niet plaatshebben op aarde, zoals bij Israëel, maar in de hemel. Hij zal alles vast en zeker tot een goed einde brengen. Dat is het 'amen' van vers 20. Als God of de Heer Jezus 'amen' zegt, betekent dat dat 'het zo is en zo zal zijn'. Het geeft de absolute zekerheid aan van dat wat er is gezegd of beloofd. De Heer Jezus

heeft altijd geleefd om God te verheerlijken en dat zal Hij doen tot in alle eeuwigheid. Het grote wonder is, dat Hij God ook door ons zal verheerlijken, door ons die vroeger verloren zondaars waren. Het is toch een groot wonder dat jij en ik gered zijn en nu bij de Gemeente mogen horen? Dat komt door het werk van de Heer Jezus. En alles wat de Heer Jezus heeft gedaan op aarde en wat Hij doet in de hemel, was en is altijd tot heerlijkheid van God. Ook de resultaten van Zijn werk zijn tot heerlijkheid van God.

Maar God heeft meer met ons gedaan. Hij heeft ons bevestigd in Christus, dat wil zeggen: Hij heeft ons vast verbonden met Christus. We zitten onlosmakelijk aan Christus vast. Als God Christus ziet, ziet Hij ons. Maar Hij heeft nog meer gedaan. Hij heeft ons ook gezalfd met de Heilige Geest, net zoals Hij dat bij de Heer Jezus heeft gedaan. Bij ons was het pas nadat we van onze zonden waren verlost, terwijl het bij de Heer Jezus direct kon bij Zijn doop (zie Mattheüs 3 vers 16 en Handelingen 10 vers 38), dus aan het begin van Zijn openbaar optreden, omdat Hij volmaakt was. Deze zalving geeft aan dat we een bijzondere plaats hebben in het hart van God. In het Oude Testament werden koningen, priesters en profeten met olie gezalfd. Door deze zalving werden ze tot hun dienst gewijd; die gaf hun die speciale plaats temidden van het volk van God, waardoor zij wisten dat God hen voor die plaats had uitverkoren. Door de zalving waren ze zich daarvan bewust. Hetzelfde geldt voor jou. Je bent, nadat je geloofd hebt, gezalfd met de Heilige Geest (zie Efeze 1 vers 13 en 4 vers 30). Daardoor heeft God jou voor Zichzelf en Zijn dienst afgezonderd. De Heilige Geest geeft je daarvan ook het bewustzijn.

Je bent ook verzegeld met de Heilige Geest. Dat betekent dat je Zijn eigendom bent. Hij heeft recht op jou en je behoort Hem toe. Hier heb je de zekerheid dat de duivel en zijn engelen niets meer over jou hebben te zeggen. Ten slotte wordt de Heilige Geest die in onze harten is gegeven 'het onderpand genoemd. Dit laat twee dingen zien. In de eerste plaats toont een onderpand aan dat het volle bezit van iets anders nog niet jouw deel is. Je wacht nog op de vervulling. Maar in de tweede plaats is het onderpand als het ware een voorschot op de vervulling. Je kunt er nu al van genieten. In hoofdstuk 5 vers 5 lees je over hetzelfde onderpand. Daar gaat het om het verlangen naar het huis dat God voor ons in de hemel heeft bereid. Hier gaat het om het genieten van de beloften die God gedaan heeft. Daar mag en kun je nu al van genieten doordat de Heilige Geest in je hart gegeven is. Je hart is het centrum van je leven en beleven. De dingen die je mag

---

genieten, mag je in heel je leven uitwerken, in alles wat je doet en zegt. Geeft dit geen grote glans aan dat zogenaamde gewone leven van alledag?

Lees nog eens 2 Korinthe 1 vers 18 tot en met 22.

Verwerking:

Dank God voor alle zekerheden die je in Hem en de Heer Jezus hebt ontvangen. Noem die zekerheden met name.

5. DROEFHEID, BLIJDSCHAP, VERGEVING

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 1 vers 23 t/m 2 vers 11

De ware reden waarom Paulus nog niet naar Korinthe was gegaan, was: liefde. Alle beschuldigingen vanwege de verandering van zijn reisplan waren vals en hij wees ze resoluut van de hand. God was zijn getuige!

Als hij naar Korinthe was gegaan terwijl er in geestelijk opzicht nog heel wat op de Korinthiërs was aan te merken, dan had hij streng tegen hen moeten optreden. Hij had hun er dan danig van langs moeten geven. Dat wilde hij hun besparen. Hij had gewacht tot zij, naar aanleiding van zijn eerste brief, ervan overtuigd waren geraakt dat er inderdaad dingen bij hen waren die niet deugden.

De houding die hij tegenover de Korinthiërs aanneemt, lijkt op een heersen over hun geloof. Maar dat is het niet. Geen enkele apostel, ook Paulus niet, heeft zich ooit willen plaatsen tussen de gelovige en God. Nooit zal een mens, hoe hoog begaafd ook, tussen jou en God mogen staan. Wanneer je nog jong bent in het geloof, loop je de kans dat je je geloofsleven gaat opbouwen naar het voorbeeld van christenen die je erg aanspreken. Dat is op zichzelf niet zo erg, als je er maar voor zorgt dat jij zelf in een goede persoonlijke relatie met de Heer Jezus komt of blijft. Anders loop je het gevaar dat je alles gaat nadoen van je voorbeeld zonder dat je er met de Heer over gesproken hebt. Lot was iemand die in zijn geloofsleven helemaal op Abraham leunde. Nu was Abraham een groot gelovige, maar hij was geen volmaakt voorbeeld. Er bestaat geen mens die een volmaakt voorbeeld is. Laat je in je geloofsleven niet door anderen overheersen en heers zelf ook niet over het geloof van anderen. Paulus wilde niet heersen, maar eraan meewerken dat de Korinthiërs weer echt blij konden zijn. Zonde in de Gemeente maakt niemand blij. Pas nadat de zonde is weggedaan, is er weer blijdschap. Dáárom had hij hun geschreven en niet om over hen te heersen. Ze stonden trouwens door het geloof. Dat betekent dat zij op God gericht waren en niet op mensen.

Paulus wilde graag naar Korinthe toe, maar dan wel zonder droefheid. Die droefheid was de ondertoon van zijn eerste brief. Hij had hen door zijn brief verdrietig gemaakt. Gelukkig maar! Dat betekende dat ze inzagen dat ze niet goed bezig waren. Maar nu kon er blijdschap komen, omdat de hoereerder over wie hij in 1 Korinthe 5 heeft geschreven, uit het midden was weggedaan en omdat deze man tot inkeer was gekomen. Die man was wel het meest bedroefd geworden. Zijn berouw over zijn zonde maakte Paulus blij. Dat was het doel geweest van de brief die hij had geschreven. Hij vertrouwde erop dat de Korinthiërs net zo blij waren als hijzelf. Hij geeft hun een kijkje in zijn hart, en laat zien wat daarin omging toen hij zijn eerste brief schreef. Op sommigen kon die brief wel een heel koude, afstandelijke indruk gemaakt hebben, zo van: daar heb je hem weer, de zwartkijker, de doemdenker. Hier laat hij zien wat hem werkelijk bezielde. Er was benauwdheid in zijn hart, er waren tranen in zijn ogen, zijn motief was liefde. Wanneer je weet dat dat de achtergrond is van een berisping, maakt dat je hart week. Dan ben je ook bereid om een vermaning aan te nemen en in je leven te corrigeren wat niet goed is. Het zou mooi zijn als wij op deze manier met elkaar omgingen.

Toch ontbrak er nog iets bij de Korinthiërs: ze moesten de berouwvolle broeder ook van hun liefde verzekeren. Ze moesten hem van harte vergeven. Deze broeder had Paulus erg bedroefd gemaakt en eigenlijk ook hen allen. Eerst hadden ze zich er niet zo druk om gemaakt, ze hadden er niet eens om getreurd dat zo'n zonde in hun midden plaatsvond (1 Korinthe 5 vers 2). Gelukkig waren ze naar aanleiding van Paulus' eerste brief wel bedroefd geworden over de zonde in hun midden. Ze hadden de boze uit hun midden weggedaan en zo met z'n allen de straf uitgeoefend die nodig was. Maar (en dat was ook gelukkig) dat had die man tot berouw gebracht. Dat is namelijk de bedoeling van elke tuchthandeling van de Gemeente. Door zijn berouw is de relatie van de broeder met de Heer weer hersteld. Maar er moet nog iets anders gebeuren: ook de Gemeente moet hem vergeven. De Gemeente heeft hem immers weggedaan vanwege zijn zonde; zij moet hem dan ook weer aanvaarden nadat hij berouw heeft getoond. Het zou toch een vreugde moeten zijn om iemand die met berouw komt weer op te nemen in de gemeenschap. Hoe jammer is het dan om op te moeten merken dat er bij de Korinthiërs een bepaalde traagheid was om hem te vergeven en te

vertroosten. Eerst was er traagheid om tucht uit te oefenen en nu is er traagheid om te vergeven.

Wanneer je jezelf een beetje kent, herken je dit vast wel. Echt vergeven is soms best wel moeilijk. Misschien is je veel kwaad aangedaan door anderen, ben je bedrogen, bestolen, is er over je geroddeld, ben je mishandeld of is er incest met je gepleegd. Het kan zijn dat jou niet om vergeving is gevraagd. Toch kun je in je hart de bereidheid òf de weezin voelen om te vergeven. Ik hoop, dat als jij in een bepaald geval weezin bij jezelf waarneemt, dit zal veranderen in bereidheid. God wil je hierbij helpen. Er zullen beslist gelovigen zijn die Hij hiervoor kan en wil gebruiken. Zoek ze op en bespreek het met hen. Het zal je opluchten.

Bij de man in. Korinthe was er echt berouw. Als hij nadacht over wat hij had gedaan, kon hij er wanhopig van worden. Wat een ellende en verdriet had hij anderen bezorgd en aangedaan. Paulus spoort de Korinthiërs aan om hem van hun liefde overtuigen. Dat zou hem rust geven in zijn hart. De storm zou gestild worden. Hij zou altijd met schaamte terugdenken aan wat hij had gedaan. Wie heeft trouwens geen dingen waar hij met schaamte aan terugdenkt (Romeinen 6 vers 21)? Door hem te vergeven zouden ze tonen dat ze gehoorzaam waren in alles. Paulus sluit zich dan bij hen aan door de berouwvolle overtreder ook te vergeven. Eerst moeten de Korinthiërs de overtreder vergeven en dan pas sluit Paulus zich bij hen aan en vergeeft hij hem ook. Je ziet dus dat hij de verantwoordelijkheid van de Gemeente ten volle erkent en zich daar niet boven plaatst. Hij vergeeft, omdat dit de gezindheid van Christus is. Christus wordt daarin verheerlijkt.

De grote tegenstander van Christus, de satan, zal alles in het werk stellen om tweedracht te zaaien. Wat Satan graag wil, is overduidelijk. Wat een voordeel zou hij behalen als er tussen het handelen van de Gemeente en dat van de apostel verschil zou zijn! Hij wil je altijd laten doorslaan naar de ene of naar de andere kant. Hij wil dat je het met de tucht niet zo nauw neemt. Als hem dat niet lukt, wil hij dat je niet zo snel bereid bent om te vergeven. Wat moet je doen? Kijk maar naar de Heer Jezus. Als je Hem voor je aandacht hebt, zul je weten wat je moet doen.

Lees nog eens 2 Korinthe 1 vers 23 tot en met 2 vers 11.

Verwerking:

Welke ervaring heb jij met vergeven? Wat is jou allemaal vergeven?

Moet jij nog iemand vergeven?

---

6. EEN WELRIEKENDE REUK VAN CHRISTUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 2 vers 12 tot en met 17

Paulus is niet de zelfbewuste, zekere apostel, die het allemaal wel even vertelt. Sommige gedeelten uit zijn brieven kunnen zo overkomen. Dat ligt dan niet aan Paulus, maar aan de lezer.

Het feit dat Paulus als geïnspireerde apostel de Korinthiërs een brief had geschreven waar ze niet omheen konden, doet niets af aan het feit dat hij ook een gewoon mens was met dezelfde gevoelens die jij ook kunt hebben. Hij zat in spanning. Hij zat te wachten op bericht uit Korinthe en dat kwam maar niet. De spanning liep met de dag op. Uit de volheid van zijn hart, en gedreven door liefde, had hij hun een brief geschreven met stevige vermaningen. Dat was nodig geweest. Hoe zouden ze zijn brief hebben opgevat? Kwam Titus nu maar! Die zou hem van zijn kwellende onrust kunnen bevrijden, door zijn berichten uit Korinthe.

Op het ogenblik dat deze gevoelens hem bezighielden, zat Paulus in Troas. Nou ja, zat... Zitten was er bij hem niet bij. Hij was er druk bezig. Een goot arbeidsterrein lag voor hem open. De Heer had daar een deur voor hem geopend, dat wil zeggen: de Heer gaf hem veel mogelijkheden, er het evangelie te verkondigen. Veel evangelisten zouden erg dankbaar zijn voor zo'n werkterrein. Het was daar vruchtbaar werken. Het evangelie had Paulus' hart. Hij kon zich als het ware uitleven en Christus voluit prediken. Hij was niet in twijfel of hij wel op de goede plaats was, want de Heer bevestigde hem in zijn werk.

Toch was hij onrustig. Er was voor hem iets dat boven de redding van zondaren uitging, en dat was de eer van Christus zoals die zichtbaar behoort te worden in het leven van de gelovigen. Bij de Korinthiërs ontbrak daaraan het een en ander. Vandaar zijn brief aan hen. Als zij naar zijn brief hadden geluisterd, zou Christus daarmee worden geëerd. Als zij niet naar hem zouden luisteren, zou Christus nog meer oneer worden aangedaan. Deze gedachte maakte zich zó meester van Paulus, dat hij besloot zijn zendingsterrein te verlaten en

op zoek te gaan naar Titus. Hij moest en hij zou weten hoe het met de Korinthiërs was. Zouden zij zijn brief hebben aanvaard als een stem van God? Zouden ze tot inkeer zijn gekomen?

Nadat hij afscheid heeft genomen, vertrekt hij uit Troas. Ik neem aan dat hij afscheid nam van mensen die hij pas bij de Heer had gebracht. Hij zal hun de nodige instructies hebben gegeven voor hun pas begonnen loopbaan als christen. Misschien hebben ze geprobeerd hem nog een poosje te laten blijven. Maar nee, dat kon niet. Ik weet niet of hij er door heen en weer geslingerd is geweest in zijn gevoelens: zou hij wel of zou hij niet gaan? De Heer had hem nota bene een geopende deur gegeven. En dan weggaan? Maar aan de andere kant was daar zijn hartstochtelijk verlangen naar de Korinthiërs, die hij ondanks al hun tekorten 'mijn geliefde kinderen' noemt (1 Korinthe 4 vers 14). Hij geeft toe aan zijn liefde voor hen.

Dan richt hij zijn hoofd en zijn hart naar boven en dankt hij God. Het is indrukwekkend om te zien waarvoor hij God dankt, namelijk dat zijn leven als dienstknecht door God wordt geleid en dat hij overal waar hij komt, iets van Christus mag bekendmaken. Geeft dat geen bijzondere kijk op het leven? Je hoeft dit niet alleen toe te passen op een directe dienst voor de Heer, hoewel het daarvoor in de eerste plaats geldt. Je mag eraan denken, dat jij je hele leven aan God hebt gegeven, opdat Hij het zou invullen. Wanneer je niet precies weet wat je moet kiezen, of het nu gaat om een opleiding, een baan, een woonplaats of iets anders, mag je weten dat God jou wil leiden in het maken van je keus. Voordat je je keus maakt, is het wel heel belangrijk dat je je motieven nagaat en jezelf afvraagt waarom je iets kiest. Wanneer je dan eerlijk je keus hebt gemaakt, kan je soms toch nog het gevoel overvallen, dat je verkeerd hebt gekozen.

Wat Paulus hier zegt, kan in zo'n geval grote rust geven. God voert ons in Christus in een triomftocht door de wereld. Paulus gebruikt hier beeldspraak. In vroeger tijden kwam de generaal van het overwinnende leger in zijn land terug om daar een triomftocht te houden. Iedereen bejubelde hem. Alle soldaten die meeliepen, deelden in dat eerbetoon. Op dezelfde wijze ziet Paulus zich hier in verbinding met Christus, de grote Overwinnaar. Overal waar hij kwam, liet hij Christus zien. Hij wist dat Christus zijn leven bestuurde en dat hij daarom elke situatie met Christus de baas was. Christus was immers overwinnaar? Als het in je hart is Christus groot te maken in je leven, zal dat overal om je heen, waar je ook komt, te merken zijn. De

mensen zullen Christus 'ruiken'. Het confronteert mensen met Christus. Dat voert noodgedwongen tot het maken van een keus: vóór of tegen. Ze kunnen zich niet onttrekken aan de manier waarop jij leeft. Daarvan gaat ook een welriekende reuk omhoog naar God. Denk je eens even in hoe fijn God het moet vinden als Hij op aarde mensen ziet die Hem herinneren aan Zijn Zoon zoals Deze op aarde was. Het hele leven van de Heer Jezus was één welriekende reuk voor God. Elke confrontatie die mensen met Hem hadden, stelde hen voor een keus.

De geur die Hij verspreidde, veroordeelde de mensen. Niemand leefde immers tot Gods eer? Hij deed dat wel.

Datzelfde geldt nog steeds. Vandaag wil God dat Christus in òns leven zichtbaar wordt, in ònze woorden en in ònze daden. Dat zal mensen ertoe brengen òf zich tegen Christus te verzetten en zich tegen ons te keren, òf zich te bekeren tot God en in het geloof de Heer Jezus aan te nemen. De welriekende reuk van Christus is een reuk die aandringt op een beslissing, waarbij het uiteindelijk gaat om behouden worden of verloren gaan.

Voor ieder die zich van deze reuk afwendt, als het ware zijn neus ervoor dichtknijpt, betekent die reuk een doodsgEUR. Voor ieder die deze reuk inademt, tot diep in zijn longen, betekent de reuk leven. Hoe belangrijk is toch je leven als christen! Het plaatst mensen voor een keus met eeuwige gevolgen. Bekruipt je nu het gevoel van totale onbekwaamheid tot een dergelijk leven met zulke verantwoordelijkheden? Ik hoop het, want dit zijn geen dingen die je éven doet. Paulus voelde het gewicht van deze verantwoording en roept uit: 'En wie is tot deze dingen bekwaam?' Toch paste hij zijn leven niet aan naar zijn eigen normen of naar de normen die andere mensen eraan willen stellen. Hij vervalste het Woord niet, hij maakte er geen koophandeltje van, alsof hij ermee kon doen wat hij wilde en het kon uitleggen zoals het hemzelf het beste uitkwam. Hij wilde oprecht zijn in zijn hele optreden. Hij sprak als 'uit God', niet vanuit zichzelf. God was de bron uit Wie hij putte. . Tevens was hij zich terdege bewust dat hij voor Gods oog leefde, dat God hem in alles gadesloeg, terwijl Christus hem in alles voor ogen stond. Op deze manier mag ook jij tegen je leven aankijken. Dat bevrijdt van een ongegronde angst voor meningen van mensen en van de angst om in je leven te falen.

Lees nog eens 2 Korinthe 2 vers 12 tot en met 17.

Verwerking:

Op welke wijze kun jij een welriekende reuk van Christus zijn?

---

7. EEN BRIEF VAN CHRISTUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 3 vers 1 tot en met 5

Het laatste vers van het vorige hoofdstuk zou de indruk kunnen wekken dat Paulus zich tegenover de Korinthiërs opnieuw wilde waarmaken. Dat was natuurlijk niet zo. Alsof hij een onbekende voor hen was!

Ze wisten toch wie hij was? Zou het dan nodig zijn dat hij zichzelf zou aanbevelen?! Of moesten anderen hem soms introduceren bij de Korinthiërs? Geloofden ze niet dat hij werkelijk iemand was die zijn leven in dienst van zijn Heer had gesteld? Ja, er waren wel anderen die met een aanbevelingsbrief kwamen. Dat waren onbekenden.

Om ervoor te waken dat valse broeders, mensen met onoprechte motieven, zich bij de gelovigen zouden voegen, was het gebruikelijk dat men een aanbevelingsbrief bij zich had. Een aanbevelingsbrief is een schriftelijk getuigenis dat anderen geven over de persoon die de brief bij zich heeft. Er kan door zo'n brief van uit worden gegaan dat men met een vertrouwd iemand te maken heeft. In Handelingen 9 vers 26 en 27 vind je een gesproken getuigenis; daar wil de pas tot bekering gekomen Saulus zich bij de discipelen voegen. De gelovigen zijn en dat is heel begrijpelijk bang dat dit een list is van deze christenvervolger. Maar Barnabas, een broeder in wiens oordeel de discipelen vertrouwen hadden, brengt uitkomst met zijn getuigenis van wat er met Saulus is gebeurd. In de tijd van verwarring waarin wij leven, heeft zo'n brief nog steeds een heel nuttige functie. Je weet daardoor dat je te maken hebt met een gelovige die door anderen als een gelovige wordt gekend. Je hoeft dus niet af te gaan op het eigen getuigenis van de persoon in kwestie. Ook in het maatschappelijk leven wordt soms naar iemands 'geloofsbrief' gevraagd. Dat is altijd een getuigenis dat een ander over iemand geeft. Het is heel belangrijk dat in de Gemeente van God naar zulke getuigenissen wordt gevraagd, als het iemand betreft die niet bekend is bij de plaatselijke Gemeente. Als dat niet gebeurt en iedereen zich vrij onder de gelovigen kan begeven zonder zich te

hoeven verantwoorden, is wanorde en dwaling het onherroepelijke gevolg. Het getuigt van zorg voor de Gemeente van God als een plaatselijke Gemeente hiermee rekening houdt.

Maar zo hoefden de Korinthiërs toch niet met Paulus te handelen? Als er al sprake moest zijn van een 'geloofsbrief' van Paulus, dan waren de Korinthiërs dat zelf in levenden lijve. Iedereen die het maar wilde zien, kon aan de gelovigen te Korinthe opmerken dat zij het resultaat waren van de dienst die Paulus onder hen had gedaan. Zij stonden geschreven in het hart van de apostel. Hij droeg hen voortdurend 'op zak'. Hij kon hen zo 'tevoorschijn halen' wanneer erom gevraagd werd: als aan Paulus gevraagd werd naar de manier waarop hij in de dienst voor de Heer bezig was, kon hij op hen wijzen. Alle mensen konden aan de gelovigen te Korinthe zien dat hij hun Christus had gepredikt. In Hem hadden ze geloofd en voor Hem wilden ze leven. Zij waren wel de 'aanbevelingsbrief' van Paulus, maar wat op die brief geschreven stond, was: Christus. Zij waren een brief van Christus. Christus werd zichtbaar in hun leven. De Heilige Geest had door middel van de prediking van Paulus Christus in hun harten geschreven. Het is belangrijk te zien dat alle gelovigen te Korinthe samen deze brief vormden. Het is heel mooi eraan te denken dat alle gelovigen van de plaatselijke Gemeente nodig zijn om 'de brief' in zijn geheel te kunnen lezen. Iedere gelovige mag weer een ander aspect van Christus in zijn leven vertonen. Je hebt elkaar dus nodig om weer te geven wat er in 'de brief' staat, dat is Christus. Dat neemt natuurlijk niet weg dat ook je persoonlijk leven een brief is. Je leven wordt 'gelezen' door andere mensen. Wat lezen ze in jouw leven? Maar zoals het hier staat, gaat het toch om de gelovigen gezamenlijk.

Het schrijven van deze brief is allemaal het werk van 'de Geest van de levende God'. Alleen Hij is in staat dit in ons te bewerken. Wij zijn het levende materiaal waaraan en waarmee Hij werkt. Hij heeft in onze harten geschreven Wie Christus is, opdat Deze zichtbaar wordt in ons leven. Je hebt Christus immers in je hart toegelaten? Uit het hart 'zijn de oorsprongen van het leven' (Spreuken 4 vers 23). Alles wat je doet in je hele leven vindt zijn oorsprong in je hart. In je hart staat nu Christus geschreven. Je kunt Hem dus laten zien in heel je doen en laten. Zoiets is voor de wet, die op stenen tafelen was gegraveerd, onmogelijk. Christus en de wet zijn niet hetzelfde, maar Christus en de wet zijn ook niet in strijd met elkaar. De Heer Jezus heeft ernaar verlangd de wet te volbrengen en Hij heeft dat ook gedaan. Maar in Christus is alles van God zichtbaar geworden, zodat

Hij kon zeggen: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien' (Johannes 14 vers 9), terwijl in de wet maar iets, niet alles, van God zichtbaar is geworden. De wet heeft de rechtvaardige eisen van God aan de mens voortgehouden. Geen mens heeft zich echter aan de wet gehouden en zo is er niets terechtgekomen van een getuigenis van God tegenover de mensen in deze wereld. Eerder het tegendeel is waar, zoals je verderop in dit hoofdstuk zult zien: de wet brengt oordeel, vloek en dood over de mens.

Dat het nu wèl mogelijk is om Christus in de wereld te laten zien, ligt niet aan je eigen inspanning. Je mag door Christus op God vertrouwen voor wat je nodig hebt om een goed leesbare brief van Christus te zijn. In jezelf ben je niet bekwaam, heb je geen kracht. Als je het kunt waarmaken, is dat slechts mogelijk in Gods kracht. Maar daar mag je dan ook ten volle op rekenen!

Paulus was zich bewust dat ook hij geen bekwaamheid in zichzelf had, om zijn dienst goed uit te oefenen. Deze gedachte brengt hem ertoe iets te zeggen over het nieuwe verbond, want daarvan was hij een dienaar en niet van het oude verbond zoals zijn tegenstanders kennelijk waren (zie hoofdstuk 11 vers 22). Het is heel belangrijk het verschil tussen deze twee verbonden goed te zien. In de volgende verzen gaat Paulus daarop vrij uitvoerig in. Tot slot van dit stukje zal ik er iets in het algemeen over zeggen. Het oude verbond is gesloten tussen twee partijen: God en Zijn aardse volk Israël. Beide partijen hebben in dit verbond bepaalde verplichtingen op zich genomen. Israël beloofde gehoorzaam te zijn aan de wet. God, op Zijn beurt, zou hen, als ze gehoorzaam waren, daarvoor zegenen. Dit oude verbond is van de kant van Israël in alle opzichten met voeten getreden. Ze hebben het recht op elke zegen verspeeld door hun ongehoorzaamheid en opstand tegen God. God zou hen, in plaats van te zegenen, daarvoor moeten straffen. Maar hoe zou het dan gaan met alle zegeningen die God had beloofd? Zouden die allemaal komen te vervallen? God heeft daarom een nieuw verbond opgericht, ook weer met Israël, maar dit keer op een heel speciale manier. Die speciale manier bestaat hierin, dat God niets meer van Zijn volk eist, maar dat Hijzelf alle voorwaarden zal vervullen. Het volk is dus geen partij meer waarvan nog iets wordt verwacht. God doet alles wat nodig is: Hij komt tegemoet aan wat het volk zou moeten doen en Hij volbrengt Zijn eigen voorwaarden. Over dit bijzondere aspect van het nieuwe verbond zal ik je in het volgende stukje meer vertellen.

Lees nog eens 2 Korinthe 3 vers 1 tot en met 5.

Verwerking:

Hoe kun jij een duidelijk leesbare brief van Christus zijn?

---

8. HET OUDE EN HET NIEUWE VERBOND

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 3 vers 6 tot en met 18

Het nieuwe verbond is het verbond dat God met Zijn aardse volk Israël zal sluiten en waarbij de voorwaarden anders liggen dan bij het oude verbond.

Bij het oude verbond was het zo, dat ook het volk bepaalde verplichtingen op zich had genomen. Dat gebeurde bij de berg Sinaï. Daar zeiden zij, tot twee keer toe: 'Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen' (Exodus 19 vers 8 en 24 vers 7). Dan geeft God de voorwaarden, zoals die neergelegd zijn in de wet. Bij het nieuwe verbond echter neemt God alle verplichtingen op Zich. Hoe dat nieuwe verbond werkt, wordt op een prachtige manier in Hebréeën 8 vers 8 tot en met 13 beschreven. Daar wordt duidelijk, dat ook het nieuwe verbond met Israël en Juda (dat zijn de tien en de twee stammen, dus het volk in zijn geheel) zal worden gesloten. Wat je verder opvalt bij het lezen van dit gedeelte, is dat er steeds staat vermeld wat Gød zal doen (zie het steeds terugkerende 'Ik zal!'). Je leest niets over een bijdrage die van het volk gevraagd wordt, zoals dat bij het oude verbond het geval was. Als God garant staat, is het onmogelijk dat er van het nieuwe verbond niets terecht zou komen. Om nog een andere reden is dit onmogelijk. Deze reden heeft te maken met de grondslag waarop het nieuwe verbond is opgericht. Die grondslag is namelijk het bloed van de Heer Jezus Christus dat Hij heeft gestort op het kruis van Golgotha. Heel indrukwekkend zijn de woorden die de Heer spreekt wanneer Hij het avondmaal instelt. Hij zegt dan van de drinkbeker: 'Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in mijn bloed, dat voor u vergoten wordt' (Lukas 22 vers 20). In Mattheüs 26 vers 28 wordt daaraan nog toegevoegd: 'tot vergeving van zonden'. Hier zie je op welke wijze aan de voorwaarden is voldaan die oorspronkelijk aan het volk waren gesteld: de Heer Jezus heeft voorzien. God heeft Zijn Zoon gegeven, opdat Deze alles zou vervullen waarin de mens had gefaald. De grondslag van het nieuwe verbond is het bloed van Christus.

En nu terug naar 2 Korinthe 3. Paulus noemt zich daar een dienaar van het nieuwe verbond, terwijl hij toch een dienst had in verbinding met de volken en niet zozeer met Israël. Maar als je eraan denkt dat het nieuwe verbond is gegrond op het gestorte bloed van Christus, dan blijven de zegeningen en verantwoordelijkheden niet beperkt tot Israël. Ook jij hebt daarom met het nieuwe verbond te maken. Niet in de zin dat jij met God in een verbondsrelatie staat, maar jij mag nu al genieten van de zegeningen van het nieuwe verbond, omdat het bloed van de Heer Jezus voor jouw zonden is vergoten en God daarvan de volle waarde kent. Ook mag je nu al het voorrecht kennen dat Christus in je hart gegrift staat en dat je Zijn heerlijkheid mag openbaren in je leven. Israël zal pas van de zegeningen kunnen genieten, wanneer God de draad met Zijn volk weer heeft opgenomen. Dan zullen Gods wetten in hun harten geschreven staan en zullen zij de Heer kennen (Hebreeën 8 vers 10 en 11). Ik ben hier wat uitvoerig over geweest, omdat het belangrijk is dat je begrijpt waarom Paulus zich een dienaar van het nieuwe verbond noemt.

Het laatste gedeelte van vers 6 sluit hierop aan. Het nieuwe verbond is een verbond waarmee de levendmakende werking van de Geest verbonden is. Het oude verbond bestond uit letters op stenen tafelen. Het nieuwe verbond bestaat uit een werk van Gods Geest in harten van mensen (dat heb je ook in Hebreeën 8 kunnen lezen). Vanaf vers 7 tot en met vers 17 wordt in een soort tussenzin duidelijk gemaakt hoeveel heerlijker alles is wat met de Geest verbonden is, dan wat met de wet verbonden is. Dat gebeurt in de vorm van tegenstellingen. Je leest daar van de wet dat die een bediening van de dood (vers 7) en een bediening van de veroordeling (vers 9) is, terwijl daartegenover gesproken wordt van de bediening van de Geest en de bediening van de gerechtigheid.

Toen Mozes voor de tweede keer met de stenen tafelen van de berg kwam, was er iets van Gods heerlijkheid aanwezig. De Israëlieten zagen het gezicht van Mozes stralen. Dat kwam doordat Mozes in de tegenwoordigheid van God was geweest, hij weerspiegelde Gods heerlijkheid. Maar de Israëlieten werden daardoor verblind, zodat Mozes een doek voor zijn gezicht moest doen, anders konden ze niet eens naar hem kijken. Je kunt dit nalezen in Exodus 34 vers 29 tot en met 35. Toch was dit maar een klein beetje heerlijkheid en het volk werd daardoor niet aangetrokken, maar werd er juist bang voor. Daar komt nog bij, dat de wet van Mozes zijn

betekenis had zolang de Heer Jezus nog niet was gekomen. In Romeinen 10 vers 4 staat: 'Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft.' Nu Christus is gekomen, is voor ieder die gelooft de wet niet meer de basis voor zijn verhouding tot God. De heerlijkheid van de wet is in die zin verdwenen, tenietgedaan. De ongelovige Israëlieten (en helaas ook veel christenen) die zich onder de wet plaatsen, zijn hier blind voor. Op hun hart rust een bedekking. Wanneer zij het Oude Testament lezen, kunnen ze daarin niet anders ontdekken dan een eisende God. Maar wie in het geloof de Heer Jezus heeft aangenomen, heeft geen bedekking meer als hij 'Mozes leest'. 'Mozes lezen' wil zeggen de boeken van het Oude Testament lezen die door Mozes zijn geschreven. Voor ieder die Christus heeft leren kennen, is die bedekking tenietgedaan. Dat geldt ook voor het hele volk Israël in de toekomst: wanneer zij tot de Heer terugkeren, wordt de bedekking weggenomen. Dan zullen zij in het Oude Testament ontdekken dat alles geschreven is met het oog op de Heer Jezus. Dat was de 'ontdekking' van de Emmaüsgangers en de discipelen in Lukas 24 vers 26 en 44 tot en met 46.

Zijn jouw ogen ook opengegaan? Geniet jij al van het Oude Testament, omdat je daarin leest over de Heer Jezus? De Heilige Geest wil je graag op elke bladzijde van de Bijbel over Hem vertellen. De Geest die het Oude Testament heeft laten opschrijven, heeft dat gedaan om de Heer Jezus daarin voor te stellen. Het hele Oude Testament ademt de Geest van de Heer Jezus. Dat is de betekenis van 'de Heer nu is de Geest'. Ik heb wel mensen horen zeggen, nadat ze de Heer Jezus als Heiland en Heer hadden aangenomen: 'Ik heb een andere Bijbel gekregen.' Ze hadden natuurlijk dezelfde Bijbel, maar ze lasen die nu anders. De Heilige Geest had, vanaf het moment dat ze de zekerheid van de vergeving van zonden hadden, de vrijheid gekregen om hun de heerlijkheid van de Heer Jezus in het Oude Testament te laten zien. De bedekking was weg. Het is nu mogelijk om met open ogen de heerlijkheid van de Heer te bewonderen, zonder ook maar een ogenblik bang te zijn. Dat is een ongekend voorrecht. Hoe meer je je met de Heer Jezus bezighoudt als Degene Die nu verheerlijkt in de hemel is, des te meer zal dat ook van je afstralen. Je wordt erdoor veranderd, zodat èn God èn de mensen steeds meer van de Heer Jezus in je gaan zien.

Lees nog eens 2 Korinthe 3 vers 6 tot en met 18.

Verwerking:

Welke verschillen zijn er tussen het oude en het nieuwe verbond?

Hoe is het mogelijk om meer op de Heer Jezus te gaan lijken?

---

9. DE LICHTGLANS VAN HET EVANGELIE

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 4 vers 1 tot en met 6

Het zou erop kunnen lijken dat Paulus in hoofdstuk 3 een beetje aan het theoretiseren is geweest. Maar die indruk verdwijnt helemaal als je hoofdstuk 4 leest.

In hoofdstuk 3 heeft hij zichzelf een dienaar van het nieuwe verbond genoemd (vers 6). Zijn dienst stond in verband met de Geest (vers 8) en de gerechtigheid (vers 9). In het hoofdstuk dat je nu voor je hebt, zie je welke geweldige uitwerking dat op zijn leven heeft gehad.

Hij begint dit hoofdstuk met het woordje 'daarom'. Dat laat zien dat hij aansluit op het voorgaande. De bediening die hij had gekregen, was een geweldige stimulans om door te gaan, te blijven volharden en niet moedeloos te worden. Er was namelijk heel wat tegenstand en tegenwerking. Toch was hij innerlijk vol kracht. Dat kwam doordat hij heel goed beseftte dat hem barmhartigheid was bewezen. Dat was de stimulans voor zijn onophoudelijke ijver in zijn dienst voor de Heer. Niets geeft je zoveel kracht om echt voor de Heer te leven als de indruk die je persoonlijk opdoet van de barmhartigheid die je bewezen is. Als je aan barmhartigheid denkt, kun je daarvan een prachtige illustratie vinden in Lukas 10, in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. De Heer Jezus vertelt deze gelijkenis en Hijzelf is die barmhartige Samaritaan. Je ziet hoe Hij Zich ontfermt over een man die in handen van rovers is gevallen en die er bar slecht aan toe is. Dat is precies een beeld van jou, hoe jij er aan toe was toen je de Heer Jezus nog niet kende. Zó trof de Heer Jezus jou aan en zó heeft Hij Zich over jou ontfermd. Hoe dieper jij je ervan bewust bent hoe ellendig je er aan toe was, met des te meer ijver zul jij je ook willen inzetten in de dienst voor de Heer.

Zo werkte het bij Paulus. Hij ging door, hoe groot de tegenstand ook was.

Paulus ging niet stiekem te werk. Dat deden de valse leraren wèl. Valse leraren zijn mensen die zich voordoen als echte

dienstknachten van God, maar die op eigen voordeel uit zijn. Hun tactiek is om in een Gemeente eerst enkele leden op te zoeken die niet zo vast in hun schoenen staan wat het geloof betreft. Daar brengen ze hun valse leer. Wanneer ze genoeg invloed hebben gekregen, komen ze er openlijk mee voor de dag en stichten dan veel onheil. Op deze slinkse manier ging Paulus niet te werk. Zijn boodschap was op de man af, helder en duidelijk; daarin was geen sluwheid of Woordvervalsing. Hij sprak de waarheid die hij van God had ontvangen. Iedereen mocht, ja móest, het horen. Iedereen mocht het ook toetsen en nagaan in zijn leven, of het voor hemzelf wel leefde. Anders had hij alleen een mooi verhaal, en zijn praktijk zou aantonen dat zijn verhaal niets waard was. Helaas zijn er veel christenen die wel de mond vol hebben van allerlei Bijbelse waarheden, maar waarvan in hun leven niets is te zien. Dan zal wat zij te vertellen hebben ook geen echte indruk maken op de hoorders. Het is heel belangrijk dat in je leven tot uiting komt wat je met je mond spreekt. Dan worden de gewetens aangesproken van de mensen die je met je getuigenis bereikt. Als jij voor Gods aangezicht leeft, je dus voortdurend bewust bent van Zijn tegenwoordigheid, zal de waarheid die jij spreekt indruk maken op anderen.

Mensen die ondanks een duidelijk getuigenis toch het evangelie afwijzen, geven er blijk van volslagen blind te zijn. Hun ogen zijn bedekt, ze zien het niet. Heb je het ook wel eens gehad dat je met iemand sprak over het evangelie en dat jouw woorden de ander niets deden? Voor je eigen idee kon je het niet duidelijker zeggen en toch kwam je er niet doorheen. Hoe komt dat nu? Wel, dat komt doordat de mensen, net als jij vroeger, in hun gedachten verblind zijn door de god van deze eeuw, de satan. Wanneer je ogen eenmaal zijn opengegaan voor de heerlijkheid van het evangelie, is het bijna niet te geloven dat zovelen het niet zien. Toch weet je ook hoe slim de satan is om de mensen van een keus voor Christus af te houden. Talloze methoden heeft hij daarvoor. Luxe en welvaart, succes, rijkdom, carrière, maar ook grote zorgen en ziekte gebruikt hij, zodat de mensen zich daarop blindstaren, zonder oog te hebben voor iets anders. Het is enorm triest dat 'de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is, hen niet zou bestralen'.

Wat een inhoud heeft deze zin! Je moet al die woorden maar eens op je laten in werken. Wat een boosaardig monster is 'de god van deze eeuw' dat hij erop uit is om mensen dit te onthouden. Het zijn mensen die aangeduid worden als 'zij die verloren gaan'. Een

verschrikkelijk lot wacht hen! Laten we ons inzetten om nog velen met het evangelie te bereiken.

Een scherp contrast wordt hier geschilderd. In vers 6 wordt dit nóg scherper aangegeven.

Maar eerst komt Paulus terug op zijn prediking. Hij richtte bij zijn prediking de schijnwerper niet op zichzelf, maar op Jezus Christus. Hij wilde de mensen niet aan zichzelf verbinden, maar aan de Heer Jezus. Daarbij predikte hij Hem niet als Heiland of Redder, maar als Heer. Hij zegt dit niet voor niets zo. Paulus dacht eraan in zijn prediking dat de Heer Jezus alle rechten heeft op ieder mens. Het is natuurlijk mooi om de Heer Jezus als Heiland voor te stellen aan verloren mensen, maar het is ook heel noodzakelijk om Hem voor te stellen als Heer. Niemand ontkomt

aan Zijn heerschappij. Deze erkenning is een voorwaarde om gered te kunnen worden. In Romeinen 10 vers 9 wordt deze voorwaarde heel duidelijk gesteld. Wie dat nu niet doet, zal er straks toe gedwongen worden (Filippenzen 2 vers 9 tot en met 11). Wie Hem als Heer erkent, zal dat in zijn leven tonen. Dat heeft Paulus ook gedaan. Hij maakte zichzelf niet alleen een slaaf van de Heer Jezus, maar zelfs een slaaf van de gelovigen, omdat hij de Heer Jezus liefhad en Hem in alles wilde dienen.

Daartoe komt hij, omdat in zijn hart het licht is opgegaan. Het is met zijn hart (en met ieder hart waarin het licht heeft geschienen) net zo gegaan als bij de schepping. Het hart van iedere mens die meent dat hij God en Christus niet nodig heeft, is donker. Het is er even donker als de aarde was, voordat God orde in de chaos ging brengen en de Geest van God over de wateren ging zweven. Lees de eerste twee verzen van de Bijbel maar. Op dezelfde manier gaat de Geest van God aan het donkere en boze hart van een zondaar werken. Dan komt de stem van God, die zegt: 'Er zij licht; en er was licht' (Genesis 1 vers 3). Op dezelfde wijze heeft er een machtig en onweerstaanbaar werk van God in jouw hart plaatsgevonden. Het licht is in jouw hart ontstoken en je hebt oog gekregen voor 'de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus'. Weer zo'n zin met een enorm rijke inhoud. Wat een gigantische verandering! Het kan niet anders of dat wat er in je hart is gebeurd, zal uit je leven stralen.

Na dit persoonlijke getuigenis van Paulus (dat jij kunt nazeggen!) zul je in de volgende verzen leren op welke manier deze heerlijkheid het meest in je leven zichtbaar kan worden.

Lees nog eens 2 Korinthe 4 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Hoe kun je jezelf het beste wapenen tegen moedeloosheid in de dienst voor je Heer?

---

10. DE SCHAT IN AARDEN VATEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 4 vers 7 tot en met 15

Om de waarde van deze verzen goed te kunnen beseffen, moet je eerst weten wat er met 'deze schat' wordt bedoeld. Ook is het nodig dat je weet wat er met het 'aarden vat' wordt bedoeld.

De beginwoorden van vers 7 laten een duidelijke aansluiting met vers 6 zien. Je vindt in vers 6 een omschrijving van 'deze schat'. Het woord 'schat' geeft aan dat het om iets heel waardevols, iets kostbaars gaat. Is de kennis van de heerlijkheid van God, die in Jezus Christus te zien is, niet een overweldigende zaak? Het is echt onvoorstelbaar hoe groot dat is! Vroeger was je buiten God, dwaalde je verdwaasd rond in het leven, had je geen hoop, bezat je niets, was je hart leeg. Nu heb je in je hart een schat waarvan je de waarde nauwelijks kunt beseffen. je kent God, omdat je de Heer Jezus hebt 'ontmoet en aangenomen'. In Kolosse 2, vers 3 staat: 'Christus, in Wie al de schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn.' Wat wil je nog meer? Meer is gewoon niet mogelijk.

En wat wordt er bedoeld met het aarden vat? Een vat is vaak in de Bijbel een woord waarmee een persoon of het lichaam van een persoon wordt bedoeld.

Zo zegt de Heer van Paulus in Handelingen 9 vers 15: 'deze is mij een uitverkoren vat'. In 1 Thessaloniërs 4 vers 4 en in 1 Petrus 3 vers 7 wordt dit woord 'vat' in dezelfde zin gebruikt. In ons vers staat er nog iets vóór. Het betreft hier een aarden vat. Daardoor komt de nadruk te liggen op de breekbaarheid ervan. In tegenstelling tot een schat, die iets kostbaars is, is een aarden vat van geringe waarde.

Dat Paulus de dingen op deze wijze voorstelt, is niet zonder reden. Het doet denken (en misschien heeft Paulus daar zelf ook wel aan gedacht) aan de geschiedenis van Gideon in Richteren 7. Daar is sprake van een klein leger van slechts 300 man. Dit legertje moet het opnemen tegen een overmachtige vijand, die het volk Israël in slavernij houdt. In vers 16 lees je welke 'wapens' Gideon aan zijn mannen uitdeelt: horens, lege kruiken en fakkels om in de kruiken te

doen. In vers 20 lees je hoe ze deze wapens gebruiken: ze blazen op de horens, slaan de kruiken stuk en de fakkels worden zichtbaar. Hierdoor denken de vijanden dat ze door een geweldig leger zijn omsingeld en slaan ze op de vlucht.

Zie je al een overeenkomst met 2 Korinthe 4 vers 7? De fakkel is de schat ('de lichtglans') en de kruik is het aarden vat. Het gaat erom dat die schat in zijn volle glans in jouw leven naar buiten komt. Het gaat niet om jouw leven, jouw eigen persoon. Het is nodig dat je geen hoge dunk hebt van jezelf, het aarden vat, en dat je niet je eigen belangen zoekt. Eigendunk is misplaatst. Jij hebt in jezelf geen kracht om het licht te laten schijnen. Hoe meer jij je dat bewust bent, des te meer wordt de kracht van God in jou zichtbaar en des te helderder straalt het licht uit jouw leven naar buiten.

Hoe dat bewerkt wordt, staat in de verzen 8 en 9. Daar lees je aan de ene kant hoe het aarden vat verbroken wordt en aan de andere kant hoe de kracht van God er is om de schat naar buiten te laten komen. De opsomming in deze twee verzen is als volgt. Aan de ene kant: in alles verdrukt (daardoor wordt het aarden vat verbroken); aan de andere kant: maar niet benauwd (want de kracht van God geeft uitkomst). Deze twee kanten zie je vervolgens ook bij: geen uitweg ziende (het aarden vat), maar niet geheel zonder uitweg (de kracht van God zorgt voor een uitweg); vervolgd (het aarden vat), maar niet verlaten (God is er met Zijn kracht); neergeworpen (het aarden vat), maar niet omkom end (God voorkomt dat door Zijn kracht). Als de zwakheid van het aarden vat wordt gevoeld, krijgt God de gelegenheid om Zijn uitnemende kracht te laten voelen. Anders zouden wij de eer krijgen en niet God, terwijl het er nu juist om gaat dat Hij de eer krijgt.

In Richteren 7 lees je hetzelfde. God wil voorkomen dat Israël zichzelf op de borst zal slaan (vers 2). Daarom dunt Hij het leger uit tot 300 man en zegt dan: 'Door de driehonderd mannen (...) zal Ik u verlossen' (vers 7). Je begrijpt wel: hoe grondiger de kruik verbroken werd, des te feller werd het licht van de fakkel zichtbaar. Hiermee heb je tegelijk een verklaring (ik zeg niet: de verklaring) van beproevingen, die je soms zelf meemaakt, of die je bij anderen ziet. Ze dienen ertoe om de schat zichtbaar te maken als de schat van God, terwijl wijzelf uit het beeld verdwijnen. Zo worden dienstknechten van God door de harde omstandigheden gedwongen 'het sterven van Jezus' altijd voor de aandacht te hebben. Als je daarnaar kijkt, zie je je eigen dood. Zo

word je ervoor bewaard dat je voor jezelf gaat leven. Zo komt er ruimte voor 'het leven van Jezus'. Zijn leven komt dan in jouw handel en wandel, in je spreken en gedrag, tot uiting.

Nu, daarom werd Paulus altijd aan de dood overgegeven. Zie je dat hij zegt 'altijd'? Wat hem overkwam, overkwam hem niet zomaar een keertje. Zijn dienst van toewijding aan de Heer Jezus bracht hem in de grootste gevaren.

Denk nog maar eens aan wat hij daarover in hoofdstuk 1 heeft geschreven en lees maar wat hij daarover in hoofdstuk 11 zegt. Maar alles wat hem overkwam, had een prachtig gevolg voor de Korinthiërs. Hij zette zijn leven op het spel om anderen (waaronder de Korinthiërs) in het ware leven te laten delen.

Zo'n leven als Paulus heeft gehad, is maar op één manier vol te houden: alleen in de kracht van het geloof. Hij bezat dezelfde geest van geloof die ook gelovigen in het Oude Testament bezaten. Daarom haalt Paulus in vers 13 Psalm 116 vers 10 aan. Waar echt geloof aanwezig is, zal erover gesproken worden, ondanks alle tegenstand. Je kunt eenvoudig niet zwijgen. En als je er dan ook nog aan denkt dat God altijd het laatste woord heeft, dan kan het helemaal niet meer stuk. God heeft immers de Heer Jezus opgewekt? De Heer Jezus heeft het getuigenis dat Hij heeft gegeven ook met de dood moeten bekopen. Natuurlijk is aan Zijn dood veel meer verbonden dan alleen Zijn getuigenis. Hij heeft jou door Zijn dood gered van het oordeel. Maar hier gaat het erom, dat in de opwekking van de Heer Jezus een enorme bemoediging ligt. God heeft Hem opgewekt. De bemoediging die hierin ligt, is dat God even zeker ook jou zal opwekken wanneer jij je getuigenis met de dood zou moeten bekopen. Dan kom je, samen met Paulus, vóór Hem te staan. Daaraan kan geen enkele omstandigheid in jouw leven iets veranderen. Het ligt vast in de macht van God.

Wanneer je zo aankijkt tegen de moeilijkheden die je in je dienst voor de Heer Jezus ervaart, zie je de genade van God schitteren. Hoe meer medegelovigen je mag dienen temidden van moeilijkheden en beproevingen, des te meer dankzegging zal er zijn, die is tot verheerlijking van God. Is het verbreken van het aarden vat niet de moeite waard, als je bedenkt dat het uiteindelijke resultaat is dat God verheerlijkt zal worden in al de Zijnen?

Lees nog eens 2 Korinthe 4 vers 7 tot en met 15.

Verwerking:

Hoe ervaar jij dat je 'een schat in een aarden vat' hebt?

11. DE DINGEN DIE MEN NIET ZIET, ZIJN EEUWIG

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 4 vers 16 tot en met 18

Als je je christen-leven, met al zijn moeilijkheden, kunt leren zien zoals Paulus dat heeft beschreven in de vorige verzen, dan word je zeker niet moedeloos. Daar is dan ook geen enkele reden voor.

Het kan best zijn dat het lijden voor de Heer de uiterlijke mens, het lichaam, afmat. Door alle tijden heen hebben vele gelovigen ontberingen meegemaakt omdat ze de Heer trouw wilden blijven. Dan is er geen sprake meer van een' gaaf en welgedaan lichaam' waarover Asaf in Psalm 73 vers 4 met een zekere jaloersheid spreekt. Wanneer jij God in je lichaam wilt verheerlijken (1 Korinthe 6 vers 20) moet je er rekening mee houden dat dit ten koste van dat lichaam kan gaan.

Leven voor Christus is lijden voor Christus. Het vraagt al de energie die je in je lichaam beschikbaar hebt. Het kost echt wel wat van je krachten om als jonge gelovige op school of op je werk of misschien wel in je thuissituatie elke dag weer tegen de stroom in te moeten zwemmen. Christen zijn is geen zaak van je lekker relaxed naar het eind te begeven. Het wil echter niet zeggen dat je onverantwoord of roekeloos met je gezondheid moet omspringen. Ook over je lichaam ben je rentmeester. De Heer is de Eigenaar ervan.

Een waarschuwing tegen de mystiek is hier op zijn plaats. Het is namelijk niet de bedoeling dat je het lichaam gaat bezien als een soort kerker, een omhulsel waardoor de geest verhinderd wordt zich te ontwikkelen. De mystiek ziet dat wel zo en reikt allerlei technieken aan om het lichaam 'eronder' te krijgen, zodat de geest zich vrijer kan bewegen. Kolosse 3 vers 23 spreekt veroordelend over 'gestrengheid tegen het lichaam, daaraan geen enkele eer bewijzend'. Het is dus niet de bedoeling dat je gaat proberen hoe je kunt ontkomen aan de natuurlijke behoeften van het lichaam, om daardoor 'geestelijker' te

worden. Eén voorbeeld daarvan is dat je probeert met steeds minder slaap toe te kunnen. Zulke 'afbraak' van het lichaam is alleen het gevolg van een verkeerde manier van denken. Het lichaam is voor God van grote waarde.

Waar het in dit gedeelte om gaat, is dat de vijandschap van de mens tegenover God zich op niets anders kan richten dan op het lichaam van de gelovige. Maar hoezeer daardoor ook het uiterlijk van de dienstknecht in verval raakt, er is iets in de dienstknecht dat niet stuk te krijgen is. Van binnen, in zijn innerlijke omgang met God en met de Heer Jezus, ervaart de christen een voortdurende vernieuwing. Verval betekent achteruitgang, vernieuwing betekent vooruitgang. Iedere keer als hij aangevallen wordt, is daar een nieuw innerlijk bewustzijn van de aanwezigheid van de kracht van God. Op jou gerichte aanvallen van de vijand en moeilijkheden om je heen, hebben, als het goed is, alleen de uitwerking dat ze je naar God uitdrijven. Bij Hem doe je een nieuwe indruk op van Zijn kracht die elke aanval kan afslaan en elke moeilijkheid kan overwinnen. Het resultaat is dat je nieuwe geestelijke kracht ontvangt om te kunnen doorgaan. Deze vernieuwing kun je elke dag ervaren. Zo is vers 16 een grote bemoediging in je dienst voor de Heer.

Vers 17 is een nog grotere bemoediging. Dit vers bekijkt de dingen in het licht van de eeuwigheid. Eigenlijk zie je hier een weegschaal, een balans. Er wordt wat gezegd over 'lichtheid' en over 'gewicht'. Aan de ene kant van de balans legt Paulus 'verdrukking' en aan de andere kant legt hij 'heerlijkheid'. Wat zal de balans doen? Een beetje heen en weer schommelen? Nu eens de verdrukking wat zwaarder en dan eens de heerlijkheid? Geen sprake van. Kijk maar hoe de weegschaal doorslaat naar de kant van de heerlijkheid. Het is echt niet te vergelijken! Van de verdrukking zegt hij, dat die kortstondig en licht van gewicht is. Van de heerlijkheid zegt hij, dat ze een 'uitermate uitnemend, eeuwig gewicht' heeft. Was het echt maar kort en licht wat Paulus meemaakte? Is het echt maar kort en licht wat gelovigen soms jarenlang, temidden van de bitterste vervolgingen, moeten meemaken? Is het echt maar kort en licht wat jij soms allemaal moet verduren? Laat ik je dit zeggen, dat Paulus hier het lijden niet kleineert en doet alsof het niets voorstelt. Hij maakt ook geen vergelijking tussen de verschillende wijzen waarop gelovigen kunnen lijden. Wat voor de ene gelovige een zware beproeving kan zijn, is dat voor een andere soms helemaal niet. De omstandigheden zijn voor iedere gelovige vaak weer anders. Daarom kunnen we nooit

goed vergelijken. Maar Paulus vergelijkt hier ook niet de verschillende vormen van lijden met elkaar. Wat hij doet, is een vergelijking maken tussen het lijden waar iedere dienstknecht van God op zijn eigen manier mee te maken heeft - en de toekomstige heerlijkheid. En van deze vergelijking zal iedere gelovige uiteindelijk zeggen dat zijn lijden, hoe zwaar en langdurig ook, in het niet valt bij wat hij straks zal krijgen.

Het is zelfs zo, dat dit lijden deze heerlijkheid bewèrkt. Dat wil zeggen: hoe intenser de verdrukking gevoeld wordt, des te overvloediger zal het beleven en genieten van de heerlijkheid zijn. Het is hiermee als met lichamelijke pijn. Als je geen pijn hebt en je voelt je gezond, dan ben je daar zeker dankbaar voor. Maar zal de waardering van je gezondheid niet vele malen groter zijn direct nadat je ondraaglijke pijn hebt gehad en je van die pijn verlost bent? Dit is natuurlijk maar een zwak voorbeeld, maar zo werkt het ook met de vergelijking van verdrukking en heerlijkheid. Als je de afweging van vers 17 goed hebt gemaakt, zul je niet langer behoefte hebben aan de dingen die je ziet. Wat je ziet, is allemaal tijdelijk. Er komt een tijd dat alles door vuur zal vergaan. Er blijft niets van over. Wat zou je je dan druk maken over de dingen waar de mensen zonder God zich druk over maken? Zij hebben niets anders. Jouw oog heeft andere dingen gezien, eeuwige dingen. Het is van belang daarop voortdurend je oog gericht te houden.

Er is zo ontzettend veel waardoor je oog in beslag kan worden genomen. Alles in de zichtbare wereld is erop gericht je blik, en daarmee je aandacht, te vangen en gevangen te houden. Door het oog is de zonde in de wereld gekomen. Lees maar na in Genesis 3 vers 6: 'En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijsze'. Maar het is niet voldoende alleen je oog ergens vanaf te richten, ergens niet naar te kijken. Als kind van God heb jij iets nodig waarnaar je wèl kunt kijken, waarop je je oog wel kunt richten. Hier wordt heel algemeen gezegd waarmee jij je wèl kunt bezighouden: de dingen die men niet ziet. Het wordt aan jezelf overgelaten om je met die 'dingen' bezig te houden. Wat zijn dat dan voor 'dingen'? Het zijn dingen die je niet met je lichamelijke ogen kunt zien, maar alleen met 'verlichte ogen van je hart' (Efeze 1 vers 18). Je mag met je hart kijken naar alles wat je al in de Heer Jezus van God hebt gekregen en naar alles wat je nog zult krijgen. Kijk naar de Heer Jezus, zoals Hij nu in de hemel is. Hij is door God verheerlijkt en tot Heer en tot Christus gemaakt (Handelingen 2 vers 36). Dat betekent dat alles aan Hem

---

onderworpen is (Hij is Heer) en dat alle plannen van God in Hem zullen worden uitgevoerd (Hij is Christus). Is dat niet genoeg om je hele blikveld te vullen?

Lees nog eens 2 Korinthe 4 vers 16 tot en met 18.

Verwerking:

Waarop is jouw oog gericht?

---

12. EEN GEBOUW VAN GOD

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 5 vers 1 tot en met 5

Dit gedeelte sluit direct aan op het slot van het vorige hoofdstuk. Daar vertelde Paulus dat hij niet moedeloos werd, hoewel zijn lichaam door het lijden uitgeput raakte.

Hier vertelt hij in vers 1 waarom hij niet moedeloos werd. Hij maakte in hoofdstuk 4 een vergelijking tussen je leven op aarde met al zijn moeiten en dat wat je wacht als je bij de Heer bent. En wát wacht je bij de Heer? In vers 1 staat het antwoord: 'een gebouw van God'. Daarover bestaat voor de christen geen enkele onzekerheid. Daarom zegt Paulus: 'want wij weten'. Dat sluit elke twijfel uit. Hoofdstuk 4 heeft duidelijk gemaakt dat 'onze aardse tent waarin wij wonen (dat is het lichaam dat we nu hebben) afgebroken wordt'. Petrus spreekt ook over zijn lichaam als 'een tent' (2 Petrus 2 vers 13 en 14), waarmee hij bedoelt dat het een tijdelijke woning is, waarin je niet tot in eeuwigheid zult wonen.

Een tent is ook een verplaatsbare woning, wat aangeeft dat de aarde niet je vaste verblijfplaats is. Zo is het ook met je lichaam. Het lichaam dat je nu hebt, is niet het lichaam waarmee je de eeuwigheid zult door brengen. Daarvoor laat het te veel de sporen van de zonde zien. In Filippi 3 vers 21 wordt het lichaam dat je nu hebt dan ook 'het lichaam der vernedering' genoemd. God kan er niet tevreden mee zijn jou met dit lichaam bij Zich in de hemel te hebben. Nee, Hij heeft iets veel beters voor je. Hij heeft een 'gebouw' voor je klaarstaan dat niet door mensenhanden is gemaakt, maar dat Hijzelf heeft ontworpen en klaargemaakt. Dit gebouw is niet, zoals jouw lichaam nu, tijdelijk en verbonden met de aarde, maar het is eeuwig en verbonden met de hemel. Het hoort ook thuis in de hemel. Dit gebouw van God is het lichaam dat je zult krijgen wanneer de Heer Jezus je komt halen.

Ik weet niet of jij dat 'zuchten' ook kent. Dat zuchten komt voort uit het ervaren van de beperkingen van je lichaam. Het is een innerlijk gevoel van verdriet, waarvoor je geen woorden hebt. Zuchten doe je als iets je terneerdrukt, als er dingen zijn die je graag anders zou

willen, maar je geen mogelijkheden hebt om er iets aan te doen. Je hebt het nieuwe leven in je, je verlangt ernaar God te dienen, maar je voelt je daarin belemmerd. Dat komt doordat je in een wereld leeft waarin totaal geen rekening wordt gehouden met de wil van God. Jeervaart dat wanneer je met mensen over het evangelie spreekt. Wat een onverschilligheid en tegenstand! Ze spotten met God en vervolgen allen die voor de Heer Jezus uitkomen. Dan wil je wel van die 'aardse tent' verlost en met die woning uit de hemel overkleed worden.

Met dit 'overkleed worden' wordt bedoeld, dat onze lichamen veranderd worden bij de komst van de Heer Jezus. Er is sprake van 'overkleed worden'. Dat wil zeggen dat ons lichaam een kleed is waarover een ander kleed wordt gedaan zodat van het kleed eronder niets meer te zien is. De betekenis is echter veel sterker. Er is niet alleen niets meer van het onderkleed te zien, het is er zelfs helemaal niet meer. Het overkleed 'verslindt' het onderkleed, zodat er niets meer van over is. Over die verandering, waarbij het oude helemaal vervangen wordt door het nieuwe, lees je ook in 1 Korinthe 15 vers 51 tot 54. Wat Paulus hier schrijft, wordt nog duidelijker, doordat hij zegt dat hij veel liever overkleed wordt dan ontkleed. Wanneer het lichaam vergeleken wordt met een kleed, kan ontkleed worden niets anders betekenen dan sterven, wat in deze vergelijking gezien wordt als het afleggen van een kleed. Welnu, Paulus wil veel liever de komst van de Heer Jezus meemaken en bij die komst veranderd worden, dan eerst te moeten sterven, om daarna opgewekt te 'Worden bij Zijn komst. Zo intens verlangde hij naar dat huis in de hemelen. Kun jij hem dat nazeggen?

Nu heb ik vers 3 overgeslagen. Dat lijkt op het eerste gezicht een moeilijk vers, en als je het niet goed in verbinding met de verzen eromheen leest, zou je zelfs kunnen denken dat er toch nog onzekerheden zijn. Maar als de verzen 2 en 4 je duidelijk zijn, zul je ook dit vers wel begrijpen. Er is in vers 3 sprake van 'bekleed zijn maar niet naakt bevonden worden'.

Bekleed zijn betekent hier: een letterlijk lichaam hebben. Naakt zijn is: voor eigen rekening voor Gods aangezicht staan. Zo voelde Adam zich naakt voor God nadat hij had gezondigd, ondanks zijn schort van vijgenbladeren (Genesis 3 vers 7 en 10). Die naaktheid voelde hij niet meer toen God voor een bedekking van zijn naaktheid had gezorgd. God had daarvoor vellen van dieren genomen. Dat wil

zeggen, dat daarvoor een dier gedood was. Adams naaktheid was bedekt op grond van de dood van een onschuldig dier. Hieruit kun je de les leren dat je, om niet naakt bevonden te worden, bekleed moet zijn met een kleding waarvoor God Zelf heeft gezorgd. Dit kleding is de Heer Jezus. Wie naakt is voor God, wie geen bedekking heeft voor zijn zonden, zal bij de komst van de Heer Jezus niet overkleed kunnen worden. Het overkleed worden zal alleen gebeuren bij hen die ook in geestelijke zin bekleed zijn, die, zoals Romeinen 8 vers 1 dat zegt, in Christus Jezus zijn.

Hoewel dit boek geschreven is voor gelovigen, is er heel misschien onder de lezers toch iemand van wie gezegd moet worden dat hij of zij 'hoewel bekleed' toch 'naakt bevonden' zou worden wanneer de Heer Jezus zou komen op het moment dat hij of zij dit leest. Ga dan niet door met lezen, maar buig eerst je knieën en belijd je zonden aan God. Hij neemt je aan, als je komt zoals je bent. Bij oprecht berouw over je zonden mag je weten dat God je vergeeft op grond van wat de Heer Jezus heeft gedaan op het kruis.

In een lied, dat ik samen met anderen vaak op straat zing, staat: 'Hij wil nog steeds vergeven, wat je ook hebt misdreven, maar jij moet alles geven, want pas dan word je bevrijd.' Een geweldige uitnodiging. Neem die aan!

Wie dit heeft gedaan, ziet verlangend uit naar de komst van de Heer Jezus en naar alles wat er met die komst is verbonden.

Het is allemaal door God klaargemaakt. En het mooie is dat God niet alleen alle dingen voor jou heeft klaargemaakt, maar dat Hij ook jouzèlf heeft klaargemaakt. Het bewijs daarvan is, dat Hij je de Geest als een onderpand heeft gegeven. Lees nog maar eens na wat ik over het 'onderpand' heb geschreven bij 2 Korinthe 1 vers 22. De Geest is ons al gegeven en Hij geeft ons moed, doordat we kunnen uitzien naar het 'gebouw van God'. De Geest is Zelf uit de hemel gekomen en zorgt ervoor dat wij ons op aarde niet thuisvoelen. Maar we weten zeker dat we een 'eeuwig huis, in de hemelen' hebben.

Lees nog eens 2 Korinthe 5 vers 1 tot en met 5.

Verwerking:

Waarom verlang jij wel of niet naar de hemel?

---

13. DE RECHTERSTOEL VAN CHRISTUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 5 vers 6 tot en met 10

Na twee keer de uitspraak dat wij niet moedeloos worden (hoofdstuk 4 vers 1 en 16), volgt hier, eveneens twee keer (in de verzen 6 en 8), de positieve kant: 'wij hebben altijd goede moed'.

Die goede moed krijg je wanneer je niet meer op de omstandigheden ziet, maar vooruit- en omhoogkijkt. Kijk je vooruit, dan zie je wat je allemaal zult ontvangen bij de komst van de Heer. Kijk je omhoog, dan zie je de Heer Jezus, Die jou van ogenblik tot ogenblik helpt. Dat maakt je niet blind voor wat er om je heen gebeurt. Je beseft heel goed dat je, zolang je in je lichaam woont, niet bij de Heer woont. Dit besef bepaalt juist je leven als christen. Je leven wordt bepaald door dingen die je niet ziet, maar die er wel degelijk zijn. Geloof is: het met zekerheid vertrouwen op dingen die je hoopt, waarnaar je dus uitziet, en het is de overtuiging van dat wat je op dit moment nog niet met je eigen ogen kunt zien (Hebreeën 11 vers 1). Je hebt geen geloof nodig voor wat je met je natuurlijke ogen kunt zien. Dat is er gewoon. Maar dat andere, waarover in de Bijbel wordt gesproken, en dat er óók gewoon is, daarvoor heb je geloof nodig. Wie niet leeft vanuit het geloof en zich laat leiden door wat hij ziet, heeft niet het recht zich christen te noemen. Geloof is een basisbeginsel voor de christen. Christen zijn en geloven (in de Bijbelse zin van het woord) horen onlosmakelijk bij elkaar.

We zijn nog niet bij de Heer en hebben nog ons aardse lichaam. Maar hoewel we nog niet bij de Heer zijn, ontbreekt het ons niet aan goede moed, omdat we de Heer bij ons hebben.

Toch geven we er de voorkeur aan ons verblijf in het lichaam te verlaten en naar de Heer te gaan. 'Het lichaam verlaten' gebeurt bij het sterven. Dit moet wel onderscheiden worden van wat je in vers 4 hebt gelezen: 'overkleed worden'. Dit laatste slaat op de opname van de Gemeente (zie stukje 12). Wie in het geloof sterft, is na zijn sterven direct in de hemel, bij de Heer Jezus. Zo iemand heeft geen last meer van zijn zondige natuur en heeft ook geen last meer van vijandschap.

Hij is volmaakt gelukkig. In Filippi 1 vers 23 spreekt Paulus heel persoonlijk uit dat hij ernaar verlangde om heen te gaan en met Christus te zijn. Hij noemt het daar 'verreweg het beste'. Maar hij voegt er ook aan toe dat hij nog een taak op aarde had. Daarom liet de Heer hem nog hier. Dat geldt ook voor jou. Ik hoop dat je, hoewel je jong bent en misschien nog veel idealen hebt, toch liever bij de Heer wilt inwonen. Maar het is nog niet zover, omdat de Heer je nog wil gebruiken in Zijn dienst. Dat is een groot voorrecht! Maak er een erezaak van om in alle opzichten zó te spreken en te handelen dat de Heer het fijn vindt om naar je te kijken. Als je zo ingesteld bent en als dit inderdaad het doel van je leven is, zal het voor jou niet veel uitmaken of je 'inwonend', dat is in je lichaam op aarde, of 'uitwonend', dat is bij de Heer, bent. Waar je ook bent, je wilt de Heer Jezus blij maken door voor Hem te leven en in alles naar Zijn wil te vragen.

Misschien vraag je je af hoe je uitwonend Hem welbehaaglijk kunt zijn. Er is toch geen werk meer voor de Heer te doen als je gestorven bent? Dat klopt. Maar er is nog zoiets als 'de rechterstoel van Christus'. Daar wil ik je graag wat meer van vertellen, want het is ongelooflijk belangrijk dat deze rechterstoel een onuitwisbare indruk op je maakt. Iedere christen komt ervoor te staan, jij ook. Dit moment breekt aan bij de komst van de Heer. (Even tussen haakjes: de komst van de Heer is wel iets anders dan het sterven van de gelovige. Bij zijn sterven gaat een gelovige naar de Heer Jezus toe. De komst van de Heer Jezus wil zeggen dat Hij komt om de gelovigen tot Zich te nemen.) Het eerste wat de Heer Jezus bij Zijn komst doet, is wat in de duisternis verborgen is, aan het licht brengen en de raadslagen van de harten openbaar maken (zie 1 Korinthe 4 vers 5). Samen met de Heer Jezus, de Rechter, zul je terugkijken op je hele leven. Het zal misschien wel net een film zijn, waarin je alles wat je op aarde gedaan hebt, in en met je lichaam, nog een keer zult zien. Maar er is wel een verschil tussen toen je het deed en nu je het weer ziet. Je ziet je leven namelijk zoals de Heer Jezus het altijd al gezien heeft. Wat Hij vooral naar voren zal laten komen, zijn de motieven waardoor jij je hebt laten leiden. Er zullen dingen zijn waarvan jij dacht dat de Heer daarmee wel erg tevreden zou zijn, maar waarvan de Heer je zal laten zien dat er toch ook eigen eer mee verbonden was. Er zullen ook dingen zijn waarvan jij geen hoge pet op had, maar waarvan de Heer zegt dat Hij ze bijzonder heeft gewaardeerd. Voor de rechterstoel van Christus wordt alles in de juiste verhoudingen geplaatst en met een Goddelijke maatstaf gemeten. Daar is geen enkele oneerlijkheid in beloning, een

vergissing is niet mogelijk. Iedereen krijgt waarop hij recht heeft, en zal er ook zelf van overtuigd zijn dat de beloning rechtvaardig is. Er zal geen enkel protest zijn. Als ik zó aan de rechterstoel denk, verlang ik ernaar ook op die plaats Hem welbehaaglijk te zijn, zodat Hij zal kunnen zeggen: 'Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je Heer in' (Mattheüs 25 vers 21 en 23). Wie er een eer in stelt om voor de Heer welbehaaglijk te leven, zal voor de rechterstoel, als zijn leven op aarde erop zit, het welbehagen van de Heer ontvangen. Er zal dan niet zoveel verschil zijn tussen hoe de Heer het zag en hoe de dienstknecht het heeft gezien. We zullen dan niet van de ene verrassing in de andere vallen, hoewel we ons natuurlijk altijd kunnen vergissen. Is er iets mooiers om, ook waar wij ons hebben vergist, het oordeel van de Heer te horen, zodat wij tenslotte op één lijn zitten met Hem over de beoordeling van ons leven? De beloning voor wat wij voor Hem hebben gedaan, zal de Heer o.a. uitkeren in de vorm van gezag over steden in Zijn koninkrijk (Lukas 19 vers 16 tot en met 19). Dit koninkrijk richt de Heer Jezus op nadat wij geopenbaard zijn.

Misschien ben je bang om voor de rechterstoel te verschijnen, omdat je denkt dat je toch nog door de Rechter naar de hel zult worden verwezen. Laat je door die gedachte niet bang maken, want zo is het niet! Denk er maar aan dat de Rechter Die daar zit, jouw Heiland is, Die voor jouw zonden aan het kruis is gestorven. Daar heeft God jouw zonden geoordeeld, zodat jij niet meer in Zijn oordeel komt (zie Johannes 5 vers 24; zie ook Romeinen 8 vers 1). God is niet onrechtvaardig dat Hij de zonden twee keer zou straffen! Nee, de beoordeling van je leven heeft niet te maken met je eeuwige bestemming, maar met een beloning die je voor je aardse leven als gelovige zult ontvangen. Misschien ben je toch een beetje bang voor de rechterstoel, omdat je weet dat er een paar dingen in je leven zijn die niet welbehaaglijk zijn voor de Heer. Daar kun je wat aan doen. Belijd de Heer zonder enige reserve wat je verhindert om blij te zijn als je aan de rechterstoel denkt.

Lees nog eens 2 Korinthe 5 vers 6 tot en met 10.

Verwerking:

Hoe stel jij je de rechterstoel van Christus voor?

---

14. EÉN IS VOOR ALLEN GESTORVEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 5 vers 11 tot en met 15

Ik ga nog even door met de rechterstoel van Christus. Er zijn drie verschillende tijdstippen waarop de Heer Jezus vanaf Zijn rechterstoel zal rechtspreken.

Het gaat ook om drie verschillende groepen die op die verschillende tijdstippen voor de Rechter zullen verschijnen. Je zou kunnen spreken van drie verschillende zittingen.

1. De eerste zitting vindt plaats, wanneer de Gemeente is opgenomen en alle gelovigen geopenbaard zullen worden. Dat zagen we al in vers 10 van ons hoofdstuk.
2. De tweede zitting vindt plaats wanneer de Heer Jezus op aarde is teruggekeerd. Daarover lees je in Mattheüs 25 vanaf vers 31. Hij zal gaan zitten op de troon van Zijn heerlijkheid en alle volken van de aarde zullen voor Hem worden verzameld. De volken worden door Hem geoordeeld naar de houding die ze hebben aangenomen tegenover 'Zijn broeders', die in de tijd van de grote verdrukking het evangelie van het koninkrijk hebben gepredikt.
3. De derde zitting vindt plaats na het einde van het 1000-jarige rijk. De rechterstoel is daar de Grote Witte Troon (Openbaring 20 vers 11). Voor de troon verschijnen alle mensen die op aarde hebben geleefd en die in ongeloof gestorven zijn. Zij hebben zich nooit met berouw over hun zonden tot God bekeerd. Zij zullen worden geoordeeld naar wat er in Gods boeken over hen geschreven staat. Op grond daarvan zullen ze worden verwezen naar de poel die van vuur en zwavel brandt. 'Vreselijk is het om te vallen in de handen van de levende God!' (Hebreeëën 10 vers 31).

Het is de gedachte aan de rechterstoel die jou zou moeten aanzetten om te leven tot eer van God, en ook om de mensen te waarschuwen voor het komende oordeel. Jij weet immers hoezeer de

Heer te vrezen is? Voor Paulus was dat geen punt. Hij overreedde de mensen. Dat is niet vriendelijk verzoeken, maar indringend aansporen.

De rechterstoel heeft dus een uitwerking in je eigen leven, om te leven tot eer van God, maar hij heeft ook een uitwerking naar anderen toe: je spreekt met hen over het evangelie.

Paulus was niet bang voor de rechterstoel. Hij was helemaal transparant voor God. Hij wist dat God dwars door hem heen keek en dat vond hij fijn. Maar ook ten opzichte van de gelovigen in Korinthe had hij niets te verbergen. En hij hoopte dat ze dat bij hem zouden zien. Er werd namelijk kwaad over hem gesproken, dat hij uit was op eigen eer. Als er eenmaal achterdocht is gezaaid, is het moeilijk de ander, in dit geval Paulus, eerlijk en oprecht te beoordelen.

Om niet de schijn op zich te laden dat het hem om zichzelf ging, voegt hij vers 12 eraan toe. Het ging hem helemaal niet om zichzelf maar juist om hen! Door zijn gedrag hadden zij stof om te roemen. Zij hadden het evangelie niet van de eerste de beste aangenomen, maar van iemand die met zijn hele leven achter zijn prediking stond. Er waren andere predikers bij hen gekomen, die alleen maar een uiterlijke schijn ophielden. Het ging hun om hun eigen eer en aanzien. Ze konden misschien gloedvol spreken, of ze kwamen uit een voorname familie. Daar beroemden zij zich op. Wie daar gevoelig voor is, keert zich heel gemakkelijk van een prediking af zoals Paulus die bracht. Maar hij sprak het hart aan en gaf voedsel voor de ziel, terwijl hij niets heel liet van alles waarop de mens zich zou kunnen beroemen.

Hij wilde de gelovigen dienen. Ja, hij kon wel eens buiten zichzelf zijn, je zou kunnen zeggen 'in extase'. Anderen zouden dan van hem kunnen zeggen dat hij niet goed bij zijn verstand was. Laat zulke mensen maar praten. Wie Gods Woord met liefde leest en echt van de Heer Jezus geniet, zal tot bewondering en verrukking komen. God en de Heer Jezus zijn dan alles. Dat spreek je dan ook tegen Hen uit. Ik hoop dat jij zulke momenten kent. Toch kun je ook gewoon nuchter zijn, zoals Paulus dat was. Dan spreek je met medegelovigen over alledaagse dingen als eten en drinken, je werk of het huwelijk. Dat doe je natuurlijk wel in het licht van de Bijbel.

In dit alles is de liefde van Christus het enig goede motief voor wat je doet. Zijn liefde was zo groot dat Hij Zichzelf voor schuldige

zondaars overgaf in de dood. Dat de Heer Jezus moest sterven, zegt heel veel over de toestand waarin de mens was terechtgekomen. Het betekent dat ieder mens in de dood ligt. Dood wil zeggen dat er geen leven voor God is. Efeze 2 vers 1 zegt dat wij dood waren in onze overtredingen en zonden. Het feit dat de Heer Jezus voor allen is gestorven, geeft aan dat er niemand was die leefde zoals God dat van de mens mocht verwachten. De dood van de Heer Jezus laat zien hoe hopeloos de toestand was en is waarin de mens door zijn eigen schuld verkeert. De mens kan zichzelf daaruit niet bevrijden. Hoe zou een dode iets kunnen doen?

Het grootse is, dat de Heer Jezus heeft gedaan wat niet één mens kan, namelijk leven geven aan mensen die zich in de dood bevinden. Dat is mogelijk, omdat Hij niet door eigen schuld in de dood terecht kwam. Hij had nooit iets gedaan waarvoor Hij het oordeel van de dood verdiende. Hij nam vrijwillig die plaats in, uit liefde en ter wille van anderen, opdat een ieder die in Hem gelooft, overgaat vanuit de dood in het leven (zie Johannes 5 vers 24). Tweemaal staat er dat Hij voor allen is gestorven.

Door wat Hij deed, is het mogelijk geworden dat ieder mens gered wordt. Ieder mens ligt immers in de dood? En de Heer Jezus ging vrijwillig in diezelfde dood en maakte Zich door te sterven één met de toestand waarin ieder mens zich bevond. Dat betekent niet, dat ieder mens nu ook gered is. De verlossing van de zonden en het oordeel van God is alleen het deel van ieder die persoonlijk en oprecht zijn zonden belijdt en gelooft dat de Heer Jezus in zijn plaats stierf op het kruis. Wie dat gedaan heeft, leeft en zal leven. Die is, zoals ik al aanhaalde uit Johannes 5 vers 24, overgegaan uit de dood in het leven. Zo is dat ook met jou gegaan. Het leven dat je hebt ontvangen, is Goddelijk leven. Toen je dood was, leefde je ook, maar je leefde voor jezelf. Dat was geen echt leven. Het leven dat je nu hebt ontvangen, het eeuwige leven, is geen leven waarvan jijzelf het middelpunt bent. God heeft jou dat leven gegeven opdat jij kunt leven voor Hem Die voor jou gestorven en opgewekt is. De Heer Jezus is het middelpunt van het nieuwe leven dat je hebt gekregen.

Het is een voorrecht om voor de Heer Jezus te leven, daar mag je telkens aan denken. Maar hier wordt het als de normaalste zaak van de wereld voorgesteld, als een soort logisch gevolg: de Heer Jezus is gestorven juist om jou de ware zin van het leven te laten inzien en jou het echte leven te laten leven. Een mens leeft pas echt

wanneer Hij God en Zijn Christus dient. Daarvoor is hij geschapen. Ieder mens die voor zichzelf leeft, mist het eigenlijke doel van zijn leven. Jammer genoeg zijn er ook veel christenen die zich dit niet realiseren. God en de Heer Jezus weten dat jij je grootste vreugde en bevrediging zult vinden als je leeft voor Hem Die voor jou is gestorven en opgewekt. Iedere toegewijde christen zal dat volmondig beamen.

Lees nog eens 2 Korinthe 5 vers 11 tot en met 15.

Verwerking:

Wat bewerkt 'de liefde van Christus' in jou?

---

15. IN CHRISTUS EEN NIEUWE SCHEPPING

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 5 vers 16 tot en met 21

Door de dood en de opwekking van de Heer Jezus heeft God laten zien hoe Hij alles op aarde beoordeelt. Hij heeft er sinds de zondeval van de mens niets kunnen vinden waaraan Hij vreugde kon beleven.

Al heel vlug na de zondeval moest God van de mens getuigen dat zijn boosheid groot was. Van de aarde moest hij vaststellen dat deze verdorven was voor Zijn aangezicht en vol gewelddadig. Zie Genesis 6 vers 5 en 11. Dat is sindsdien niet veranderd, hoe God de mens ook talloze zegeningen heeft geschonken. De grootste zegen is ongetwijfeld dat de Heer Jezus naar de aarde kwam. Wat een zegen verspreide Hij om Zich heen! Maar wat deden de mensen? Zij maakten de maat van hun boosheid vol door de Heer Jezus te kruisigen. Nu is ook voor God de maat vol, dat wil zeggen dat Hij echt helemaal niets meer met de mens kan beginnen. De in zonde gevallen mens wordt aan de kant gezet. Hij is uitgerangeerd. Maar God gaat nu op een andere, een nieuwe wijze aan het werk: Hij maakt allen die in de Heer Jezus geloven tot een nieuwe schepping. Wie in de Heer Jezus gelooft als de Gestorvene en de Opgewekte is voor God op een ander terrein gekomen. Daar is een totaal andere manier van leven, met een heel andere instelling en andere motieven en ook een ander doel. Je gaat op een andere manier om met de mensen (en ook familieleden) om je heen. Je kent niemand meer naar het vlees. Wat wil dat nu weer zeggen? Moet je dan niet meer naar je ouders luisteren of naar je chef of leraar? Heb je niets meer te maken met wat anderen zeggen? Nee, dat is niet de bedoeling. 'Niemand meer naar het vlees kennen' wil zeggen, dat je de mensen en dingen om je heen bekijkt vanuit je nieuwe positie en niet meer op een aardse manier. Je leeft nog wel op aarde, met aardse verhoudingen, maar je bent zelf een nieuwe schepping. Paulus zegt zelfs dat hij Christus nu op een andere manier kende dan naar het vlees. Hij bedoelt daarmee te zeggen dat Hij Christus niet zag als Mens op aarde, maar als een verheerlijkte Heer in de hemel. Want toen de Heer Jezus kwam, met

de bedoeling om door Zijn volk aangenomen te worden, hebben ze Hem verworpen. Het gevolg is dat de openbare vestiging van Zijn koninkrijk op aarde is uitgesteld en dat Hij nu in de hemel is.

Het oude is voorbij. God verwacht niets meer van de mens. God heeft alles beproefd om er iets goeds uit te laten komen, maar zonder resultaat. Voor de christen is alles nieuw. Hij is verbonden aan en één gemaakt met een Christus in de hemel en niet op aarde. Zijn hele leefsfeer is waar Christus is, omdat hij in Christus is. Zo ziet God je dus. Je hebt er zelf niets aan hoeven en kunnen doen. Het is allemaal door God Zelf uitgedacht. Hij heeft een oplossing gezocht en gevonden om jou in die nieuwe positie te brengen.

Zoals je van nature bent, kon je niet in Christus geplaatst worden. Daarom heeft God je met Zichzelf verzoend. Verzoening is nodig als tussen twee partijen vijandschap bestaat. Tussen God en de mens bestond vijandschap. Niet God was daarbij de vijand van de mens, maar andersom: de mens is door zijn zonden de vijand van God geworden. Niet God moest met de mens verzoend worden, maar de mens moest met God verzoend worden.

De mens kon daar de oplossing niet voor geven, maar God heeft die gegeven door Christus. De verzoening is van God uitgegaan. De kracht van de verzoening is dat God van mensen die vijanden waren, Zijn vrienden maakt. Hij brengt mensen die verzoend zijn door Christus in een nieuwe relatie met Zichzelf. Is dat niet schitterend?

Paulus heeft daar direct een conclusie uit getrokken en spreekt over de bediening van de verzoening die hem is gegeven. In zeker opzicht mag jij die conclusie ook trekken. Wie deelheeft aan de verzoening wil daar ook van getuigen. Toen Christus in de wereld was, was dat het bewijs dat God de wereld met Zichzelf wilde verzoenen. Door Zijn Zoon te zenden maakte God een verzoenend gebaar naar de wereld. De verzoening zelf zou alleen kunnen plaatsvinden door het werk van de Heer Jezus op het kruis. Hij kwam ter verzoening, niet om de mensen hun overtredingen toe te rekenen en met de wereld af te rekenen. De Heer Jezus zei het immers: 'God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden' (Johannes 3 vers 17). Maar de wereld heeft Hem niet gekend. De verzoening van de wereld is nog toekomstig. Wat voor de verzoening van de wereld nodig is, heeft de Heer Jezus als het Lam van God al

volbracht in Zijn werk op het kruis van Golgotha (Johannes 1 vers 29). Ook Kolosse 1 vers 19 spreekt over de toekomstige verzoening van de wereld. Maar de volgende verzen in Kolosse 1 laten zien dat de verzoening nu al geldt voor allen die de Heer Jezus hebben aangenomen.

De bediening van de verzoening bestaat uit het in woord en leven uitdragen van het woord van de verzoening, dat wil zeggen de prediking aangaande de verzoening. Die boodschap mag nu worden uitgedragen door allen die al verzoend zijn. Jij weet toch wat het betekent dat je van een vijand van God, op wie de toorn van God rustte, door Hem gemaakt bent tot een nieuwe schepping in Christus? Omdat jij je nog bevindt in een Godvijandige wereld, verwacht Christus van jou dat jij je hier gedraagt als een gezant. Het woord 'gezant' betekent zoveel als 'ambassadeur'. Een ambassadeur is iemand die in een ander land de belangen van zijn eigen land behartigt en in dat vreemde land een zo goed en juist mogelijke indruk van zijn thuisland geeft. Op dezelfde wijze ben jij hier als een ambassadeur voor Christus. Jij hebt het grote voorrecht en de grote verantwoordelijkheid om Christus hier te vertegenwoordigen en Zijn boodschap te brengen in woord en daad. God wil door jouw hele leven heen een appel doen op het geweten van de mensen om je heen om zich met Hem te laten verzoenen.

God wil echter niet dat dat op een hooghartige manier gebeurt. Je mag indringend met mensen spreken, je mag hen confronteren met de waarheid van God, zodat ze er misschien wel van schrikken, als je boodschap maar in overeenstemming blijft met de nederige gezindheid van Degene die je vertegenwoordigt. Daarom staat er: wij bidden voor Christus. Deze manier van overtuigen is ongekend in de wereld. Daar wil men elkaar overtuigen door elkaar te overdonderen met indrukwekkende argumenten en redeneringen.

Het 'laat u met God verzoenen' is een uitnodiging van de God van hemel en aarde die Zijn eigen veelgeliefde Zoon overgaf in de dood. En Hij gaf Hem niet alleen óver in de dood, nee, God zorgde er Zelf voor dat Zijn Zoon stierf. De Heer Jezus wordt hier aangeduid als 'Degene die geen zonde gekend heeft'. Hij was de zondeloze, Hij had niets met de zonde te doen, Hij had er geen enkel deel aan. Daarom was Hij in Zijn hele leven een vreugde voor God, zoals Hij het ook altijd was in de hemel voordat Hij mens werd. Deze unieke Mens werd door God tot zonde gemaakt. Dat gebeurde niet in zijn leven op

aarde, maar in de drie duistere uren op het kruis. Toen werd Hij door God vereenzelvd met de zonde die in de wereld was gekomen. Toen keerde al Gods boosheid over de zonde zich tegen Hem. Toen werd de zonde geoordeeld en uitgedelgd van voor Gods aangezicht. De gerechtigheid van God in het oordeel over Zijn Zoon wordt in iedereen gezien die de verzoening heeft aangenomen. Het is rechtvaardig van God wanneer Hij jou in Christus ziet, omdat Christus alles goed heeft gemaakt voor jou. Je kunt nooit groot genoeg denken van het werk van de Heer Jezus. God verbindt er alles aan. Alles wat jij door God bent gemaakt, is op grond van wat Zijn Zoon heeft gedaan. Wat is er veel om over na te denken en om God voor te danken. Wat is er veel reden om anderen daarvan te vertellen!

Lees nog eens 2 Korinthe 5 vers 16 tot en met 21.

Verwerking:

Op welke manier kun je een gezant voor Christus zijn?

---

16. DE WEG VAN GODS DIENAARS (I)

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 6 vers 1 tot en met 4

De laatste verzen van het vorige hoofdstuk houden een vermaning in voor alle mensen die nog zonder God en Christus in de wereld leven. Deze vermaning luidt: 'Laat u met God verzoenen.'

In het eerste vers staat een vermaning die aan de gelovigen te Korinthe is gericht en over hun hoofden heen aan allen die zich christen noemen. Die vermaning luidt: '(...) dat u de genade van God niet tevergeefs ontvangt.' Kan dat dan, de genade van God ontvangen op een manier die niets uitwerkt? Dat kan inderdaad!

Voor een kind van God is de behoudenis vast en zeker. Dat is een absolute waarheid, die gegrond is op het geloof in het werk van de Heer Jezus. Dit werk is helemaal buiten jou om volbracht en door God aangenomen. Ieder die er deel aan heeft, is volmaakt gered. Maar er is nog een andere waarheid, die van de verantwoordelijkheid. Bij de voorstelling van die zijde van de waarheid gaat het erom dat anderen in jouw leven kunnen zien dat jij een kind van God bent. Dat is bijvoorbeeld te zien aan de wijze waarop jij met de Bijbel omgaat. Hoe reageer jij als jou iets uit de Bijbel wordt voorgehouden?

Wanneer iemand echt bekeerd is, zal hij de Bijbel liefhebben en graag doen wat daarin staat. Maar als iemand alleen maar de aangename dingen van het christen-zijn wil horen en doen, dan kun je wel een vraagteken zetten bij zijn belijdenis dat hij een gelovige is. Van deze kant benadert Paulus de zaak hier. Tussen de ware kinderen van God kunnen ook mensen zitten die alleen maar met het verstand of met het gevoel Gods dingen benaderen, terwijl het hart en geweten nooit in Gods licht zijn geweest. Zo iemand is nooit met werkelijk berouw over zijn zonden tot God gegaan. Het is niet voldoende, te weten dat God genadig is. In de brief van Judas wordt zelfs gesproken over mensen 'die de genade van onze God veranderen in losbandigheid' (vers 4). Iemand kan dus op een heel verkeerde manier met de genade van God omgaan. De genade van

God blijft in zo'n geval zonder uitwerking of krijgt een heel verkeerde uitwerking.

Voor wie echt gelooft, volgt in vers 2 een woord dat als een toetssteen dient om te weten of er sprake is van echte bekering. Het eerste deel van dit vers is een aanhaling uit Jesaja 49. Daar gaat het om de verhoring door God van de Knecht des Heren, dat is de Heer Jezus. De Heer Jezus spreekt daar uit dat Zijn werk geen resultaat heeft. Maar dan zegt God dat Hij Zijn zegen aan het werk van Zijn Zoon zal verbinden. De aangename tijd, de tijd van de verhoring is gekomen toen de Heer Jezus door God uit de doden werd opgewekt. Een verdere verhoring zal plaatsvinden als de Heer Jezus uit de hemel terugkomt, om alles in bezit te nemen wat God Hem als loon op Zijn werk heeft gegeven. Tussen deze twee verhoringen in leven wij. Maar wat is het schitterend te zien dat er ook voor òns een aangename tijd is en een dag van behoudenis, en dat is nú. Ieder die zijn zonden belijdt en met berouw tot God gaat en Hem vraagt om behouden te worden, die wordt verhoord en ontvangt de behoudenis.

Dat had Paulus gepredikt en dat hadden de Korinthiërs geloofd, en daaraan herinnert hij hen. Hij zegt als het ware: 'jullie moeten er wel om denken dat als jullie ons als dienstknechten laten vallen, jullie er blijk van geven dat jullie onze prediking nooit echt geloofd hebben. Het kon dan wel eens allemaal tevergeefs zijn geweest.'

Paulus had reden om de Korinthiërs zo toe te spreken. Er waren valse apostelen gekomen, die Paulus en zijn medewerkers zwart maakten, alsof zij op eigen roem en eer uit waren. In hoofdstuk 10 en 11 gaat Paulus daar uitvoerig op in. De Korinthiërs waren geneigd naar deze zogenaamde predikers te luisteren. Zij stelden de zaken van het geloof veel gemakkelijker voor dan Paulus had gedaan. En op welke wijze had Paulus zich dan een dienstknecht van God betoond? Zeker niet als iemand die zelf een gemakkelijke weg ging, terwijl hij aan anderen predikte dat ze heel nauwgezet moesten leven. Nee, de manier waarop hij leefde, was helemaal in de lijn van wat hij anderen voorhield. Hij deed er zijn uiterste best voor om geen struikelblok te vormen. Hij zou een struikelblok zijn wanneer hij een verschil zou laten zien tussen wat hij zei en wat hij deed. Wat een lastering van zijn dienst zou dat tot gevolg hebben!

Dat is het juist wat zoveel mensen als kritiek uiten als je met hen spreekt over het evangelie. Ze weten dan altijd wel voorbeelden aan te halen over 'mensen die 's zondags vooraan in de kerk zitten en

's maandags proberen je een poot uit te draaien'. Je woorden zullen nooit effect hebben als je in je leven niet waarmaakt wat je zegt. Betekent dat dan dat je volmaakt moet zijn voordat je kunt getuigen? Nee, als je maar je zonden belijdt wanneer je in de fout bent gegaan. Bij Paulus kon de vinger niet op een inconsequent gedrag worden gelegd, en ik hoop dat dat bij jou ook het geval is.

Je kunt zeggen dat vers 3 de negatieve kant laat zien: zorgen dat er niets op je aan te merken valt. Dan komt in vers 4 en de volgende verzen de positieve kant: hoe je kunt laten zien dat je een echte dienaar van God bent. Paulus somt in die verzen maar liefst 28 dingen op waaruit blijkt dat hij een echte dienaar van God is. Het begint met volharding. Er wordt wel eens gezegd: een goed begin is het halve werk. Maar er moet wel aan toegevoegd worden dat het daar niet bij moet blijven. De andere helft moet wel volgen. Volharding blijkt het best als ze op de proef wordt gesteld, en de apostel noemt dan de dingen op waardoor dat allemaal kan plaatsvinden. Voordat je die lijst op je laat inwerken, mag je eraan denken dat God genoemd wordt 'de God van de volharding' (Romeinen 15 vers 5). Hij wil je helpen om ondanks alle beproevingen toch vol te houden. Kijk ook maar eens welke bemoedigingen er staan in 2 Thessaloniërs 3 vers 5 en in Openbaring 3 vers 10.

De eerste beproeving is 'verdrukking'. Dat wil zeggen dat je onder druk komt te staan. Je mag denken aan gelovigen die vervolgd worden. Maar je mag ook denken aan je eigen situatie. Hoe gemakkelijk kom je niet onder druk te staan, omdat je weet dat er in allerlei situaties op je houding en reactie als christen wordt gelet. Luister naar wat de Heer Jezus tegen je zegt in Johannes 16 vers 33: 'In de wereld hebt u verdrukking, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.'

Het tweede, 'noden', heeft meer te maken met dingen die je ontbreken en die je toch nodig hebt. Ook daarbij mag je erop rekenen dat God zal voorzien.

Bij 'benauwdheden' mag je denken aan 'geen ruimte hebben om je te bewegen', je in een situatie bevinden waarin je niet goed weet hoe je je moet opstellen om de eer van de Heer hoog te houden. Je voelt je dan enorm afhankelijk van de Heer. Hij zal ervoor zorgen dat je Hem niet verloochent.

Deze eerste drie beproevingen zijn algemeen van aard. Ze horen bij elkaar en God gebruikt ze als middelen waardoor jij je volharding kunt laten zien, terwijl je bij Hem terecht kunt voor wat je nodig hebt.

Lees nog eens 2 Korinthe 6 vers 1 tot en met 4.

Verwerking:

Hoe heb jij de genade van God ontvangen?

---

17. DE WEG VAN GODS DIENAARS (II)

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 6 vers 5 tot en met 13

We gaan door met het testen van je volharding. De eerste drie onderdelen hebben we gehad. De volgende drie horen ook bij elkaar. Dat zie je zo: slagen, gevangenissen, oproeren.

Het zijn dingen die Paulus door andere mensen zijn aangedaan en die betrekking hebben op het lichaam. Dat waren echt geen plagerijtjes. In het boek de Handelingen lees je hoe hij geslagen is en in de gevangenis werd gegooid (hoofdstuk 16). Je leest daar ook hoe hij verschillende keren het middelpunt van een oproerige volksmenigte is geweest (hoofdstuk 19 en 21).

Dan volgt er opnieuw een drietal dat bij elkaar hoort: 'in arbeid, in waken, in vasten'. Maar er is wel een verschil met de vorige beproevingen. De vorige waren niet-vrijwillige beproevingen. Een leven waaruit een getuige-zijn voor de Heer Jezus blijkt, lokt vaak een negatieve reactie uit bij andere mensen. Maar arbeid, waken en vasten zijn situaties die de dienaar om zo te zeggen zichzelf oplegt. Het zijn zaken waarin hij zich vrijwillig begeeft of die hij vrijwillig ondergaat. Er zijn genoeg christenen die het fijn vinden dat ze gered zijn van de hel, maar die de 'arbeid' van het uitdragen van hun christen-zijn ontlopen. Het woord 'arbeid' betekent 'ingespannen werken'.

'Waken' is in de eerste plaats heel gewoon ervoor zorgen dat je niet in slaap valt omdat er gevaren dreigen. Geestelijk op jou en mij toegepast: het is ook de ogen goed openhouden en scherp erop toezien van welke kant de geestelijke gevaren kunnen komen die je christen-zijn op een laag pitje willen zetten. Je laat je dan niet in slaap sussen door allerlei gepraat van mensen die je vertellen dat je het niet zo nauw hoeft te nemen en dat alles vanzelf wel goed komt. Voor vasten geldt hetzelfde. Het wil in de eerste plaats zeggen dat je geen voedsel gebruikt. Het is ook het vrijwillig afstand doen van bepaalde genoegens die op zichzelf niet verkeerd zijn, maar die op een zeker moment je wel van het ware doel van je leven kunnen afhouden. Een

stukje ontspanning is niet verkeerd. Maar het is wel verkeerd als je gaat ontspannen wanneer er een beroep gedaan wordt op je activiteit als christen, bijvoorbeeld als men je vraagt om mee te gaan evangeliseren. Je kunt deze drie dingen dus ontlopen, maar de echte dienaar van God doet dat niet en bewijst daardoor dat hij goed begrijpt waarom het in zijn leven als dienaar gaat.

Wat in vers 7 tot en met 10 verder volgt, zijn kenmerken waarnaar God bij Zijn dienstknechten zoekt en die door de voorgaande omstandigheden duidelijk naar voren zullen komen. Het eerste is reinheid. Reinheid wil zeggen dat je jezelf onbesmet van de wereld bewaart, er geen vriendschap -mee sluit. Kennis betekent dat je God kent en dat je weet wat Hij van je vraagt. Daarvoor heb je de Bijbel. Lankmoedigheid is het geduld dat je kunt opbrengen in de contacten die je hebt. Door goedertieren te zijn laat je anderen iets voelen van de goedheid van God. De kracht om je zo te kunnen openbaren heb je niet van jezelf, maar door de Heilige Geest. Ongeveinsde liefde is oprechte, niet gehuichelde liefde. Liefde is de natuur van God en die mag je laten zien. Dat wil niet zeggen dat je het verkeerde goedpraat of doet alsof het er niet is. Daarom moet de dienaar het woord der waarheid kunnen hanteren en toepassen op allerlei situaties. Als hij dat doet in afhankelijkheid van God en niet met menselijke wijsheid, zal Gods kracht gevoeld worden.

De wapens van de gerechtigheid zien op het praktische leven van de dienaar. Wanneer hij niet van onrechtvaardige praktijken te beschuldigen is, omdat hij aan ieder geeft waarop hij recht heeft, dan is dat een wapen waarmee hij beschuldigingen die van alle kanten geuit kunnen worden, kan afslaan. Want een dienstknecht staat altijd aan kritiek bloot. Dat is iets waarmee je gewoon rekening moet houden als je voor de Heer wilt leven en werken. Niet, dat je je boven alle kritiek verheven moet voelen. Dat zou hoogmoed betekenen. Maar het gaat hier om een dienaar die in alles zijn Meester wil behagen. In dat geval ga je door heerlijkheid en oneer: soms word je bejubeld en een andere keer juist verguisd. Hoe groter dienstknecht iemand is, des te meer wordt er over hem gepraat, in negatieve zin en in positieve zin: hij gaat door kwaad gerucht heen en door goed gerucht; de één spiegelt hem af als een verleider en voor de ander is hij waarachtig. In de wereld is hij onbekend, maar hij is bekend bij God. Wat de wereld betreft is hij stervend, de wereld heeft niets aan hem. Dat komt omdat hij niet voor de wereld leeft, maar voor God. Alles wat hem overkomt, neemt hij als tuchtiging uit 'Gods hand aan.

Tucht is geen straf, maar opvoeding. Voor die opvoeding gebruikt God allerlei middelen, zoals die welke je bijvoorbeeld in vers 4 en 5 hebt gelezen. Het doel dat God ermee heeft, is: je ertoe te brengen het verkeerde uit je leven weg te doen zodat je meer op Hem gaat lijken. Daarom is het gevolg van tucht niet dat je erdoor gedood wordt. Tuchtiging zelf is niet fijn om te ondergaan, ze kan je bedroefd maken. Maar wat je erin ervaart van de liefde en de zorg van God, daarmee kun je anderen weer blij maken. Een dienstknecht heeft geen rijkdommen in deze wereld. Wat dat betreft is hij arm. Zijn ware rijkdom is in Christus en daarmee kan hij velen rijk maken. Het slot van vers 10 laat zien dat hij eigenlijk in deze wereld helemaal niets bezit. Zijn ware bezit is Christus; en wie Hem heeft, heeft alles, want alles is van Hem.

Je ziet dat het geen bagatel is om je voor dienstknecht van God uit te geven. Ik hoop dat je er niet door ontmoedigd bent, maar juist door aangemoedigd wordt. Er liggen toch wel heel wat rijke beloften in opgesloten. Misschien kun je je een beetje voorstellen welk een diepe indruk deze verzen op de Korinthiërs hebben moeten maken. Paulus had zijn hart voor hen ontsloten. Hij had zich niet ingehouden, maar zijn hart voor hen uitgestort. Ze mochten weten wat daarin voor hen was. Hij had hen lief met zijn hele hart en alles waarover hij in de vorige verzen had gesproken en wat hij had meegemaakt, had hij meegemaakt en beleefd ter wille van hen, om hen het evangelie te kunnen brengen.

Zie je hoe hij hen heel persoonlijk aanspreekt als 'Korinthiërs'? In nòg twee brieven spreekt hij de geadresseerden zo persoonlijk aan. Hij doet dat ook bij de Galaten (Galaten 3 vers 1) en bij de Filippiërs (Filippi 4 vers 15). In alle drie gevallen spreekt hij vanuit een overvol hart. Hier in Korinthe wilde hij weer die speciale plaats in hun hart hebben die hij vroeger had. Nee, zij hadden beslist geen enge plaats in hem. Maar zelf waren ze wel enghartig. Zij hadden maar een klein plekje in hun hart voor Paulus. Zij konden hem niet meer zo erg waarderen. Hij doet hun dan het verzoek om hun hart weer ruim open te stellen voor hem en zijn dienst. Hij vraagt dat als een soort vergelding, als iets wat hij aan hen had verdiend. Hij had zich immers met zijn hele leven voor hen ingezet? Zouden ze hem dan niet met een speciale liefde liefhebben? Zij waren toch 'zijn kinderen'? Je merkt aan de hele manier van schrijven dat Paulus zijn best doet om hun harten weer te winnen. Hij verlangde ernaar dat de verhouding tussen de Korinthiërs en hem weer goed zou zijn en zij weer naar zijn wijze

---

raad zouden gaan luisteren. Hij had daarbij alleen de eer van de Heer en het welzijn van de gelovigen op het oog.

Lees nog eens 2 Korinthe 6 vers 5 tot en met 13.

Verwerking:

Wat is er in jouw leven te vinden van de opsomming in vers 4 tot en met 10?

---

18. HET ONGELIJKE JUK

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 6 vers 14 tot en met 16

Over deze verzen is al heel wat gezegd en geschreven. En dat is niet voor niets: ze zijn namelijk van buitengewoon belang voor je praktisch geloofsleven.

Je moet letten op het grote contrast tussen deze verzen en de verzen hiervoor. In de verzen hiervoor heeft Paulus een beschrijving gegeven van het leven van een echte dienstknecht van God. Heb je daarin iets kunnen ontdekken wat je eer en aanzien in de wereld zou kunnen opleveren? Nee toch? Maar daarop waren de Korinthiërs wèl uit. Ze wilden ook van de wereld profiteren. Als het om Paulus en zijn dienst ging, waren ze eng van hart. Maar o, wat waren ze ruimhartig als het om hun omgang met de wereld ging. Daar konden ze gemakkelijk mee samengaan. Daar kon je veel voordeel van hebben en het bespaarde je ook dat nare, enghartige leven met al zijn ontberingen zoals Paulus dat meemaakte.

Helaas zijn er ook nu nog christenen, zowel jonge als oudere, die zo redeneren. Natuurlijk worden die dingen niet hardop gezegd. Maar in hun leven blijkt dat nog niet alle banden met de wereld zijn doorgesneden. Het gaat hier om alle samenwerkingsverbanden waardoor de gelovige niet meer het rechte pad van gehoorzaamheid aan Gods Woord kan volgen. Dat betekent niet dat je helemaal niet met ongelovigen mag omgaan. Wanneer je bijvoorbeeld denkt aan je werk- of schoolsituatie, ligt dat anders. Met je collega's en medescholieren leef je niet per definitie onder een ongelijk juk. Het is je plicht om naar je werk en naar school te gaan. Het zou verkeerd zijn daaronder uit te willen. Het gaat om verbintenissen die tot ongehoorzaamheid leiden. Deze kunnen zakelijk zijn, of betrekking hebben op vriendschappen. Het geldt zeker ook, hoewel het daar niet in eerste instantie over gaat, voor het huwelijk. Begin daarom nooit aan verkering met een ongelovige, dan zal er ook van een huwelijk nooit sprake kunnen zijn.

In het Oude Testament vind je dat God met het oog op een verbinding tussen Zijn volk en de omliggende volken op dezelfde wijze spreekt. In beeld heeft Hij dat laten zien in het voorschrift in Deuteronomium 22 vers 10: 'Gij zult niet ploegen met een rund en een ezel tezamen.' Een rund is een rein dier; het kon aan God geofferd worden; een ezel is een onrein dier; het moest de nek worden gebroken of worden gelost met een lam (Exodus 13 vers 13). Net zomin als deze twee dieren samen konden ploegen, kunnen een gelovige en een ongelovige samen gaan. Met dit beeld voor ogen laat Paulus de messcherpe scheiding zien die bestaat tussen gelovigen en ongelovigen.

Voordat ik verder op deze verzen inga, wil ik je vast wijzen op de verzen 17 en 18, waar een machtige belofte staat voor iedereen die de wereld vaarwel zegt. Heb jij het er op dit moment moeilijk mee om iets los te laten wat jou nog steeds aan de wereld verbindt? Heb je geen kracht om ermee te breken? Lees dan vers 17 en 18. Dat is om je vooraf te bemoedigen.

Nu terug naar vers 14. Daar worden de Korinthiërs aangesproken om niet met ongelovigen onder een ongelijk juk te gaan. Weet je, het is een automatisch gevolg dat, als je leven niet helemaal voor de Heer Jezus is, er heel snel verbindingen met de wereld komen. Om goed te laten zien dat dit eigenlijk onmogelijk is, volgen een aantal vergelijkingen die aantonen waarom het niet kan. Hierdoor wordt duidelijk dat een ongelovige zich door totaal andere motieven en gevoelens laat leiden dan een gelovige. Het uitgangspunt en het doel van ieders leven is volkomen verschillend. Een ongelovige leeft vanuit een volledig andere bron dan een gelovige. Er is zelfs het grootst denkbare verschil tussen hen. Paulus laat de uitersten zien, niet om te overdrijven, maar omdat de zaken zo liggen en niet anders. Elke andere voorstelling van zaken vertroebelt de feiten.

Dit zijn de feiten:

1. Gerechtigheid is doen wat in overeenstemming is met het recht van God; wetteloosheid is het doen van je eigen wil, zonder dat je enig gezag boven je erkent. Wat voor deelgenootschap hebben die twee met elkaar? Deelgenootschap wil zeggen dat je samen ergens een gelijk aandeel in hebt. Gerechtigheid hoort bij het nieuwe leven van de gelovige. De ongelovige heeft dit nieuwe leven niet en luistert dus niet naar God, erkent Zijn gezag ook niet. Die twee uitingen in het leven van de één en van de ander liggen heel ver uit elkaar.

2. Licht en duisternis geven de sfeer aan waarin beide partijen zich bevinden. Op de eerste bladzijde van de Bijbel brengt God direct, nadat Hij het licht te voorschijn had geroepen, een scheiding aan tussen licht en duisternis. Nog duidelijker dan bij feit nr. 1, laat dit feit zien dat het absoluut ondenkbaar is dat er enige vorm van gemeenschap is tussen een gelovige en een ongelovige. Gemeenschap wil zeggen dat er iets gemeenschappelijks is, een gemeenschappelijke belangstelling. In het licht geniet een gelovige van de omgang met God. In de duisternis geniet de ongelovige van de zonde.

3. Christus en Belial geven aan bij wie elk van de twee hoort. De gelovige hoort bij Christus en de ongelovige bij Belial. Wie Christus is, hoef ik je niet te vertellen. Hij is de Man naar Wie Gods hart uitgaat en naar Wie sinds je bekering ook jouw hart uitgaat. De naam Belial komt in het Nieuwe Testament alleen hier voor. In het Oude Testament komt hij veel vaker voor. Oorspronkelijk betekende deze naam 'waardeloosheid' of 'hopeloze puinhoop'; 'opperste boosaardigheid' en 'verwoesting'. Het is dus duidelijk een naam voor de satan. Kun jij ook maar één ding bedenken waarin Christus en Belial overeenstemmen?

4. Een gelovige is de benaming voor de volgeling van Christus en een ongelovige voor een navolger van Belial. Een gelovige is iemand die zijn volle vertrouwen op Christus heeft gesteld, niet alleen voor de eeuwigheid, maar ook voor zijn dagelijks leven. Een ongelovige kijkt niet naar Christus om. Het deel van de gelovige is Christus, het deel van de ongelovige is Satan.

5. In de tempel van God wordt God door de gelovige vereerd en gediend. Daar is geen plaats voor afgoden. Afgoden vullen het leven van de ongelovige. Paulus gaat nog meer zeggen over de tempel van God. Hij zegt daarvan: 'Wij zijn de tempel van de levende God.' Dat wil zeggen dat de Gemeente de woonplaats van God is. Je merkt het verlangen van God om bij Zijn volk te wonen en te wandelen. Hij wil hun God zijn en Hij wil hen als Zijn volk kunnen erkennen. Met eerbied gesproken: God wil Zich er thuis voelen, Zich er vrij kunnen bewegen. Dat kan alleen als er geen storende elementen zijn. Die zijn er wel, wanneer de gelovigen zich verbinden met de wereld. In Psalm 93 staat heel treffend: 'De heiligheid is uw huis tot sieraad' (vers 5). Het logisch gevolg kan niet anders zijn dan de oproep van vers 17. Daarmee wil ik in het volgende stukje verder gaan.

Lees nog eens 2 Korinthe 6 vers 14 tot en met 16.

Verwerking:

In welk opzicht is er in jouw leven (misschien) nog sprake van een ongelijk juk?

---

19. AFZONDERING, WAARVAN EN WAARTOE

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 6 vers 17 t/m 7 vers 1

Het woordje 'daarom' is veelzeggend. God wil temidden van Zijn volk wonen en wandelen en dáárom kan Zijn volk zich niet verbinden met de wereld. Zijn volk moet zich radicaal gescheiden houden van de wereld en alles wat daar gevonden wordt.

De voorgaande verzen hebben aangetoond dat die scheiding er is. Maar Gods volk moet dat ook in de praktijk laten zien. Een gelovige moet elke verbinding verbreken waarin God niet de eerste plaats heeft, waarin geen rekening met Hem wordt gehouden.

Dit geldt in de eerste plaats voor relaties die een gelovige op vrijwillige basis is aangegaan. Het gaat om relaties waarin een gelovige met een ongelovige verantwoordelijkheid draagt en waarin compromissen worden gesloten, waarbij een ongelovige zich door totaal andere motieven laat leiden dan een gelovige. Een gelovige moet dan water bij de wijn doen. Josafat, een godvrezende koning in het Oude Testament, wordt hierover door God berispt. Over zijn 'ongelijke juk' met een goddeloze koning van Israël lees je in 2 Kronieken 18. Hoe God daarover denkt, lees je in hoofdstuk 19 vers 2. Helaas valt hij nog een keer in die fout. Lees maar na in 2 Kronieken 20 vers 35 tot en met 37. Je ziet dat daar de gevolgen ernstiger zijn dan bij de eerste keer.

Het kan ook anders. Ik ken jongens die in een muziekband hebben gespeeld. Daar zijn ze na hun bekering uitgestapt. Ze maken nog muziek, maar nu met gelovigen en voor de Heer. Je kunt ook denken aan zakenmensen die als gelovigen samen met ongelovigen een zaak hebben, waarvoor ze beiden verantwoordelijk en aansprakelijk zijn. Ik ken gelovigen die verkering hadden met een ongelovige. Toen ze het verkeerde hiervan inzagen en voor God als zonde beleden, hebben ze die relatie verbroken. Soms heeft de Heer bewerkt dat de ander later tot bekering kwam en de relatie weer aangeknoopt kon worden.

In verbinding hiermee nog een enkel woord over het huwelijk: wanneer er eenmaal een huwelijk gesloten is, mag dat niet verbroken worden. God haat de echtscheiding. Het 'uit hun midden weggaan' geldt dus niet voor het huwelijk. Maar al die andere verbindingen, waarin je je samen met ongelovigen inspant om een gemeenschappelijk doel te bereiken en waarin je God niet de eerste plaats kunt geven, moet je opgeven en loslaten. Je kunt daarbij denken aan een zaak die je samen met iemand anders zou willen opzetten, waarbij je samen verantwoordelijk bent voor de bedrijfsvoering. Die ander mag op grond van wat hier staat nooit een ongelovige zijn.

Gehoorzaamheid aan wat hier staat, heeft menigeen veel moeite gekost. Het kan heel pijnlijk zijn om je af te zonderen. Het kan ook pijnlijk zijn voor die ander van wie je je afzondert, omdat die de indruk kan krijgen dat je je beter voelt. Dat mag nooit de reden zijn. Probeer de ander duidelijk te maken waarom je in de betreffende situatie niet met hem of haar kunt samengaan. Of je begrepen zult worden, kan ik niet zeggen, maar het is je verantwoordelijkheid tegenover de Heer om je aan Zijn Woord te houden.

Je zondert je dus ergens van af. Als het daarbij zou blijven, zou het niet meer zijn dan farizeïsme, een soort heiligingsleer, die aangeeft dat je je boven anderen verheven voelt. Afzondering heeft geen negatief, maar een positief doel. God wil dat jij afgezonderd bent voor Hem. Om je daar te brengen doet Hij een grote belofte, waarin Hij laat zien wat Hij met je doet en wat voor je wil zijn.

1. Hij neemt je aan. Misschien zeg je: maar ik was toch al aangenomen? Ja, dat is zo. Maar in dit vers gaat het erover dat je daar in de praktijk ook het genot van hebt. Wanneer je je niet afzondert, kan God je niet laten voelen dat Hij je heeft aangenomen. Dat geldt ook voor het volgende.

2. Hij wil je Vader zijn en je erkennen als Zijn zoon of dochter. Ook hier kun je zeggen: dat was toch al zo? Ja, maar Hij kan je niet laten voelen dat je waardevol voor Hem bent. Voorbeeldje: mijn kinderen zijn en blijven mijn kinderen, wat ze ook doen. Toch kan ik ze mijn vaderlijke niet laten voelen als ze ongehoorzaam zijn. Zo is het ook met de Vader in de hemel. Hij kan kinderen van Hem, die zich als wereldse mensen gedragen, niet als Zijn kinderen erkennen. Hij schaamt Zich voor hen. Hij wil heel graag dat zijn kinderen zijn eigenschappen laten zien.

De kracht om je af te zonderen ligt in 'de Heer, de Almachtige'. 'De Heer' ziet op de verbinding die God had met Israël en op de beloften die Hij dat volk heeft gedaan. Al die beloften zullen worden vervuld. 'De Almachtige' is de naam van God waarmee Hij Zich aan Abraham bekendmaakte. Abraham is een goed voorbeeld van iemand die zich heeft afgezonderd van zijn familie en die als een afgezonderde heeft geleefd in een heidens land. Hij heeft zijn geloofsvertrouwen op God gesteld. God was voor hem Degene Die alles wat Hij beloofd heeft, ook waar zal maken. Voor zo iemand schaamt God Zich niet om zijn God genoemd te worden (Hebreeën 11 vers 16).

En wát heeft God Abraham gezegend! Jesaja 51 vers 2 is een mooi vers: 'Aanschouwt Abraham, uw vader (...) want Ik riep hem als eenling en Ik zegende hem en vermenigvuldigde hem.' Wanneer je je afzondert, kan dat tot gevolg hebben dat je alleen komt te staan. Denk dan aan Abraham en zie wat God met hem heeft gedaan. Als je gehoorzaam bent, zul je de zegen ervan ervaren. Je zult God al wel zó goed kennen dat je weet dat Hij alles wat jij voor Hem opgeeft dubbel en dwars teruggeeft. God zal nooit iemand iets schuldig blijven.

Vers 1 van hoofdstuk 7 hoort duidelijk nog bij hoofdstuk 6. De gegeven beloften aan het eind van hoofdstuk 6 zijn bedoeld als aanmoediging om je te reinigen. De wereld is onrein. Door te blijven in een verbinding met de wereld zal de onreinheid je gaan aankleven, je bevleken. De Heer Jezus wil straks graag de Gemeente voor Zich stellen, 'heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks' (Efeze 5 vers 27). Vlekken ontsieren een kledingstuk. Die vlekken moeten eruit. Zo moeten ook de vlekken die het leven van een gelovige ontsieren, verwijderd worden.

Met de bevlekking van het vlees wordt de uiterlijke wandel van de gelovige bedoeld. Ga maar eens na of je je in je gedrag, je spreken, je kleding enz. laat leiden door God en Zijn Woord, of door motieven waardoor ongelovigen in hun handelen worden geleid. Wanneer je tot de ontdekking komt dat je je in het een of andere aspect van je christen-zijn door verkeerde motieven laat leiden, moet je je daarvan reinigen. Wat was ook al weer de belofte... ?

Nast deze bevlekking van het vlees is er ook de bevlekking van de geest. Daar geldt hetzelfde voor: reinig je ervan. De bevlekking van je geest is een gevaar waaraan je voortdurend bloot staat. Wat

voor lectuur lees je? Naar wat voor soort films kijk je? Dat zijn dingen die je zelf kiest. Wat vult je gedachteleven? Verder komen er nog zo ongelooflijk veel andere dingen op je af zonder dat je daarom vraagt. Het hedendaagse denken is doordrenkt van duivelse beginselen. Je vindt dit bijvoorbeeld terug in de acceptatie van alternatieve samenlevingsvormen of het ontbreken van de erkenning van gezagsverhoudingen. Ik ben wel eens van mezelf geschrokken toen ik erachter kwam hoe ik in een bepaalde zaak was gaan denken zoals de wereld denkt. Toen ik die zaak in Bijbels licht bekeek, zag ik hoe mijn geest bevekt was.

Voor de reiniging van zowel de bevelking van het vlees als de bevelking van de geest is het nodig de Bijbel te lezen. De Bijbel wordt vergeleken met water. In Efeze 5 vers 25 staat hoe het werkt: Christus heeft de Gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven, 'opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord'. De Heer Jezus doet er alles aan om jou in overeenstemming met Hemzelf te brengen. De Vader verlangt ernaar jou als Zijn kind te kunnen erkennen. De Vader en de Zoon geven je alles wat nodig is om Hun doel te bereiken. Wil jij daaraan meewerken?

Lees nog eens 2 Korinthe 6 vers 17 tot en met 7 vers 1.

Verwerking:

Wat is het resultaat als je een verkeerde verbinding verbreekt?

---

20. GOD, DIE DE NEDERIGEN TROOST

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 7 vers 2 tot en met 8

In het vorige hoofdstuk heeft Paulus laten zien waaraan je dienstknechten van God kunt herkennen. Het zijn geen mensen die hun gemak ervan nemen. Het zijn mensen die zichzelf niet ontzien om anderen te kunnen dienen.

Zó kenden de Korinthiërs Paulus. Hij had er alles voor over gehad om hun het evangelie te brengen. Ze hadden het aangenomen. Nu vraagt Paulus of hij weer een plaats in hun harten mag hebben. Hij had hun toch geen onrecht aangedaan toen hij hun Christus kwam prediken? Hij had toch niemand de grond ingeboord door lelijk over hem te spreken? Hij was toch niet naar hen toe gekomen om er zelf beter van te worden? Je krijgt sterk de indruk dat dit dingen waren waarvan ze hem beschuldigden. Jaloerse mensen die zich uitgaven voor dienstknechten van God, fluisterden de Korinthiërs boze praatjes over Paulus in. Het gevaar was aanwezig dat de gelovigen in Korinthe Paulus wat naar de achtergrond lieten dringen en hem niet langer de plaats in hun harten gaven die hem toekwam. Ze konden naar zulke mensen beter maar niet luisteren.

Paulus zegt dit om hun een lesje te leren, maar je moet er goed op letten hoe hij dat doet. Hij spreekt niet veroordelend, vanuit de hoogte. Wie zó een ander terecht wijst, raakt juist kwijt wat hij wil winnen. De apostel wijst er nog eens op dat zij een plaats in zijn hart hadden. En wat voor een plaats. Hij laat zijn hart spreken. Hij vertelt hun wat hij voor hen voelde, hoe hij en zij bij elkaar hoorden 'om samen te sterven en samen te leven'. Ja, een opmerkelijke volgorde. Normaal zou je zeggen, dat je eerst samen leeft en daarna samen sterft. Maar het geloof en de liefde redeneren anders. In 2 Samuël 15 vers 21 zegt Ittai: 'Overal waar mijn heer de koning zal zijn, ten dode of ten leven, daar zal voorzeker uw dienaar zijn.' David was op de vlucht en Ittai, hoewel hij nog maar kort bij David was, had hem lief. Dat bracht hem tot een volle toewijding aan David, ongeacht de afloop. Liefde ziet dat er gevaren zijn, maar is bereid die te trotseren, wat het ook mag kosten. Op deze wijze spreekt Paulus de Korinthiërs

aan. Hij heeft hen lief en rekent op hun liefde voor hem. In die liefde verbonden zouden ze samen kunnen sterven voor hun Heer en als dat nog niet nodig was, konden ze samen voor Hem leven. Deze volgorde laat zien hoe hecht zijn liefde voor hen was.

In vers 4 gaat hij verder met het opsommen van dingen die hun hart moeten raken. Hij houdt zich niet meer in en geeft zijn hart en zijn gevoelens de vrije loop. Hij schreef hun nu heel vrijmoedig, zonder enige terughoudendheid. Hij kon over hen roemen naar anderen toe, omdat zijn eerste brief het gewenste resultaat had gehad. Wat had hij daarover in zorg gezeten! Totdat Titus met het blijde bericht kwam. Wat een troost had zijn onrustig hart daarin gevonden! Een overstelpende blijdschap had zich van hem meester gemaakt, temidden van alle verdrukking. Paulus was immers in Macedonië in grote nood geweest. In hoofdstuk 1 heeft hij daarvan al het een en ander doorgegeven. In hoofdstuk 2 heeft hij geschreven hoe onrustig hij was en hoe hij uitzag naar de komst van Titus, die met berichten uit en over Korinthe zou komen. Paulus had het toen niet gemakkelijk gehad. Hij was omgeven door vijandig gezinde mensen en innerlijk knaagde de onzekerheid over de Korinthiërs.

Wanneer je zelf wel eens zulke gevoelens hebt gehad, kun je je voorstellen wat een grote opluchting het voor Paulus was toen Titus hem de goede uitwerking van zijn eerste brief kon melden. Wat kan een goed bericht veel betekenen voor een mens. Misschien kun jij ook wel een soort Titus zijn voor gelovigen die het moeilijk hebben. Vertel of schrijf hun maar eens een paar mooie dingen over wat de Heer in levens van gelovigen kan doen. Paulus was enorm getroost door wat Titus hem kwam vertellen. Hij ontving die troost uit de hand van God, 'die de nederigen troost'. Hier heb je de gezindheid van Paulus. Reken maar dat hij tot God geroepen heeft voor de Korinthiërs. Hij wist dat hij het niet in de hand had om verandering te brengen in hun toestand, maar dat God hun harten moest bewerken. Dat bracht hem op de knieën. Hij vernederde zich voor God. Een gelovige die zo'n houding aanneemt, ontvangt altijd troost. Paulus genoot een dubbele troost. In de eerste plaats door het bericht van Titus, waardoor een dreigende breuk in de verhouding tussen Paulus en de Korinthiërs afgewend was. In de tweede plaats werd hij getroost toen hij van Titus hoorde hoe deze zelf vertroost was geworden bij de Korinthiërs. Toen Titus daarover aan Paulus vertelde, verblijdde deze zich nog meer. Wat zullen die twee fijne ogenblikken hebben gehad, toen ze met elkaar spraken over de gevoelens die er bij de Korinthiërs waren.

Titus kon vertellen van hun vurig verlangen naar de apostel. Zij hadden Paulus lief en zouden hem graag weer een keer in hun midden hebben. Hoe hadden ze getreurd, toen ze eenmaal hadden ingezien welk vreselijk kwaad zij in hun midden hadden getolereerd. Daarover had Paulus hen danig moeten vermanen (zie 1 Korinthe 5). Het had hen ijverig gemaakt om te doen wat ze door middel van Paulus' brief hadden vernomen. Zijn brief had het juiste resultaat gehad en daarover was Paulus zo blij.

Dat de brief droefheid had bewerkt, had hij niet erg gevonden. Zulke droefheid is heel erg nodig. God ziet niet graag oppervlakkigheid in het aanvoelen van de zonde. Waar God naar uitziet, is echt verdriet over het verkeerde. Eerst had Paulus er wel spijt van gehad dat hij de brief had geschreven. Hij had zijn brief, om zo te zeggen, op de post gedaan en toen gedacht aan de strenge toon die hij had gebruikt. De grote vraag die hem toen bezighield was: hoe zullen de Korinthiërs erop reageren? Dat Paulus zulke gevoelens kende, maakt duidelijk dat hij zich niet hoog, boven de gelovigen verheven voelde, als iemand die zonder gevoelens, koud en zakelijk, de waarheid aan anderen uitlegde. De manier waarop hij hier spreekt, is beslist niet in strijd met de inspiratie van de Bijbel. Sommigen zien inspiratie als iets waarbij de persoon helemaal loskomt van zichzelf en als robot opschrijft wat hem gedichteerd wordt. Maar dat is geen inspiratie. Wat inspiratie wèl is, kun je lezen in 2 Petrus 1 vers 21. Wanneer je de Bijbel leest, zal het je opvallen dat iedere schrijver zijn eigen stijl heeft, die niet losstaat van zijn persoonlijkheid. Dat maakt de Bijbel tot een boek waarin elk woord door God is ingegeven (2 Timotheüs 3 vers 16) en waarin elke schrijver, als instrument door God uitgekozen, toch zijn eigen karakter bewaart. Wat uit vers 8 blijkt, is dus niet dat Paulus twijfelde aan wat hij had geschreven, maar dat hij bezorgd was over het resultaat van wat hij had geschreven. Het geeft een prachtig beeld van zijn liefde voor de Korinthiërs.

Op dezelfde manier kan het gebeuren dat jij iemand om wie je veel geeft, bijvoorbeeld een vriend of vriendin, iets moet zeggen wat helemaal niet zo plezierig is. Je voelt dat je het moet doen, juist omdat je zoveel om die ander geeft. Als je het dan gezegd hebt, kan je soms ook zo'n gevoel bekruipen van: raak ik hem of haar er niet door kwijt? Wat ben je dan blij als je merkt dat je opmerkingen niet tot een breuk van je vriendschap hebben geleid, maar dat de ander de dingen die je hebt gezegd goed heeft opgepakt.

Lees nog eens 2 Korinthe 7 vers 2 tot en met 8.

Verwerking:

Waaruit bestaat in dit gedeelte de troost van Paulus? Omschrijf voor jezelf eens wat 'troost' eigenlijk is.

---

21. DROEFHEID NAAR GOD

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 7 vers 9 tot en met 16

Het is nooit fijn om iemand bedroefd te moeten maken. Paulus had er ook geen plezier in om de Korinthiërs te schrijven wat er niet goed bij hen was. Dat Paulus nu toch blij was, kwam doordat de droefheid van de Korinthiërs hen tot bezinning en inkeer had gebracht. Ze hadden ingezien in welke lage geestelijke toestand ze waren geraakt. Dat had hen tot bekering gebracht.

Zie je dat bekering niet alleen iets is voor een ongelovige, maar dat het ook kan gelden voor een gelovige? Wanneer een gelovige is afgeweken van de goede weg, doordat hij zonde in zijn leven heeft toegelaten, dan moet hij zich daarvan bekeren. In Openbaring 2 en 3 lees je keer op keer de oproep aan Gemeenten dat ze zich moeten bekeren van het verkeerde dat de Heer daar had aangewezen. Waar echte droefheid over de zonde is, komt iemand ermee voor de dag en gaat ermee naar God. Belijdenis is geen zaak van vreugde. Jij vindt het toch ook niet fijn om te moeten erkennen dat je gezondigd hebt? Maar wanneer de erkenning er is, komt er wel blijdschap. Zo was Paulus er blij over, dat ze het verkeerde hadden ingezien en aan God hadden beleden. Zijn brief had dus geen schade veroorzaakt, maar juist winst opgeleverd. Droefheid zoals God die graag ziet, is iets waarop je nooit terug hoeft te komen, daarvan krijg je nooit spijt. Het betekent, dat je hetzelfde verdrietige gevoel over de zonde hebt als God daarover heeft. Dat is geen verdriet zoals je in de wereld tegenkomt. Mensen die met God geen rekening houden, zijn ook wel eens verdrietig over het verkeerde dat ze hebben gedaan. Dat is geen droefheid zoals God die graag ziet. Dat verdriet heeft niets te maken met de zonde. Het heeft alleen maar te maken met de ellende die ze zichzelf vaak op de hals hebben gehaald. Ze hebben dan spijt, omdat ze de gevolgen van hun daad moeten bezuren, maar ze hebben geen spijt van de daad zelf. Het brengt hen niet tot bekering en tenslotte zullen ze, als ze niet alsnog tot inkeer komen, terecht komen in de tweede dood die tot in alle eeuwigheid duurt. Het kan zelfs zo zijn dat

die spijt en dat verdriet zo erg worden dat ze in hun wanhoop een eind aan hun leven maken.

Mocht jij je in een situatie bevinden waarin je verdrietig bent over een zonde die je hebt begaan, laat je dan niet wanhopig maken. De duivel wil je influisteren dat je zonde te groot is om vergeven te kunnen worden. Maar hij liegt. Lees wat er staat in 1 Johannes 1 vers 9; doe wat daar staat en gelóóf wat daar staat.

De Korinthiërs hadden de echtheid van hun droefheid en hun bekering laten zien. Paulus had hun in 1 Korinthe 5 geschreven, dat ze de boze uit hun midden moesten wegdoen. Nu kan hij van hen getuigen dat ze de bereidheid hadden getoond om met de zonde en de boosdoener te doen wat ze moesten doen. Hun bereidwilligheid ging gepaard met verontschuldiging. Ze vroegen als het ware excuus aan de Heer en aan Paulus voor hun lakse houding en toonden zich nu verontwaardigd over dat wat ze eerst hadden toegelaten. Deze verontwaardiging was niet vleselijk van aard, alsof ze beter waren dan de boosdoener. Er staat dan ook dat er vrees bij hen aanwezig was, omdat ze zichzelf een beetje hadden leren kennen. Niemand kan zich verheffen boven iemand die gezondigd heeft, want hij is tot dezelfde dingen in staat. Daarom staat in Galaten 6 vers 1 dat wie zich met de zonde van een ander moet bezighouden, dat moet doen 'ziende op zichzelf, opdat ook hij niet in verzoeking komt'. In deze gezindheid konden de Korinthiërs nu tucht uitoefenen over de boze die in 1 Korinthe 5 wordt genoemd. Een vurig verlangen had zich van hen meester gemaakt om te handelen zoals God dat van hen vroeg. Ze waren ijverig voor de eer van de Heer Jezus in de Gemeente om alles weer in orde te maken en dat bracht hen ertoe het kwaad te bestraffen. Door zich zo op te stellen en door zo te handelen lieten ze zien dat ze niets meer te doen wilden hebben met de zonde die onder hen had plaatsgevonden en was toegelaten zonder dat ze er iets aan hadden gedaan.

In vers 12 komt Paulus terug op zijn eerste brief en zegt dat zijn schrijven niet in de eerste plaats geschreven was met het oog op de boosdoener en ook niet met het oog op de benadeelde. Zijn brief was een soort test voor hen of ze hem zouden gehoorzamen. Wanneer ze de aanwijzingen van de brief zouden opvolgen, zouden ze daarmee te kennen geven dat ze Paulus nog steeds als een dienstknecht van God zagen. In wezen zouden ze daarmee te kennen geven dat ze door hem God Zelf ontmoetten. Paulus' brief moest hun dus het

gevoel geven dat ze direct met God Zelf te doen hadden. Dat was gelukkig gebeurd en het bericht daarover had hem erg vertroost. Paulus kan niet zwijgen over de troost en blijdschap die hij in hun houding en handelingen had gevonden. Telkens weer spreekt hij erover in dit hoofdstuk. De blijdschap van Titus draagt ertoe bij dat Paulus overvloeit van blijdschap. Titus was niet alleen vertroóst door wat hij bij de Korinthiërs had gezien, hij was er ook door verkwikt. Hij had er als het ware zelf nieuwe moed door gekregen. Is het niet heel bemoedigend als je iemand, die maar aan een zonde bleef vastzitten, met die zonde ziet breken en een nieuwe start met de Heer ziet maken? Daar word je door verkwikt.

Paulus had nog een reden voor zijn overvloeiende blijdschap. Hij had tegenover Titus een beetje opgescheept (uiteraard op de goede manier) over de Korinthiërs. Mooi is dat eigenlijk. Er was heel veel te bestraffen. Of Paulus dat allemaal aan Titus heeft verteld, weet ik niet. Maar er waren ook goede dingen te vermelden en die heeft Paulus in elk geval aan Titus doorgegeven. Hij heeft Titus meegedeeld dat hij er vertrouwen in had dat zij naar hem zouden luisteren. Daarin hadden de Korinthiërs hem niet beschaamd. Tegen de Korinthiërs had hij de waarheid gesproken en tegen Titus had hij de positieve dingen van de Korinthiërs genoemd. Dat is een belangrijke les. Als je dingen bij een ander ziet die niet goed zijn, spreek daarover dan met de persoon zelf. Wanneer je met een ander over die persoon spreekt, vertel dan de goede dingen die je ook wel van hem weet.

Als Titus terugdacht aan de manier waarop de Korinthiërs hem hadden ontvangen, voelde hij een overvloedige liefde voor hen. Hij ziet dan weer vóór zich hoe gehoorzaam ze waren, en ook hun vrees en beven. Er was niets meer te merken van hun zelfvoldane houding die in de eerste brief aan hen zo doorklinkt. Titus kon een waar werk van de Geest in hun midden opmerken. Waar de Geest toegang krijgt tot het Gemeenteleven, daar is gehoorzaamheid aan Gods Woord het directe resultaat. Vrees en beven is een kenmerk van gelovigen die hebben geleerd hun eigen inzichten en hun eigenmachtig handelen te verordelen. Ze weten dat daar niets goeds uit kan voortkomen. Daarom zijn ze bang voor zichzelf en willen ze alleen naar Gods Woord luisteren. Over een plaatselijke Gemeente die op zo'n basis functioneert, kun je goede moed hebben. Daar komt best in orde wat nog niet in orde is. Wat de Korinthiërs betreft: Paulus had alle reden daarop te vertrouwen. Kun je dat ook zeggen van de plaatselijke Gemeente waartoe jij behoort?

Lees nog eens 2 Korinthe 7 vers 9 tot en met 16.

Verwerking:

Hoe spreek jij met anderen over je broeder of zuster?

In goede of in kwade zin?

---

22. DE GENADE VAN HET GEVEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 8 vers 1 tot en met 8

In de hoofdstukken 8 en 9 komt Paulus terug op een onderwerp dat hij al in zijn eerste brief, in hoofdstuk 16, had aangesneden. Het betreft de financiële ondersteuning van gelovigen die in armoede leven.

Om het even duidelijk te zeggen: hij gaat het hebben over de inhoud van je portemonnee. Het kan je dus geld gaan kosten als je je met deze hoofdstukken gaat bezighouden. Weet daarom goed waaraan je begint. In het gedeelte dat je nu voor je hebt, zal Paulus je op een schitterende manier losmaken van je aardse bezittingen. Overigens behandelt hij dit thema zonder er zelf enig belang of voordeel bij te hebben. Hij vraagt namelijk niet voor zichzelf, maar voor de noodlijdende gelovigen in Judéa. Let er even op waarom het gaat: hij maakt jou los van je geld; dat is wat anders dan het omgekeerde, dat hij geld van jou los ziet te krijgen. Hoe dat in zijn werk gaat, kun je leren uit de manier waarop hij de Korinthiërs hierover onderwijst. Hij zegt ze namelijk niet dat ze 'zoveel' procent van hun inkomen moeten geven. Zo ging dat in het Oude Testament. Tien procent was de norm en iedereen wist waar hij aan toe was. In het Nieuwe Testament gaat het niet om het bedrag, maar om het motief, het waaróm van het geven en de gezindheid waarin gegeven wordt.

Je krijgt de indruk dat Korinthe een aantal welgestelde broeders en zusters rijk was. Toch zegt Paulus niet dat ze moeten geven omdat ze het zo goed hebben. Nee, hij stelt de Gemeenten van Macedonië als voorbeeld. Dáár moesten ze eens naar kijken. Die Gemeenten hadden alle reden om aan zichzelf te denken. Ze hadden het heel moeilijk, ze werden vervolgd. Daarbij komt, misschien wel als gevolg van de verdrukking, dat ze in diepe armoede leefden. Maar ze dachten niet aan zichzelf. Temidden van de moeiten was er een overvloed aan blijdschap in de Heer. Daardoor dachten ze aan anderen die in nood waren en ze waren dan ook overvloedig geweest

in hun geven. Dat is, zoals Paulus het noemt, 'genade van God'. Die genade had hen ertoe gebracht uit eigen beweging te geven.

Er is hier geen sprake van een bevel of een gebod. Je leest zelfs van deze gelovigen in Macedonië dat ze Paulus smeekten om te mógen geven. Hoe kwamen ze daartoe? Zoiets kun je alleen aantreffen bij gelovigen die door en door beseffen dat zij een familieband met elkaar hebben. Het gaat om broers en zussen in het geloof, die allen hetzelfde nieuwe leven, allen dezelfde Vader, allen dezelfde Heer en allen dezelfde Heilige Geest hebben. Ze wilden graag delen in een dienst die aan andere heiligen werd verricht. Dienst is dus niet alleen 'dienen met het woord' maar vooral door de daad. Paulus kon van hen getuigen dat ze hebben gegeven zoveel als ze konden, ja, dat ze meer hebben gegeven dan ze eigenlijk konden geven. Daartoe kwamen ze omdat geven voor hen een 'gunst' was. Geven is een voorrecht en geen plicht. Wie dit zo ziet, hangt niet aan zijn geld. De Heer Jezus heeft Zelf gezegd dat je gelukkiger wordt van geven dan van ontvangen (Handelingen 20 vers 35). Wat de Macedoniërs gaven, ging zelfs de verwachtingen van Paulus te boven.

Welk geheim steekt er achter zo'n vrijgevigheid? Dat lees je in vers 5. Zij gaven eerst zichzelf aan de Heer. Wie zichzelf eerst in volle overgave aan de Heer geeft, heeft er geen moeite meer mee, zijn aardse bezittingen aan anderen te geven. Je raakt dan helemaal vol van wie de Heer is en je vertrouwt dat Hij kan voorzien in alles wat je nodig hebt. Heeft Hij het niet gezegd in Psalm 50 vers 12: 'Mij behoort de wereld en haar volheid'? Iemand zei eens tegen mij: 'Je kunt blijven doorgaan met geven, want je kunt God nooit leeg geven. Hij bedoelde daarmee dat je kunt blijven weggeven wat je van God krijgt, want Gods bron raakt nooit uitgeput. Het is de wil van God dat jij jezelf eerst weggeeft aan de Heer. Vervolgens lees je van de Macedoniërs dat zij zichzelf aan Paulus gaven. Dat wil zeggen dat zij volledig instemden met wat Paulus hun hier als voorbeeld voorleefde en als vermaning voorhield. Dat is ook erg belangrijk. Geef je ook over aan 'Paulus'. Daarmee bedoel ik: lees zijn brieven in de Bijbel en neem het onderwijs dat hij daarin geeft ter harte. Dat is ook wat God wil.

Met dit voorbeeld voor ogen werd Titus aangespoord om naar Korinthe te gaan en het geld in ontvangst te nemen dat ze op grond van zijn eerste brief (hoofdstuk 16 vers 2) opzij hadden gelegd. Hiermee zouden zij ook deel krijgen aan de genade van het geven. Je

kunt aan alles merken dat het geen geldklopperij is. Het is Paulus erom te doen dat ze met hun geld op een juiste, christelijke wijze zouden omgaan. Hij wijst hen nog op de overvloed van geestelijke zegeningen die ze bezaten: geloof, woord, kennis. Die had hij in 1 Korinthe look genoemd. Maar toen had hij moeten zeggen dat ze die op een vleselijke manier gebruikten. Nu kan hij er positief over spreken en er ook nog iets aan toevoegen. Hij kan vol blijdschap spreken over hun bereidwilligheid en hun liefde tot hem. Hun bereidwilligheid hadden ze getoond door te luisteren naar wat hij in zijn eerste brief had geschreven. Daarmee hadden ze tegelijk hun liefde voor hem laten zien. Geloof, woord en kennis waren nu niet langer zaken waarmee ze alleen maar te koop liepen. Er was een gezonde basis aanwezig om deze dingen te beleven zoals ze bedoeld waren. Hun vertrouwen op God (geloof), hun spreken daarover (woord) en wat ze van God wisten (kennis) was in hun leven te zien. Nu mochten ze aan dit alles nog iets toevoegen: ze mochten overvloedig geven. Weer wordt hiervoor het woord 'genade' gebruikt. Het is al de vierde keer dat je dit woord tegenkomt (zie vers 1, vers 4 - waar het met 'gunst' is vertaald - en vers 6; hierna komt het nog vier keer voor, twee keer in dit hoofdstuk, vers 9 en vers 19, en twee keer in hoofdstuk 9, vers 8 en vers 14; in totaal dus acht keer).

Om elk misverstand uit te sluiten benadrukt Paulus dat hij geen bevel geeft. Hij heeft over de bereidwilligheid van anderen (dat zijn de Macedoniërs) geschreven, om de Korinthiërs gewillig te maken zich op dezelfde wijze te laten kennen. Zo werkt dat nog steeds. Goed voorbeeld doet goed volgen. Je mag je door het goede voorbeeld van anderen laten stimuleren om op dezelfde wijze te handelen. Het gaat, nog eens gezegd, niet om de grootte van het bedrag, maar om het motief van het geven. Voor de Korinthiërs kwam daar nog een aspect bij, namelijk van het beproeven van de liefde. Johannes schrijft in zijn eerste brief, hoofdstuk 3 vers 17: 'Wie nu aardse goederen heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden en zijn hart voor hem sluit, hoe blijft de liefde van God in hem?' Johannes zegt het dus zo sterk, dat als iemand ziet dat zijn broeder of zuster iets nodig heeft en daar niets aan doet, terwijl hij het wel kan, zo iemand niet eens een gelovige is. De liefde van God woont niet in zo iemand. Jouw broederliefde wordt het best getest als er een beroep wordt gedaan op je portemonnee. Paulus zegt hier dus als het ware: laat maar eens zien of je liefde voor je arme broeder echt is, door hem te geven wat je kunt. Dit aspect van de beproeving van de liefde mag je gerust op jezelf betrekken.

Lees nog eens 2 Korinthe 8 vers 1 tot en met 8.

Verwerking:

Wat zegt het voorbeeld van de Macedoniërs jou?

23. IEDEREEN EVENVEEL

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 8 vers 9 tot en met 15

Vers 9 is weer zo'n ijzersterk bewijs van het feit dat Paulus (en trouwens ook andere Bijbelschrijvers) telkens bij de meest praktische onderwerpen het voorbeeld van de Heer Jezus naar voren brengt.

Met het voorbeeld van de Macedoniërs had hij de Korinthiërs in de vorige verzen al aangesproken, maar het voorbeeld van de Heer Jezus dat nu komt, slaat natuurlijk alles. Jij kent toch ook de genade van de Heer Jezus Christus? De Heer Jezus wordt hier met Zijn volle naam genoemd. Alle heerlijkheid van Zijn Persoon komt in dit vers tot uiting, zomaar middenin een gedeelte dat gaat over geven. Er zijn veel vrijgevege mensen geweest, maar nooit heeft iemand zoveel gegeven als de Heer Jezus. Hij was rijk. Hoe rijk? Hij is de Schepper van hemel en aarde. Alles wat je om je heen ziet, is van Hem. Van Hem is 'de wereld en haar volheid' (Psalm 50 vers 12b; lees ook de voorgaande verzen in deze psalm maar na). In de hemel dienen talloze engelen Hem. Op zijn bevel doen ze wat hun opgedragen wordt (Psalm 103 vers 20). Zijn wijsheid is niet te doorgronden, 'alle schatten van wijsheid en kennis zijn in Hem verborgen' (Kolosse 2 vers 3). Hij houdt alles in stand door Zijn woord (Hebreeën 1 vers 3). Wie zou ooit kunnen uitrekenen hoe rijk de Heer Jezus was? Van al die rijkdom heeft Hij afstand gedaan toen Hij als een arme baby op aarde geboren werd. Hij werd in lappen gewikkeld en in een voederbak voor dieren gelegd. Van Zijn rijkdom en wijsheid was toen niets te zien - terwijl Hij toch God de Zoon blééf, in het volle bezit van alle Goddelijke rijkdom.

Hij is opgegroeid in het meest verachte deel van Israël, in Nazareth, waarvan gezegd werd: 'Kan uit Nazareth iets goeds zijn?' (Johannes 1 vers 47). Toen Hij door Israël trok, had Hij 'geen plaats waar Hij Zijn hoofd kon neerleg, gen' (Mattheüs 8 vers 20). Geld bezat Hij niet. Om de tempelbelasting te betalen, moest een vis het benodigde bedrag leveren (Mattheüs 17 vers 24-27). Wanneer Hij een boot of een ezel nodig had, moest Hij die lenen (Lukas 5 vers 3; Mattheüs 21 vers 2 en 3). Bij het kruis dobbelden de soldaten om zijn

bezittingen. Alles wat Hij bezat, was een paar kledingstukken en die waren Hem waarschijnlijk nog gegeven door een paar vrouwen (Johannes 19 vers 23 en 24; Lukas 8 vers 2 en 3). Zelfs het graf waarin Hij gelegd werd, was van een ander: 'Jozef nam het lichaam (...) en legde het in zijn nieuwe graf' (Mattheüs 27 vers 59). Wat een armoede! Je zou nog kunnen denken dat de Heer Jezus toch wel vrienden heeft gehad, mensen die Zijn armoede draaglijk konden maken. Maar toen het er werkelijk op aankwam, hebben die vrienden Hem in de steek gelaten (Markus 14 vers 50). Het laatste wat Hem nog overbleef (en wat ieder mens overblijft), was God. En nu komt de ware en vreselijke armoede van de Heer Jezus echt goed aan het licht: óók God heeft Hem verlaten. Door de 'gewone' armoede van de Heer Jezus konden wij niet rijk worden. Wij konden alleen rijk worden door wat de Heer Jezus meemaakte in de drie pikdonkere uren op het kruis. Daar vind je het dieptepunt van Zijn armoede en de diepste bitterheid, omdat Hij toen door Zijn God werd verlaten. Daar werd Hij tot zonde gemaakt en droeg Hij jouw zonden in Zijn lichaam op het hout. God Zelf keerde Zich daar tegen Hem en oordeelde Hem.

Waarom heeft de Heer Jezus die enorme armoede willen meemaken? Het staat er in ons gedeelte achter: '(...) ter wille van u, opdat u door zijn armoede rijk zou worden.' Hij deed het allemaal voor jou, die zo ongelooflijk arm was. Arm door de zonde. En nu zo rijk geworden, 'gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten' (Efeze 1 vers 3); 'erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus' (Romeinen 8 vers 17); een plaats in het Vaderhuis (Johannes 14 vers 1-3). Het is te veel om op te noemen. Je zou het eens voor jezelf moeten nagaan wat je allemaal hebt gekregen op grond van de armoede van de Heer Jezus. Dan besef je: wat ben ik ontzettend rijk geworden! Kan het tegen die achtergrond nog moeilijk zijn om iets van je materiële rijkdom weg te geven? Nee toch?

Paulus noemt het 'nuttig' voor de Korinthiërs om hun op deze wijze zijn mening te geven. En het is ook nuttig voor jou. De Korinthiërs hadden al een jaar geleden een begin gemaakt met iets te doen voor hun arme broeders en zusters in Judéa. Het was niet alleen een daad, het was ook iets wat ze hadden gewild, hun hart was erbij betrokken. Je kunt iets geven zonder dat je weet waarom en waarvoor je het doet. Zo was het niet bij de Korinthiërs geweest. Maar er was wel iets anders: ze móesten hun werk afmaken. Je kunt je voornemen om geregeld een bepaald bedrag opzij te leggen voor het werk van de

Heer of voor iemand die in nood zit. Je kunt daar een goed begin mee maken, maar na verloop van tijd kan er verslapping optreden. Daar kunnen allerlei redenen voor zijn. Eerst ben je erg onder de indruk van een bepaalde nood. Na een poosje is dat al wat minder en op den duur laat je je bijdrage vervallen. Daarom moet je herinnerd worden aan je oorspronkelijke voornemen en het goede begin dat je hebt gemaakt. Het gaat daarbij om 'wat je hebt'. Als je bereid bent te geven naar de mogelijkheden die je bezit, ben je aangenaam. Aangenaam wil zeggen dat je bijdrage met veel vreugde wordt aangenomen. Deze vreugde is er bij God en bij hen die je bijdrage krijgen.

In dit gedeelte wordt niet gevraagd dat je meer geeft dan je hebt. Paulus is hier heel nuchter over. Het is niet de bedoeling dat je zoveel geeft, dat anderen financieel uit de zorgen zouden komen, terwijl jijzelf ondersteuning zou moeten gaan vragen. Nee, het gaat om een gelijke verdeling van de bezittingen. Van jouw rijkdom mag je het overvloedige weggeven aan anderen die gebrek hebben aan de elementaire levensbehoeften. Dan komt er evenwicht. Het moet bij ons als gelovigen anders gaan dan in de wereld. Een rechtvaardige verdeling tussen rijke en arme landen komt maar niet op gang, omdat men steeds op eigen voordeel uit is. Men draait tonnen voedsel door om de prijzen op peil te houden, terwijl anderen van honger sterven. Jouw overvloed mag dienen voor het gebrek van je medegelovigen. Je mag er dan op rekenen dat als jij eens gebrek lijdt, anderen zullen bijspringen in wat jij dan nodig hebt. Zo werkt dat, heel gewoon, in de Gemeente van God. Die gelijkheid is niet een soort communisme. Het communisme zegt: alles wat van jou is, is ook van mij. In het communisme rekent men naar zichzelf toe ten koste van de ander. In de Gemeente van God rekent men naar de ander toe ten koste van zichzelf: alles wat van mij is, is van jou. Denk nog maar eens aan het voorbeeld van de Heer Jezus.

Om dit beginsel van gelijkheid te onderstrepen wijst Paulus op het voorbeeld van het verzamelen van het manna door de Israëlieten in de woestijn. Je kunt daarover lezen in Exodus 16. Elke morgen lag het manna als voedsel voor de dag voor het oprapen. Er waren Israëlieten die veel verzamelden en er waren er die minder verzamelden. Sommigen verzamelden meer dan ze opkonden, terwijl anderen nog wel wat konden gebruiken. Wat deden ze? Wie meer verzameld had dan hij opkon, gaf het meerdere weg aan wie te weinig had. Er werd gedeeld. Ik denk niet dat er gedeeld werd met luie Israëlieten. Ook voor de tijd waarin wij leven, geldt dat 'wie niet

werken wil, ook niet zal eten' (2 Thessalonika 3 vers 10). Maar wanneer iemand er niets aan kon doen dat hij niet meer had kunnen verzamelen, bijvoorbeeld door ziekte of ouderdom, dan werd er gedeeld. Trouwens wat moest degene die zoveel verzameld had anders met het meerdere doen? Hij kon het toch niet bewaren tot de volgende dag, want dan zaten de wormen erin.

Kijk zo maar eens tegen de overvloed aan die je hebt. Zo gezien is het een betere besteding om van je overvloed wat weg te geven, dan het uit te geven aan waardeloze dingen waaraan je op termijn toch niets meer hebt.

Lees nog eens 2 Korinthe 8 vers 9 tot en met 15.

Verwerking:

Werk jij ook mee aan 'gelijkheid'?

---

24. DIAKENEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 8 vers 16 tot en met 24

Na alles wat Paulus over het geven heeft gezegd, is er nu een belangrijke vraag te beantwoorden. Die vraag is: wie zijn de mensen die ervoor zorgen dat het geld (en wel àlle geld en niet een beetje) op de bestemde plaats terechtkomt?

Het is terecht dat naar hun betrouwbaarheid gekeken wordt. Als je (veel) geld gegeven hebt, zal het je zeker niet onverschillig laten of het de plaats van bestemming bereikt. De personen die de giften van de Korintheïers komen ophalen en ze meenemen naar Jeruzalem, worden door Paulus aan hen voorgesteld. Hij doet dat om niet de schijn op zich te laden dat hij op eigen voordeel uit zou zijn. Hij doet dat ook om aan de Korintheïers te laten zien dat er heel zorgvuldig met hun geld wordt omgegaan. Het is een stuk verantwoording dat hij graag op zich neemt. Deze vorm van controle is nodig, ook vandaag de dag nog. In de Gemeente van God wordt nog steeds geld ingezameld, meestal op de eerste dag van de week, de zondag (zie 1 Korinthe 16 vers 1).

Door de Gemeente zijn broeders aangewezen die zorgdragen voor het ingezamelde geld. Zij worden wel 'diaken' genoemd. Dit zou altijd meer dan één broeder moeten zijn. Wanneer alle geld in handen van één broeder is, is het gevaar van misbruik veel groter dan wanneer twee of drie broeders zich ermee bezighouden. Er hoeft helemaal geen opzet in het spel te zijn. Het kan bijvoorbeeld zomaar gebeuren dat de beherende broeder even geld nodig heeft voor een privé-aankoop. Hij heeft het niet in huis en de bank is al gesloten en een PIN-pasje heeft hij niet. Wat hij wel in huis heeft, is de opbrengst van de collecte van afgelopen zondag. Hij leent het even, natuurlijk met de bedoeling het weer aan te zuiveren. Door onvoorziene omstandigheden wordt dat uitgesteld. Intussen doen zich financiële problemen voor. Je begrijpt wel hoe zoiets kan ontaarden in misbruik van de positie waarin een alleen-beherende broeder verkeert. Ik verzin dit voorbeeld niet. Zo is het in de praktijk echt wel eens gegaan. Daarom zal iedere broeder die voor dit werk is gevraagd, het op prijs

stellen dat samen met anderen te doen en door weer anderen gecontroleerd te worden.

Wat zijn het voor broeders die zo'n dienst kunnen doen? Er worden in dit gedeelte drie broeders aan je voorgesteld. De eerste is Titus. Van hem kun je het volgende leren. Titus voelde zich met de gelovigen in Korinthe verbonden. In vers 6 heb je gelezen dat Paulus hem had aangespoord naar Korinthe te gaan. Hier lees je dat God het hem in zijn hart gegeven had zodat hij eigenlijk de aansporing van Paulus niet eens nodig had. Paulus legt hiermee de nadruk op het feit dat Titus niet een soort boodschappenjongen van hem was, alsof hij Titus had beïnvloed om te gaan, maar dat Titus uit eigen beweging was gegaan. Ze konden Paulus dus niet beschuldigen dat hij door middel van Titus op een slinkse manier op eigen voordeel uit was.

Dan wordt er nog een broeder genoemd. Paulus noemt niet zijn naam, maar wel zijn kwaliteiten. Hieruit kun je leren dat een broeder die verantwoordelijkheid draagt voor het geld van de gelovigen, iemand moet zijn met een goede reputatie. In Handelingen 6 vers 3 en in 1 Timotheüs 3 vers 8 tot en met 13 wordt ook over de kwaliteiten gesproken die zulke broeders moeten hebben.

Deze broeder (in vers 18), is iemand van wie Paulus een goed getuigenis geeft: hij heeft zijn sporen in het evangelie verdiend. Overal weten ze ervan dat zijn hart uitgaat naar het verlorene en dat hij hen opzoekt in hun ellende om hen met de genade van God bekend te maken. Zo iemand kan door de Gemeenten worden gekozen om een ander soort genade in een ander soort ellende te brengen. Geven wordt in vers 19 opnieuw 'genade' genoemd. Het was bedoeld voor de materiële ellende waarin de gelovigen te Jeruzalem verkeerden, Deze broeder zou ook meereizen. Daardoor zou eens te meer duidelijk worden dat het Paulus in deze dienst alleen ging om de heerlijkheid van de Heer. Daar was Paulus altijd op uit, in welke dienst hij ook bezig was. Dat is iets wat jou ook altijd voor ogen mag staan in alles wat je doet. Ook wordt door het meenemen van deze broeder duidelijk dat Paulus alles doet om te voorkomen dat hij verdacht gemaakt kan worden als hij met zoveel geld op pad gaat. Hij was er niet alleen op uit om eerlijk te zijn tegenover de Heer, maar ook tegenover de mensen. Hij wist wel dat de Heer hem door en door kende en dat hij niets voor Hem kon verbergen. Zo leefde hij ook. Eerlijk zijn voor de Heer helpt je in het doen van goede keuzes. Maar er is meer: je hebt ook te maken met mensen om je heen. Paulus is niet zo hoogmoedig

dat hij zegt: 'Ik heb alleen met de Heer te maken, de Heer weet wel hoe ik ben en verder heb ik met niemand iets te maken'. Nee, hij hield bewust rekening met wat mensen van hem zouden kunnen denken. Hij deed er alles aan om naar alle mensen toe eerlijk over te komen en het ook te zijn! Je zult natuurlijk altijd mensen hebben die kwaad blijven denken en spreken, maar dat mag jou er niet van weerhouden om te doen wat je kunt om hen elk wapen uit handen te nemen waardoor zij jou van oneerlijkheid zouden kunnen beschuldigen.

In vers 22 wordt een derde broeder genoemd die meegaat om het geld op te halen. Dat is een broeder die 'in vele dingen dikwijls beproefd' is geworden door de apostel. Hij was erg bereidwillig gebleken in allerlei opdrachten die hij had gekregen. Het was dus geen nieuweling, geen onervaren iemand die deze belangrijke opdracht kreeg. Ook vandaag is het goed als iemand, voordat hij verantwoordelijkheid in de financiële zaken van de gelovigen krijgt, bewezen heeft dat hij zo'n taak aan kan. Deze derde door Paulus genoemde broeder had nog meer zin gekregen in deze taak, omdat hij er vertrouwen in had dat de Korinthiërs hem goed zouden ontvangen. Een opdracht kan veel gemakkelijker worden, als er positief op gereageerd wordt.

In vers 23 noemt Paulus nog een keer de drie broeders die hij in de vorige verzen heeft voorgesteld en voegt er nog iets aan toe. Met Titus had hij een gemeenschappelijk aandeel in het werk onder de Korinthiërs. De twee andere broeders (zij worden eerder genoemd in vers 18 en 22) komen namens de Gemeenten en krijgen de bijzondere titel 'Christus' heerlijkheid'. Deze twee broeders stralen, in deze zo echt materiële dienst, de heerlijkheid van Christus uit. Dat geeft toch wel een grootse indruk van de waardering die deze dienst in de ogen van God heeft. Kan het dan voor de Korinthiërs nog moeilijk zijn deze drie broeders op een waardige wijze te ontvangen? Aan zulke mensen vertrouw je graag het opgespaarde geld toe. Paulus maakt de andere Gemeenten tot toeschouwers van het gedrag van de Korinthiërs. Die andere Gemeenten hadden al veel gegeven. De Korinthiërs konden daarbij toch niet achterblijven? Door hun bijdrage zouden zij het bewijs geven van hun liefde. Die liefde zou tastbaar worden. Tevens zouden ze door het welwillend ontvangen van deze broeders Paulus niet in zijn hemd laten staan. Hij had immers tegenover andere Gemeenten over hen geroemd? Stel je voor dat daarvan nu niets waar bleek te zijn. Paulus rekende erop dat zij zouden reageren zoals hij verwachtte. Geldt dit ook voor jou?

Lees nog eens 2 Korinthe 8 vers 16 tot en met 24.

Verwerking: .

Welke kwaliteiten moet een broeder bezitten om een taak als diaken te kunnen uitoefenen?

---

25. GOD HEEFT EEN BLIJMOEDIGE GEVER LIEF

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 9 vers 1 tot en met 7

Het woordje 'want' waarmee dit hoofdstuk begint, geeft al aan dat het direct aansluit op de laatste verzen van het vorige hoofdstuk. Je merkt dat ook in vers 3, waar opnieuw de broeders worden genoemd die je aan het eind van hoofdstuk 8 hebt leren kennen.

Paulus gaat door op het vertrouwen dat hij in de Korinthiërs had, dat zij de gaven gereed zouden hebben liggen als hij zou komen. Moet je eens opletten hoe fijngevoelig hij dat zegt: hij laat hun weten dat het eigenlijk overbodig is dat hij daarover schrijft. Hij gebruikt geen gebiedende taal. Dat zou in strijd zijn met het onderwerp waarover hij het heeft. Geven is een vrijwillige zaak. Paulus kende hun bereidheid.

Daarover had hij, populair gezegd, opgeschept bij de Macedoniërs. Hij had aan de Macedoniërs verteld hoe ze in Korinthe een jaar geleden al met inzamelen waren begonnen. Dat had een prachtige uitwerking gehad bij de Macedoniërs. Het voorbeeld van de Korinthiërs had de gelovigen daar opgewekt om te geven wat ze konden en zelfs meer dan dat. Je hebt dat gelezen aan het begin van hoofdstuk 8. Trouwens, daar gebruikte Paulus de Macedoniërs omgekeerd als voorbeeld voor de Korinthiërs, omdat deze laatsten traag geworden waren met hun inzameling. Je ziet dus een wisselwerking. Paulus speelt de gelovigen niet tegen elkaar uit, maar stelt ze elkaar tot voorbeeld, om elkaar in het goede na te volgen. Het is niet zijn bedoeling om een wedstrijd in 'geven' op gang te brengen. Evenmin is het zijn bedoeling om gelovigen moedeloos te maken, zodat ze zouden kunnen denken: wat zij doen, kunnen wij niet. Hij noemt ook geen bedragen. Het enige wat hij wil, is de gelovigen aan elkaar tot voorbeeld te stellen. Hij had genoeg negatieve dingen over de Korinthiërs kunnen doorgeven, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij spreekt met anderen over het goede dat hij in hen heeft opgemerkt. Daar kunnen wij wel iets van leren.

En als het gevaar bestaat dat Paulus zich te positief heeft uitgelaten over de Korinthiërs, doet hij er alles aan om zijn positieve uitspraken toch te kunnen handhaven. Hij stuurt de broeders naar hen toe om te kijken hoever ze gevorderd zijn met hun inzameling. Mochten ze daarmee nog niet klaar zijn, dan zouden deze broeders hen daarbij kunnen helpen. Dan zouden ze in elk geval klaar zijn als hijzelf zou komen en zou hij zijn lovende uitspraken over de Korinthiërs niet hoeven terug te nemen. Er zouden namelijk Macedoniërs met hem meekomen. Wat zou hij tegen hen moeten zeggen, als van zijn hele verhaal over de Korinthiërs niets waar bleek te zijn? Hij zou met zijn mond vol tanden staan. Zijn vertrouwen in hen zou erg beschaamd zijn. En voor de Korinthiërs zelf zou het natuurlijk ook niet zo'n goede beurt zijn. Je ziet hoe Paulus hen aan alle kanten helpt om hun beloften waar te maken. Hij gaat niet met de armen over elkaar zitten afwachten en toekijken hoe ze het ervan afbrengen om dan achteraf met zijn vernietigend commentaar te komen. (Zo zijn wij soms wel.) Daarom had hij die broeders vooruit gestuurd om de 'tevoren beloofde zegen' klaar te maken.

De gave wordt hier een 'zegen' genoemd. Dat is een mooie uitdrukking voor je gift! Bij het woord 'zegen' denk je altijd aan goede dingen en nooit aan slechte. Als geven een zegen is, denk je dus niet aan wat je kwijtraakt, maar aan wat de ander erdoor aan goeds ontvangt. Dan ervaar je een nood die op je afkomt niet als iets onplezierigs alsof je gedwongen wordt om geld af te staan, maar juist als iets positiefs. Het gaat hier niet om kerkbelasting om mensen te verplichten hun steentje bij te dragen in de kosten die de kerk maakt. Nee, het gaat om geven, ècht geven. Doe dat niet karig. Niet omdat anderen een hoge pet van je op zullen krijgen. Ook niet om hierdoor van jezelf een hoge pet op te krijgen, zo'n gevoel van 'wat ben ik toch goed'. Op die manier gaven de Farizeeën aalmoezen. Je moet maar eens lezen in Mattheüs 6 vers 2 tot 4 hoe de Heer Jezus Zijn discipelen daarvoor waarschuwt. Het gevaar van dit soort farizeïsme schuilt in ons allemaal.

In Handelingen 5 vers 1 tot 11 staat een geschiedenis die in dit opzicht ook veelzeggend is. De eerste christenen blonken uit in praktische liefde ten opzichte van elkaar. Ze verkochten hun bezittingen en legden het geld aan de voeten van de apostelen (Handelingen 4 vers 34 tot 37). Ananias en Saffira wilden niet achterblijven. Zij verkochten een stuk land voor een bepaald bedrag. Laten we veronderstellen dat ze er 10.000 gulden voor hadden

gekregen. Ze vonden het wel wat veel om het hele bedrag te geven. Daarom gaven ze wat minder. Niets mis mee, ware het niet dat ze deden alsof ze wèl het hele bedrag van de verkoop hadden gegeven. Maar in werkelijkheid namen ze, laten we zeggen, slechts 9000 gulden mee naar de apostelen. Let wel: ze hadden geen enkele verplichting om iets te geven. Petrus zei later dat ze na de verkoop met het geld hadden mogen doen wat ze wilden. Maar nu wilden ze de schijn wekken van alles opofferende christenen, terwijl ze stiekem 1000 gulden in hun eigen zak hadden gestoken. Wat een huichelaars!

Ho, ho, wacht even. Niet te hard roepen. Zeker, het waren huichelaars en leugenaars. Maar doe jij je nooit beter voor dan je bent? God vraagt van jou niet meer dan je kunt en wilt geven. Dat geldt in de eerste plaats voor je geld, maar je kunt het ook toepassen op je tijd. Je zegt dat de Heer alles over je te zeggen heeft, maar houd je echt in alles rekening met Hem? Ik heb het niet over de zwakheid waarin dat soms tot uiting komt. Nee, het gaat erom dat wij best wel eens de schijn willen hooghouden van een leven vol overgave, terwijl er toch dingen kunnen zijn waarvan we weten dat die niet in een aan de Heer toegewijd leven passen.

Na dit uitstapje naar Handelingen 5 weer terug naar ons hoofdstuk. Ik schreef: geef niet karig. Waarom niet? Omdat je dan ook niet veel terugkrijgt. Geven wordt namelijk vergeleken met zaaien. Wat zou je zeggen van een boer die heel zuinig doet met zijn zaad en die ondanks dat erop rekent dat hij een grote oogst zal binnenhalen? Je reactie ligt voor de hand: die boer is niet goed bij zijn hoofd. Als er weinig gezaaid is, zal er weinig gemaaid worden. De boer die een grote oogst wil, zal met gulle hand zaaien. Dat is de eenvoudige les van de natuur, die Paulus hier doorgeeft - iedereen zal dat beamen - en die hij toepast op het geven. Het komt er echter op aan of jij de toepassing gelooft. Op een iets andere manier, maar met dezelfde aansporing, zegt God Zelf in Maleachi 3 vers 10 (en ik haal het hele vers aan om je van het belang ervan te doordringen, in de hoop dat je deze uitdaging van God aanneemt; ik kan je zeggen dat het werkt): 'Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijsz is in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de HERE der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.' Wát een belofte van God!

Er wordt wel eens gevraagd naar een norm om te weten hoeveel je moet geven. In het Oude Testament waren de Israëlieten verplicht om 10% van hun inkomsten te geven. Dat was een wet. Wij christenen leven niet meer onder de wet maar onder de genade. Zouden wij de genade gebruiken om minder te geven dan de Israëlieten moesten geven? Het is maar een vraag. Er staat dat je mag geven naardat je in je hart hebt voorgenomen. Denk daarover na, bid ervoor en geef dat bedrag dan. Geef niet impulsief, in een opwelling. Daar kun je later spijt van krijgen, omdat je ondoordacht hebt gehandeld. Geef niet wanneer je er geen zin in hebt. God houdt niet van een gift die met tegenzin is gedaan. Geef ook niet, omdat je jezelf een verplichting hebt opgelegd. Dwangmatigheid past niet bij christelijk geven. Geef blijmoedig, met vreugde. Je doet dan een speciale ervaring op van Gods liefde. Het staat er toch maar: God heeft een blijmoedige gever lief. Hij herkent Zijn eigen karakter in jou. Hij is immers de grote Gever?!

Lees nog eens 2 Korinthe 9 vers 1 tot en met 7.

Verwerking:

Hoe geef jij?

26. GOD ZIJ DANK VOOR ZIJN ONUITSPREKELIJKE GAVE

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 9 vers 8 tot en met 15

Paulus kan er niet genoeg van krijgen om argumenten aan te voeren die de Korinthiërs op de goede manier tot geven moeten bewegen. Al zijn argumenten plaatsen 'geven' in Goddelijk licht.

Het gaat niet om platvloerse geldklopperij. Het gaat om een ongelooflijk voorrecht waaraan bijzondere zegeningen verbonden zijn. Je hebt met 'een machtige God te maken.

Wil jij een blijmoedige gever zijn? God is op een machtige wijze in staat jou te geven wat je daarvoor nodig hebt. Niet een beetje, maar in overvloed. Let eens op die woordjes in vers 8: 'alle', 'alles', 'altijd', 'al' en 'alle'. Spreekt daar geen grote overvloed uit?

Geeft God je dus ook veel geld? Dat kan, maar dat hoeft niet. Hij geeft je 'alle genade overvloedig'. Dat is wat je in de eerste plaats nodig hebt, want daarmee begint geven. Bij geven komt het in de eerste plaats aan op de gezindheid van je hart en pas daarna op de daad van je hand. Hij geeft 'al het nodige', niet om daarmee leuke dingen voor jezelf te doen (hoewel je best eens iets leuks voor jezelf mag kopen), maar opdat je 'overvloedig bent tot alle goed werk'. In 1 Timotheüs 6 vers 17 kun je lezen dat God ons alles rijkelijk geeft om te genieten. Maar daarbij hoort onmiddellijk de opdracht: 'om goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en mededeelzaam'. Kan het duidelijker? Een christen geniet van geven. Hudson Taylor, de man die een groot zendingswerk in China op gang heeft gebracht, heeft eens gezegd: 'Mijn ervaring was dat hoe meer ik wegaf aan anderen, des te meer mijn ziel vol werd van geluk en zegen.'

Vers 9 van ons gedeelte is een aanhaling uit Psalm 112 vers 9. Daar wordt een aantal kenmerken van de godvrezende mens opgesomd. Daarbij hoort ook het geven aan de armen.

God geeft je bepaalde middelen opdat je, door daarvan weg te geven, kunt laten zien dat je godvrezend bent. Wat je uitstrooit en aan de armen geeft ben je niet kwijt. God beschouwt dat als een 'gerechtigheid', dat is een rechtvaardige daad, waarvan de waarde blijft tot in eeuwigheid. Dat is niet gering! Weer komt de vergelijking met de zaaier, net als in vers 6, maar er volgt een andere toepassing. In vers 6 heb je gezien dat je geen grote oogst kunt verwachten als je weinig zaait. Wat je maait, is afhankelijk van de hoeveelheid die je zaait. Hier is de les dat God je in de eerste plaats aardse bezittingen geeft om uit te delen en daarna geeft Hij wat nodig is om te leven. Hij geeft eerst zaad en daarna brood tot voedsel. Het gaat hier dus om de volgorde waarin je met je bezittingen en geld omgaat. Eerst weggeven en dan zelf ervan nemen. Praktisch kun je dat doen door bijvoorbeeld van je inkomsten eerst wat opzij te leggen voor de Heer en daarna te kijken wat je zelf nodig hebt. God geeft beide. Hij rekent alleen een beetje anders dan wij vaak doen. Hij geeft het opdat wij er eerst van weggeven en dan wat voor onszelf nemen, terwijl wij vaak eerst voor onszelf nemen en dan kijken of er nog iets voor Hem overblijft.

Over rekenen gesproken: God vermenigvuldigt ook. Je krijgt niet alleen terug wat je aan zaad hebt uitgestrooid. Je krijgt er veel meer voor terug, zodat je ook weer meer kunt geven. De vruchten van zulke rechtvaardige daden nemen alleen maar toe. Er ontstaat nieuwe rijkdom waarmee liefdadigheid kan worden uitgeoefend. Wat daaruit weer tevoorschijn komt is dankzegging aan God. Hierdoor kom je een stapje hoger. Naarmate het slot van het hoofdstuk nadert, wordt de toonzetting ervan steeds jubelender. In de voorgaande verzen is de aarde met haar nood meer de plaats van handeling, maar deze wordt in de volgende verzen steeds meer vervangen door de hemel waar God is en waar dankbare harten Hem prijzen. Tot ten slotte in het laatste vers God Zelf het Voorwerp van bewondering is.

Wat een schitterende uitwerking van een dienst die 'alleen maar' in praktische behoeften van de gelovigen voorziet. Er is niet alleen verlichting in de nood, maar deze dienst leidt ook tot een overvloed aan dankzegging aan God. De ontvangers van de gaven verheerlijken God, zij maken Hem groot. Ze doen dat, omdat zij door middel van de gaven zien dat de gevers hun belijdenis hebben onderworpen aan het evangelie van Christus. Hun belijdenis kwam niet alleen uit de mond, maar ook uit de hand. Zie je dat een gulle hand van geven hier verbonden wordt aan 'onderwerping aan het evangelie van Christus'? Je dacht misschien dat het evangelie alleen

bedoeld was voor verloren zondaars. Natuurlijk heeft het evangelie daar in de eerste plaats mee te maken. Een zondaar die erkent dat hij schuldig staat tegenover God en ziet dat hij alleen door de Heer Jezus van zijn zonden en de hel gered kan worden, zal zich graag aan dat evangelie onderwerpen. Maar hier zie je dat die onderwerping een blijvende houding behoort te zijn en bepalend is voor alle dingen in je leven als gelovige. Wie wil er nu alleen van zijn zonden en het oordeel bevrijd worden en verder met het evangelie niets te maken hebben? Wie zo redeneert, geeft niet de indruk dat hij echt bekeerd is. Onderwerping met hart en ziel aan het evangelie betekent ook een vreugdevolle onderwerping aan de blijde boodschap (want dat betekent het woord 'evangelie') als het gaat om je geld.

Behalve dat God je teruggeeft wat jij aan Hem en de Zijnen hebt gegeven - en Hij geeft altijd meer terug dan jij aan en voor Hem hebt gegeven, want Hij zal nooit bij jou in het krijt komen te staan - is er nog een prachtige uitwerking bij de ontvangers van de gave. Ze gaan voor je bidden. Als je iets op prijs moet stellen, is het wel dat er mensen zijn die voor je bidden. Dat is van onschatbare waarde. Er is door de gave een speciale band totstandgekomen. De ontvangers van de gave herkennen in jouw gave de uitnemende genade van God over jou. Het gaat er niet om jou in de lucht te steken en jou te vertellen wat voor een geweldige vent of meid je wel bent. Als jij geeft, heb je deel aan wat genoemd wordt 'de uitnemende genade van God'. Je merkt hoe Paulus naar woorden zoekt om te laten voelen welk een grote waarde' geven' heeft.

Onvermijdelijk komt hij uit bij God Zelf als de grote Gever. God heeft de grootste gave gegeven die er ooit gegeven is. Een absoluut onvergelijkbare gave. God heeft geen groter bewijs kunnen geven van het feit dat Hij een Gever is dan in de gave van Zijn Zoon. Het was Zijn eigen, enige, geliefde Zoon. God gaf Hem niet impulsief, in een opwelling. God wist wat er met Zijn Zoon zou gebeuren, hoe de mensen Hem zouden mishandelen en hoe ze Hem tenslotte zouden vermoorden door Hem de afschuwelijkste van alle doden te laten sterven. Toch gaf God. God wist dat dit zaad een enorme vrucht zou opleveren. De Heer Jezus heeft het Zelf gezegd in Johannes 12 vers 24, toen Hij sprak over zijn dood: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht.' De Heer Jezus stierf als de tarwekorrel en jij en ik en alle gelovigen zijn de vrucht daarvan. Wát een vrucht! God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.

Lees nog eens 2 Korinthe 9 vers 8 tot en met 15.

Verwerking:

Ga op je knieën, dank God als de Gever van Zijn Gave en 'onderwerp je belijdenis aan het evangelie van Christus' door zelf ook te geven.

---

27. HET AFBREKEN VAN BOLWERKEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 10 vers 1 tot en met 6

Met hoofdstuk 10 begint het slotgedeelte van de brief. In de hoofdstukken 10 tot en met 13 gaat Paulus zijn apostelschap verdedigen tegenover de Gemeente in Korinthe.

In de eerste hoofdstukken van deze brief ben je over dit onderwerp al enkele malen iets tegengekomen. Nu gaat de apostel er uitvoerig op in.

Hij deed dat niet graag, maar het was noodzakelijk, omdat de eer van zijn Zender en het welzijn van de gelovigen ermee verbonden waren. Er waren namelijk in Korinthe bepaalde mensen aangekomen, mensen die zich voordeden als apostelen (valse apostelen dus) en die probeerden Paulus bij de Korinthiërs in een kwaad daglicht te stellen. We zullen zien hoe ze daarin te werk gingen. Ze deden dat met het doel de gelovigen in Korinthe los te maken van Paulus en hen aan zichzelf te verbinden. Het verdrietige was dat de Korinthiërs er nog oren naar hadden ook! Ook vandaag de dag gebeurt het nog wel dat iemand een dienst heeft mogen doen temidden van een groep gelovigen en dat er daarna andere mensen komen die dat dienstwerk afkraken om zelf ingang te krijgen. Misschien heb je bij jezelf ook wel eens ontdekt hoe geneigd je bent om het kwade dat over iemand wordt verteld te geloven. Het is mooi om te zien hoe Paulus op al die verdachtmakingen reageert. Hij gaat niet met de vuist op tafel slaan om zo zijn gezag op te eisen. Van de manier waarop hij de Korinthiërs vermaant, kun je veel leren. Hij volgt hierin de Heer Jezus op de voet.

Heel duidelijk stelt hij dat hij zich deze zaak persoonlijk aantrekt, door te spreken over: 'Ik nu, Paulus zelf', maar hij maakt er geen verdediging van zijn persoon van, maar een verdediging van zijn dienst. Zijn opstelling tegenover de Korinthiërs is die van zachtmoedigheid en goedertierenheid. Daaruit spreekt grote geestelijke klasse. Het is een hele toer om op die manier te reageren als je zwart gemaakt wordt. Dan moet je dicht bij je Meester leven, want alleen dan is dat mogelijk. Je kunt het van Hem leren. Hij heeft

het Zelf gezegd: 'Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart' (Mattheüs 11 vers 29). Zachtmoedigheid en goedertierenheid zijn niet de middelen die het in de wereld goed doen. Daar heet het slaphed. In de wereld moet je gespierde taal gebruiken, grote woorden, om jezelf te verdedigen. Dan maak je indruk, dat gaat erin. Toch betekent een optreden in zachtmoedigheid en goedertierenheid helemaal niet dat je een doetje of een watje bent. De Heer Jezus durfde ook te zeggen waar het op stond. Onomwonden en recht in hun gezicht noemt Hij de Farizeeën en schriftgeleerden 'huichelaars'. Ook Paulus gebruikt duidelijke en gezaghebbende taal in zijn verdediging.

Wat die valse apostelen van Paulus te zeggen hadden, haalt hij in de rest van vers 1 op een ironische manier aan. Er werd van hem gezegd dat hij zich heel nederig gedroeg wanneer hij bij de Korinthiërs was, maar een grote mond durfde opzetten als hij een eind van hen vandaan was. Nou, zegt hij, ik hoop dat ik niet zal moeten bewijzen dat deze praatjes uit de lucht gegrepen zijn. Hij zou de mensen die hem ervan beschuldigden dat hij 'naar het vlees' wandelde, op niet mis te verstane wijze van repliek dienen. 'Naar het vlees wandelen' wil zeggen handelen en spreken vanuit vleeselijke motieven. Maar dat was niet de wijze waarop Paulus omging met de dingen die op hem afkwamen. Dat hij in het vlees wandelde, was niets bijzonders; 'vlees' heeft in dit geval de betekenis van 'lichaam'. Ieder mens wandelt in het vlees.

De strijd waarmee Paulus te maken had, en waarmee iedere christen te maken heeft, is niet een strijd tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke machten. Die strijd moet niet met vleeselijke maar met geestelijke middelen gevoerd worden. In Efeze 6 vers 10 tot en met 20 wordt de wapenrusting 'getoond' waarmee de geestelijke strijd kan worden gestreden. Daar heb je wapens als 'het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God' en 'het gebed'. Dat zijn geen vleeselijke wapens, maar krachtige wapens voor God. Daar kun je overwinningen mee behalen. Daarmee kunnen bolwerken van de vijand afgebroken worden. Wat die bolwerken zijn, staat in vers 5. Het is 'elke overlegging en hoogte die zich verheft tegen de kennis van God'. In één woord samengevat is dit de hoogmoed van de mens. In zijn overleggingen is hij altijd bezig om te zien hoe hij zelf het voordeligst ergens uit tevoorschijn kan komen. Er is geen sprake van het erkennen van God als Meerdere, als Degene Die overal boven staat. Je komt deze houding tegen als je met mensen over het

evangelie van God spreekt. Van ongelovigen kun je niet anders verwachten. Helaas tref je die houding ook aan onder gelovigen, en aan hen schrijft Paulus.

De Korinthiërs waren beïnvloed door mensen die zichzelf presenteerden. Deze invloeden - deze geest van denken en spreken die onder de Korinthiërs Ingang hadden gevonden, konden alleen door de kracht van God overwonnen worden. Voor de wereld zijn het dwaze wapens die de strijdbare gelovige gebruikt. De Bijbel is voor de wereld een boek uit de oudheid en bidden is een bewijs van slapheid. De inwoners van Jericho moeten zich slap gelachen hebben toen de Israëlieten zes dagen lang rond de stad trokken en er op de zevende dag maar liefst zeven keer omheen gingen. Elke keer als ze rondom de stad waren gegaan, gebeurde er niets. Wat een dwaasheid om het de volgende dag weer te doen. Maar op de zevende dag, na de zevende keer, toen gebeurde het: de muren stortten in en het volk nam Jericho, dat zich veilig waande, in. Ze overwonnen deze sterke stad met haar hoge muren niet door eigen kracht, maar door precies zo te handelen als God had gezegd. De methode mag dan dwaas geweest zijn in de ogen van de inwoners van Jericho, maar het was wél de weg tot overwinning. Op deze wijze ging Paulus de vijanden in Korinthe ook te lijf. Op deze wijze, dus in de kracht van de Heer en zonder op eigen middelen te vertrouwen, kun jij overwinningen behalen op mensen die onoverwinnelijk lijken.

Paulus zou in Korinthe komen en hij deelt de strategie mee die hij van alle christenen verwacht en die hijzelf ook zal hanteren: alle bedenksels van de valse apostelen en van beïnvloede Korinthiërs 'gevangen nemen'. Het verkeerde denken wordt hier als een vijand voorgesteld. In hun brein werden gedachten gevormd die een reusachtig gevaar voor de gelovigen betekenden. Ze werden daardoor op een dwaalspoor gebracht, een spoor dat niet naar Christus leidde, maar naar henzelf. De enige oplossing was: die gedachten gevangennemen. Paulus zou hun aantonen waarop deze valse apostelen aanstuurden, wat hun voor ogen stond en hij zou het denken van de Korinthiërs weer naar Christus voeren en hen aan Christus gehoorzaam maken. Dat was het doel van zijn eigen leven en dat doel stond hem ook voor ogen voor ieder die door zijn dienst tot bekering was gekomen. Houd voor jezelf dat doel ook goed in de gaten. Laat je in je denken niet op hol brengen door allerlei fraaie redeneringen van mensen die het goed kunnen brengen, maar die je gedachten niet richten op Christus. De toetssteen om te beoordelen of

je bij jezelf of bij anderen met een goede manier van denken te maken hebt, is altijd: is het tot eer van de Heer Jezus, wordt Hij er groter door gemaakt?

Paulus was er klaar voor om elke ongehoorzaamheid af te straffen. Ongehoorzaamheid is een basiszonde in het leven van de gelovige, die op geen enkele manier getolereerd mag worden. In zijn wijsheid bestrafte Paulus die ongehoorzaamheid niet direct. Eerst moesten de Korinthiërs nog laten zien dat zij aan zijn eerste brief gehoorzaamden. Dus ook als het gaat om het aanwijzen en veroordelen van verkeerde dingen is er geduld nodig. Niet al het verkeerde wordt direct en tegelijk aangepakt. Kun jij er ook over meepraten hoe geduldig de Heer met jou is (geweest), hoe Hij je stap voor stap verder heeft geleid op de weg van gehoorzaamheid en hoe Hij zoveel verkeerde dingen van je verdragen heeft tot het moment dat Hij die bij je aanwees en je ze kon veroordelen en wegdoen?

Lees nog eens 2 Korinthe 10 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Welke bolwerken zijn er nog in jouw leven die afgebroken moeten worden?

28. IEDER ZIJN EIGEN ARBEIDSTERREIN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 10 vers 7 tot en met 18

Heel gemakkelijk vallen wij in dezelfde fout waarin de Korinthiërs vielen: kijken naar wat voor ogen is, ofwel: letten op het uiterlijk.

Iemand met een mooi voorkomen, goed gebouwd, soepel in zijn bewegingen, met bovendien een goed verhaal, doet ons meer dan een miezerig mannetje dat houterig loopt en een sobere boodschap brengt. De valse apostelen speelden op deze menselijke zwakte van de Korinthiërs in en hadden daardoor ingang gekregen. Paulus was niet zo'n indrukwekkend figuur. Hij maakt hun duidelijk, dat als deze mensen al zeiden dat zij van Christus waren, hij dat in elk geval ook was. Dat moesten zij toch zeker weten. Hij kon roemen over het gezag dat de Heer hem gegeven had. Dat konden die valse apostelen niet zeggen. Dat gezag was niet bedoeld om hen af te breken, maar op te bouwen. Paulus zag zijn dienst en zijn gezag altijd met het oog op het welzijn van de Gemeente en gebruikte dit niet voor zijn eigen plezier. Ook daarin volgde hij zijn Meester. De Heer Jezus heeft Zijn gezag nooit gebruikt om Zichzelf te verdedigen. Hij gebruikte het altijd om op te komen voor de eer van Zijn Vader. Als Paulus zijn gezag gebruikte om af te breken, dan was dat uit liefde voor de Korinthiërs. Hij brak bij hen dingen en gedachten af die niet naar Gods gedachten waren. Zo waren ze weer in staat om de opbouwende aanwijzingen van de apostel te ontvangen.

Over het gebruik van zijn gezag hoefde hij zich niet te schamen. Hij misbruikte het niet, zoals vandaag de dag wel gebeurt door geestelijk leiders. Paulus werd ervan beschuldigd dat hij de Korinthiërs bang wilde maken door zijn brieven. Daarin gebruikte hij volgens sommigen dreigende taal, in de zin van: pas op als je niet luistert naar wat ik zeg, want dan zwaait er wat! Maar dreigen is wel iets anders dan waarschuwen. Waarschuwen wil zeggen dat je de ander op bepaalde gevaren attent wilt maken, zodat hij aan die gevaren kan ontkomen. Hij zal daar dankbaar voor zijn. Dreigen is beangstigend, waarschuwen is zorgend. Paulus waarschuwde hen

ervoor zich niet te laten misleiden door mensen die van hem zeiden dat hij een onevenwichtig figuur was; in zijn brieven wel een grote mond, maar als persoon nietszeggend. Om het modern te zeggen: hij had geen uitstraling. Je kunt iemand niet beter afkraken dan door zulke praatjes over hem rond te strooien. Vertel maar rond dat iemand wisselende stemmingen heeft, dat hij de ene keer zus en de andere keer zó reageert - en alle vertrouwen in zo iemand verdwijnt. Wel, Paulus laat duidelijk horen dat wie zo spreekt, de plank behoorlijk mislaat. Er was geen verschil tussen zijn brieven en zijn optreden. Wie uit zijn ootmoedige optreden de conclusie trok dat hij geen moed had om wantoestanden bij de Korinthiërs aan de kaak te stellen, zat er naast. In hoofdstuk 1 vers 23 geeft hij aan waarom hij nog niet naar Korinthe was gekomen: het was om hen te sparen. Dat was wat anders dan dat hij niet durfde. In zijn brieven zowel als in zijn optreden toonde hij duidelijk waar het hem om ging. Misverstand was uitgesloten. Hieruit kun je leren dat het heel belangrijk is dat men weet wat men aan je heeft en dat je niet bij verschillende gelegenheden je verschillend opstelt.

In vers 12 klinkt de ironie weer door. Wat Paulus niet durfde, was zichzelf te rekenen tot of te vergelijken met de valse apostelen. Dat wilde hij natuurlijk ook helemaal niet. Het waren mensen die zichzelf aanprezen. Geloof nooit mensen die het goed met zichzelf hebben getroffen. Ze kunnen de mond vol hebben over al hun geweldige prestaties en capaciteiten. Het is verbazingwekkend hoe velen daar altijd weer intrappen. In tijden van politieke verkiezingen worden door de lijsttrekkers de indrukwekkendste wapenfeiten van hun partij naar voren gebracht om de kiezer ervan te verzekeren dat de partij de steun van de kiezer waard is. Ieder prijst zichzelf aan. In de christenheid beroemen de geestelijke leiders zich ook op hun kwaliteiten en prestaties om maar meer aanhang te krijgen. Ze lijken in de verste verte niet op de Heer Jezus. Ze vergelijken zichzelf dan ook niet met Hem, maar met zichzelf. De enige norm waarom het draait, zijn zij. Paulus noemt hen onverstandig. Voor hem zijn zij daarmee gekwalificeerd. Dat was natuurlijk een pijnlijke zaak voor deze mensen, die zo hoog op gaven van hun verstand. Paulus dacht niet aan zichzelf. Hij dacht aan de Heer en Zijn werk. Voor dat werk had de Heer hem een arbeidsterrein gegeven. Daarin had hij geen medezeggenschap gehad. Jij hebt ook je eigen arbeidsterrein. Dat is de buurt waarin je woont. Laat daar je licht schijnen voor de mensen die er wonen. Ga niet werken in een buurt waarvan je weet dat andere

gelovigen daar voor de Heer bezig zijn. Respecteer hun werk. Je zou het zelf ook niet leuk vinden als je merkte dat anderen in jouw buurt op een concurrerende manier aan het getuigen gingen. Zoiets bouwt niet op, maar breekt af. Binnen het arbeidsterrein dat God aan Paulus had toebedeeld, lag ook Korinthe. Op deze manier had de Heer hem in verbinding gebracht met de Korinthiërs en had hij hun het evangelie van Christus verkondigd. Zouden ze zich nu van hem afwenden en gaan luisteren naar mensen die zijn terrein waren binnengedrongen? Deze mensen wilden zich tooien met de resultaten van het werk dat Paulus onder hen had gedaan. Het was een sluwe methode waaraan Paulus niet wilde meedoen. Hij zou zich niet begeven op een werkterrein waar anderen bezig waren met een werk voor de Heer. Hij wilde niet pronken met andermans veren. Wat hij hoopte, was dat zij zouden groeien in hun geloof. De groei van hun geloof was door de invloed van die valse apostelen tot staan gebracht. Als je je oor leent aan negatieve influisteringen over echte dienstknechten van God, is dat een grote hindernis voor geestelijke groei. Als hun geloof weer zou groeien (en dat kon alleen als ze die negatieve invloeden veroordeelden), dan zou Paulus meer aanzien onder hen hebben dan hij nu had. De weg zou weer vrij zijn om hen verder in de waarheid te onderwijzen. De weg zou ook vrij zijn om naar andere streken te reizen, waar Christus nog niet gepredikt was. Zolang de Korinthiërs echter zijn 'zorgenkinderen' waren, werd hij daarin verhinderd en moest hij zich met hen bezighouden. Het kan ook nu nog gebeuren dat dienstknechten van de Heer hun tijd en krachten moeten geven aan allerlei problemen onder gelovigen, waardoor zij er niet meer aan toe komen om aan ongelovigen het evangelie te brengen.

Wanneer Paulus naar andere streken kon gaan, was dat niet om de eer op te strijken van arbeiders van de Heer die daar eerder het evangelie hadden gebracht. Het ging hem trouwens helemaal niet om roem voor zichzelf. Nog eens zegt hij wat hij ook in zijn eerste brief aan hen had geschreven (1 Korinthe 1 vers 31), dat er alleen te roemen valt in de Heer, want Hij is het Die de resultaten bewerkt. Daarom is de enige maatstaf om te weten of je met een dienstknecht van de Heer te maken hebt, deze: beveelt iemand zichzelf aan, heeft hij de mond vol van zichzelf, of wordt iemand door de Heer aanbevolen, zie je in iemands dienst dat het om de Heer Jezus gaat? Daaruit blijkt dat iemand beproefd, getest is.

Lees nog eens 2 Korinthe 10 vers 7 tot en met 18.

Verwerking:

Wat heeft God jou als arbeidsterrein toebedeeld?

---

29. DE EENVOUDIGHEID JEGENS CHRISTUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 11 vers 1 tot en met 4

Paulus gaat door met het ontmaskeren van de valse apostelen die leugens over hem vertelden. Misschien denk jij inmiddels: is het nu wel nodig dat we zo uitvoerig kennisnemen van Paulus' verdediging?

Toch is deze verdediging heel belangrijk, ook voor onze tijd. Er zijn namelijk nog steeds mensen, die beweren dat je aan wat Paulus heeft geschreven geen gezag moet toekennen. Ze beweren ook rustig dat Paulus er in bepaalde gevallen helemaal naast zat, dat hij niet met zijn tijd meegang. De mensen die dat beweren, doen zich voor alsof zij de Bijbel kennen. Velen hebben zelfs een theologische opleiding gevolgd. Maar kritiek op wat Paulus heeft geschreven, is uiteindelijk nog steeds kritiek op God, die Paulus de opdracht heeft gegeven om te schrijven. Daarom is het goed al zijn argumenten in je op te nemen om je niet uit het veld te laten slaan als je mensen ontmoet die kritiek hebben op Paulus.

Je merkt aan de manier waarop de apostel de Korinthiërs aanspreekt, dat zij al aardig beïnvloed waren door die valse apostelen. Paulus wordt gedwongen om zijn doen en laten te vergelijken met dat van de mensen die de Korinthiërs voor zichzelf opeisten. Die vergelijking moest de Korinthiërs de ogen openen voor de onoprechtheid van die lieden, die deden alsof ze met een boodschap van God kwamen. Hij vraagt eerst of ze een beetje onwijsheid van hem willen verdragen, want het is onwijs om over jezelf te spreken. Hij had nota bene aan het eind van het vorige hoofdstuk nog gezegd dat het alleen belangrijk is door de Heer aanbevolen te worden en nu gaat hij zichzelf aanbevelen. Maar het is noodgedwongen, onthoud dat goed. Hij vraagt of ze hem willen verdragen, want hij moet hun toch een paar dingen zeggen die ze misschien niet zo leuk vinden. Maar hij doet dat omdat hij jaloers is. Jaloersheid wordt hier in de goede zin van het woord gebruikt. Bij jaloersheid denk je normaal aan iets verkeerd, iets negatiefs. Als je vriend of vriendin iets heeft wat jij niet hebt, kun je gemakkelijk een

gevoel van jaloersheid bij je voelen opkomen. Bij Paulus gaat het om een jaloersheid die God ook heeft. Dat kan niet iets verkeerd zijn. Dat is een jaloersheid die te maken heeft met liefde. Paulus had de gelovigen in Korinthe door zijn dienst verbonden aan Christus. Hij vergelijkt dat met een verloving. Als een (jonge) man en vrouw verloven, is er een relatie tot stand gebracht die heel wat verdergaat dan vriendschap. Je kunt heel wat vrienden hebben, je kunt maar één verloofde hebben. Het zal onverteerbaar zijn wanneer je verloofde zich niet veel van je aantrekt en misschien zelfs met andere mannen of vrouwen uitgaat. Dan word je jaloers. Je wilt de liefde van je verloofde alleen voor jezelf hebben, en terecht. Dat is de jaloersheid van Gods hart die bij Paulus openbaar kwam, omdat de Korinthiërs zich afwendden van de Christus die Paulus hun had gepredikt en daarvoor in de plaats luisterden naar wat bedriegers te vertellen hadden. Hij vergelijkt de Korinthiërs (en dat geldt voor de hele Gemeente) met een reine maagd. Een reine maagd is iemand die met geen enkele man gemeenschap heeft gehad. Wanneer de Gemeente haar verbinding met Christus vergeet en zich verbindt met de wereld, doet dat de Heer Jezus groot verdriet. Paulus is bang dat de Gemeente hoe langer hoe minder beseft dat haar liefde alleen mag uitgaan naar de Heer Jezus, haar bruidegom. Dat komt doordat zij de listen van Satan niet goed doorheeft, net zoals dat bij Eva het geval was.

De gebeurtenis die Paulus hier als illustratie aanhaalt, vind je in Genesis 3. In het paradijs kwam de slang bij Eva. De slang dat is de duivel (zie Openbaring 12 vers 9 en 20 vers 2). Hij benadert Eva heel sluw. Hij begint niet met een grove leugen. Nee, eerst haalt hij iets aan wat God heeft gezegd. Maar let op, hij verdraait de woorden van God (vergelijk Genesis 3 vers 1 met 2 vers 16). Dat is het eerste kenmerk van de duivel: hij haalt het woord van God altijd aan op een manier die twijfel zaait. Vervolgens zegt hij keihard dat God niet waarmaakt wat Hij heeft gezegd (vergelijk 3 vers 4 met 2 vers 17). Ten slotte vervangt hij wat God gezegd heeft door zijn eigen leugen (3 vers 5).

Het aantrekkelijke van deze leugen wordt onderstreept door wat Eva ziet als ze naar de boom van de kennis van goed en kwaad kijkt. Wat ziet hij er prachtig uit! Het is precies zoals de slang gezegd heeft. Dan kan hij toch geen ongelijk hebben? Wanneer ze zover is, is het kwaad al geschied. Ze is vergeten wat God heeft gezegd en haar gedachten zijn bedorven door wat de slang heeft gezegd. Wat had ze

moeten doen? Ze had eenvoudig moeten vasthouden aan wat God had gezegd.

Maar is het met de Gemeente beter gegaan? Heeft de Gemeente steeds het woord van God geraadpleegd als er iets gedaan moest worden of heeft ze zich ook laten misleiden door mooipraterij? Ik vrees het laatste. De Gemeente is 'afgeweken van de eenvoudigheid en de reinheid jegens Christus'. Haar gedachten zijn niet gericht gebleven op Christus alleen. Eenvoudigheid wil zeggen dat er maar één voorwerp bestaat waarop ze gericht is. De reinheid is prijsgegeven, ze is besmet geworden door haar omgang met de wereld. Ze is steeds meer gaan denken en handelen zoals de wereld dat doet. De kerk is een bedrijf geworden dat gerund moet worden. Wat te denken van de Wereldraad van Kerken, die zich in allerlei politieke aangelegenheden mengt, soms zelfs geld beschikbaar stelt voor het kopen van wapens. Zover kan het komen wanneer de gedachten bedorven worden en Christus niet meer het enige Voorwerp van het hart van de gelovigen is.

Wat de Korinthiërs betreft, zij liepen gevaar Paulus te laten vallen, omdat hij toch niet een echte apostel zou zijn. Wat hij hun had verteld, was toch wel een beetje te simpel en te radicaal. Moet je nou echt helemaal alleen voor Christus leven? Moet Hij het volle recht op je leven hebben? De leraars die na Paulus gekomen waren, hadden opvattingen waarmee je beter uit de voeten kon. Die andere Jezus die zij predikten lag hun beter. Dat was er één die niet alles van je vroeg, zoals Paulus hun had gepredikt, waarbij naar de achtergrond was gedrongen wat Hij voor hen had gedaan. Die andersoortige geest, de geest die deze leraars meebrachten, lieten ze gemakkelijk toe, want die liet nog wat ruimte over voor wat ze zelf bedachten. De Heilige Geest, die ze ontvangen hadden, gaf die speelruimte niet, waarbij naar de achtergrond werd gedrongen dat de Heilige Geest hen in de hele waarheid wil leiden (Johannes 14 vers 13). Een andersoortig evangelie, een gemakkelijk evangelie, waarbij geen radicale bekering werd gevraagd, geen grondig zelfoordeel, dat kon je gemakkelijker aannemen, dan wat ze van Paulus hadden gehoord en aangenomen. Paulus ging uit van het volkomen bankroet van de mens, maar er zat toch nog wel iets goeds in de mens?

Al deze redeneringen, die bij de Korinthiërs voorkwamen, bewijzen hoezeer zij zich al hadden opengesteld voor de verderfelijke invloed van die valse apostelen en hoe die invloed bezig was zijn

werk te doen. Neem de les ter harte: houd je aan wat God heeft gezegd in Zijn Woord en houd je oog alleen gericht op de Heer Jezus.

Lees nog eens 2 Korinthe 11 vers 1 tot en met 4.

Verwerking:

Wat is de beste manier om te voorkomen dat je door de slang verleid wordt?

---

30. PAULUS EN DE VALSE APOSTELEN

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 11 vers 5 tot en met 15

Er was Paulus heel wat in z'n schoenen geschoven. Er deden lelijke praatjes de ronde over hem. De valse apostelen brachten verhalen in omloop die er bij de Korinthiërs goed ingingen.

Omdat hun hele christen-zijn op het spel stond, is Paulus in de verdediging gegaan. Hij had de Korinthiërs te lief om hen een prooi te laten worden van deze bedriegers. Daarom voelt hij zich genoodzaakt om over zichzelf te spreken en de Korinthiërs het verschil te laten zien tussen de manier waarop hij bij hen had gewerkt en de wijze waarop deze misleiders onder hen hadden vertoefd. Je proeft de ironie als hij in vers 4 zegt dat hij zich best kon meten met deze 'super' apostelen. Hadden ze van hem gezegd dat hij niet goed uit zijn woorden kon komen en geen vloeiend betoog kon houden? Nou, dat kon best zo zijn (hoewel hij daarop niet ingaat), maar wat hij wel bezat, was kennis. Dáár konden ze niet onderuit, dat moesten ze toegeven. Hij had die immers aan hen bekend gemaakt? In zijn eerste brief, in hoofdstuk 1 vers 5, had hij hun geschreven dat ze rijk waren geworden in Christus, doordat ze alle kennis bezaten. Hoe waren ze daaraan gekomen? Was hij daarvoor niet het middel geweest? Dat hadden ze echt niet te danken aan de indringers die zich tussen hen en hem wilden dringen.

Er was nog een ander groot verschil tussen hem en die anderen. Hij had nooit een cent ondersteuning van hen aangenomen, terwijl die anderen dat wel hadden gedaan. De manier waarop hij dat zegt, moet de Korinthiërs wat hebben gedaan. Het lijkt wel of ze hem van een zonde beschuldigden, omdat hij zich zo vrij van hen had gehouden. Die zogenaamde zonde bestond dan uit zijn weigering om geld van hen aan te nemen. Hij laat hun weten dat hij zich op deze nederige wijze had gedragen, opdat zij verhoogd zouden worden. Door zijn belangeloze prediking konden ze moeilijk zeggen dat hij naar hen toe was gekomen om wat aan hen te verdienen. Hij had uitsluitend hun belang op het oog gehad, namelijk dat ze bevrijd zouden worden uit de macht van de zonde en verhoogd tot het hart

van God. De valse apostelen hadden in zijn belangeloosheid een nieuw argument gevonden om hem zwart te maken. Zij zeiden dat elke zichzelf respecterende dienstknecht geld aanneemt van een Gemeente waar hij werkt. Er zou wel iets niet in orde zijn met Paulus, omdat hij geen geld had aangenomen. Welnu, er zat ook iets niet goed. Alleen lag dat niet aan Paulus, maar aan de Korinthiërs zelf. Zij zouden daardoor weer een reden meer hebben gehad om zich te beroemen. Ze zouden zichzelf op de borst hebben kunnen slaan, en zeggen dat zij hem dan toch maar hadden geholpen om zijn werk te kunnen doen. Dat wilde Paulus niet. Het ging hem erom dat alleen God zou worden verheerlijkt. Van andere Gemeenten, die veel geestelijker waren dan de Korinthiërs, had hij wel geld aangenomen. Dat had hij gedaan, omdat hij wist dat die Gemeenten dat geld hadden gegeven met een goed motief. Die Gemeenten droegen financieel bij om het werk van de Heer ermee te ondersteunen en niet om zichzelf te beroemen op hun vrijgevigheid. Die Gemeenten hadden ook niet gegeven om daardoor een bepaalde claim op Paulus te leggen. Je ziet, geven is niet alleen een daad, het is ook een gezindheid. Het gaat hier echter niet in de eerste plaats om de gever, maar om de ontvanger. Paulus was niet iemand die in het wilde weg aannam wat hem werd gegeven. Zelfs toen hij gebrek had tijdens zijn verblijf bij de Korinthiërs, had hij hun daarvan niets verteld. Dat is iets wat je van Paulus kunt leren. Wanneer je wat krap bij kas zit, probeer het dan niet aan anderen te vertellen. Vertel het aan de Heer en Hij zal voorzien. 'Want uw hemelse Vader weet dat u al deze dingen nodig hebt. Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden' (Mattheüs 6 vers 32 en 33). Er worden heel wat bedelbrieven van of over christelijke werkers rondgestuurd. Ik kan die niet direct een sieraad van geloofsvertrouwen noemen. Het maakt zulke werkers ook helemaal niet uit van wie ze het geld krijgen. Op die manier ging Paulus in elk geval niet te werk.

Het zal voor de Korinthiërs, die in het algemeen aardig welgesteld waren, een schok geweest zijn hier te moeten horen dat Paulus bij hen gebrek had geleden. Ik stel me voor dat ze het schaamrood op de kaken kregen toen ze lazen dat die arme Gemeenten in Macedonië Paulus hadden gezonden wat hij nodig had. Hoe dan ook, hij had heel bewust afstand gedaan van een financiële ondersteuning door de Korinthiërs en hij zou die voorlopig niet aannemen ook. Heel sterk onderstreept hij zijn opstelling in deze zaak

door te zeggen: 'de waarheid van Christus is in mij'. Hij wist wat hij zei en wat hij deed. Hij liet zich niet zomaar tot een andere manier van handelen brengen. Daarvoor moest eerst een verandering bij de Korinthiërs zichtbaar worden. Voor hem stond de prediking van Christus centraal. Al het andere moest daaraan ondergeschikt worden gemaakt. Wanneer hij geld zou aannemen van de Korinthiërs, bestond het gevaar dat deze roem - dat is de prediking van Christus en verder niets - bij hem verhinderd zou worden. Ook dat kon weer verkeerd worden uitgelegd. Er kon gezegd worden: nu wilden de Korinthiërs graag wat geven en nu mochten ze niet van Paulus. Hij hield zeker niet van hen. Daarover gaat hij niet in discussie. Wie kwaaddenkend is, is niet van zijn ongelijk te overtuigen.

Paulus roept God aan als Getuige van zijn liefde voor hen. Hij zou zich onophoudelijk inzetten voor zijn geliefde kinderen in het geloof en elk argument van de bedriegers ontzenuwen. Die zouden openbaar worden als valse apostelen, zoals hij openbaar was geworden als een echte apostel. En dan zegt hij onomwonden wat voor soort mensen het zijn die bij de Korinthiërs zijn binnengedrongen: dienaars van Satan. Het leek erop dat zij apostelen van Christus waren, maar in werkelijkheid was Satan hun meester. Ze konden heel prachtig spreken, maar hun woorden zaten vol dodelijk venijn. Dat is precies wat Satan doet. Hij doet zich voor als een engel van het licht, maar hij voert je naar de duisternis. In de wereld lopen talloze jonge mensen hem met open (maar wel verblinde) ogen achterna. Hij belooft een schitterende ervaring, maar brengt ze op de weg van de dood. Op het christelijk terrein is het niet anders. Hij weet de dingen zo te draaien, dat je denkt met iets christelijks te doen te hebben, terwijl het om iets anti-christelijks gaat. Laat je niet beetnemen.

Er is een goede manier om aan zijn listen te ontkomen en dat is je met Christus en Gods Woord bezighouden. Iets wat vals is, wordt ontdekt door het te vergelijken met wat echt is. Iemand die met bankbiljetten werkt en door nauwkeurige studie weet hoe een echt bankbiljet eruitziet, kan de valse bankbiljetten er zo tussenuit halen. Het is voor hem echt niet nodig om eerst allerlei valse bankbiljetten te bestuderen. Valsemunten proberen het steeds weer anders. Dit is een goede vergelijking om te ontdekken of dat wat er op je afkomt echt of vals is, zoals Paulus hier steeds doet. Hij laat zien wat een echte apostel doet. Wanneer hij straks over zijn lijden als apostel gaat spreken, komt dat ook duidelijk naar voren.

Wat Satan doet, komt ook in zijn dienaars tot uiting. Daar hoef je niet vreemd van op te kijken. Ze doen zich voor als voorvechters van het recht, maar ze trekken je van het ware doel van je leven af. Dat ware doel is: Christus verheerlijken in alle onderdelen van je leven. De mensen die bewust bezig zijn dat doel onbereikbaar te maken, zullen een einde hebben dat overeenstemt met hun werken. Ze zullen, na Satans werk gedaan te hebben, in Satans einde delen en na hem geworpen worden in de hel.

Lees nog eens 2 Korinthe 11 vers 5 tot en met 15.

Verwerking:

Wat kun je leren uit de opstelling van Paulus tegenover valse beschuldigingen?

31. DE ONWIJSHEID EN ONZINNIGHEID VAN PAULUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 11 vers 16 tot en met 23a

---

De apostel moest steeds weer kwijt dat hij gedwongen werd om over zichzelf te spreken. Zijn hart was vol van Christus en alleen over Hem wilde hij spreken.

Maar nu er een aanval gedaan was op zijn apostelschap en daarmee indirect op zijn Zender en op het evangelie dat hij de Korinthiërs had gepredikt en waardoor ze tot geloof gekomen waren, nu moest hij zijn apostelschap wel verdedigen. Hij had Christus en de gelovigen te Korinthe te lief om lijdzaam te blijven toezien hoe dienaars van Satan hun verderfelijke werk onder hen konden blijven doen. Ze moesten dus niet denken dat hij onwijs was. En dachten ze dat toch, dan moesten ze hem maar als zodanig aannemen. Een beetje wilde hij roemen, zomaar even een paar dingen opnoemen waardoor zij zouden weten wat voor dienstknecht hij was. Nog eens: dat deed hij niet graag. Hij wist ook dat de Heer zulk roemen niet wilde. Maar hij wist ook dat de Heer het nodig vond om het toch te doen ter wille van hen. Het is als met een onwillig kind dat een pak slaag moet hebben. Je doet het niet graag, maar het is wel nodig.

De Korinthiërs hadden onwijze mensen, zoals die valse apostelen die zich op van alles en nog wat beroemden, heel goed verdragen. Ze vonden van zichzelf dat ze wijs waren en dat ze konden beoordelen wat deze mensen brachten. Nou, als ze dan zo wijs waren, dan konden ze ook wel beoordelen wat hij, de echte apostel, te zeggen had. Paulus somt op wat ze allemaal van die valse apostelen hadden verdragen. Ze hadden zich in slavernij laten brengen. Ze hadden zich door deze bedriegers gevangen laten nemen in hun denken, waarschijnlijk omdat die de wet weer als leefregel hadden gepredikt. Dat staat tegenover de vrijheid in Christus die Paulus hun had gepredikt en waardoor hij hen aan Christus had verbonden en niet aan zichzelf. Ze hadden het verdragen dat ze werden 'opgegeten' en dat er van hen werd genomen. Deze mensen

hadden voor hun levensonderhoud een bijdrage van de Korinthiërs geëist. Ze hadden zich in de huizen binnengedrongen en zich daar te goed gedaan en als ze verder trokken, hadden ze geld van hen meegenomen. Dat staat tegenover de houding van Paulus¹ die niets van hen had willen aannemen. Deze mensen hadden zich boven de Korinthiërs gesteld en een plaats van aanzien ingenomen. De Korinthiërs moesten naar hen luisteren, zij zouden het wel vertellen. Dat staat tegenover de nederige gezindheid die Paulus kenmerkte toen hij bij hen was. Ze hadden waarschijnlijk zelfs lichamelijk geweld niet geschuwd. Dat lijkt de uitdrukking 'in het gezicht slaan' tenminste te zeggen. Het kan ook zijn dat dit betekent dat zij kwetsende, spottende taal gebruikten om de Korinthiërs te kleineren. Dit staat in contrast met de liefdevolle opstelling van Paulus die over zichzelf sprak als een vader en zo ook met hen omging (1 Korinthe 4 vers 15).

Ik weet wel, zegt de apostel, dat mijn optreden mij 'oneer' oplevert en dat ik 'zwak' ben geweest door zo te handelen als ik gehandeld heb. Hij had dat er graag voor over, want dit was de weg waarop hij hen wilde dienen. Het is opmerkelijk wat gelovigen allemaal kunnen verdragen van valse leraars en hoe weinig ze kunnen verdragen van echte dienstknechten van God. Het kan gebeuren dat gelovigen dingen willen vasthouden die verkeerd zijn. Als daar op gewezen wordt, zal dat niet in dank aangenomen worden. Nee, dan die anderen! Die laten je geweten tenminste met rust. Ja, ze vragen wel veel, maar dat zie je dan maar als een betaling voor bewezen diensten. Zulke gelovigen kunnen zichzelf ook nog voorhouden dat ze daarmee hun plicht hebben vervuld en hun leven verder kunnen indelen zoals ze dat zelf graag willen. Denk erom, dat het hier gaat over gelovigen, niet over ongelovigen. Het moet jou en mij aanspreken.

De kenmerken van de valse apostelen die Paulus de Korinthiërs voorhoudt, zul je terugvinden bij veel sekteleiders die zich op het christelijk terrein bevinden. Sekteleiders zijn meestal mensen met een charismatische uitstraling, die op alles een antwoord uit de Bijbel hebben. Zij kunnen zich in elke geloofsgemeenschap openbaren. Zij zullen bepaalde waarheden aan de Bijbel ontlenen en die op zo'n slimme manier met dwaling vermengen dat de dwaling heel aannemelijk wordt en daardoor des te dodelijker. De reden dat zij ingang vinden bij veel gelovigen, is dat de gelovigen niet zelf de Bijbel onderzoeken. Talloze christenen laten de bestudering van de Bijbel over aan hun 'leiders'. Dat gebeurt in bijna elke geloofsgemeenschap.

Dat is een groot kwaad, waardoor valse arbeiders gemakkelijk hun verderfelijke werk kunnen doen en veel onkundige gelovigen van de weg van de waarheid kunnen afvoeren. Daarom het advies aan jou: luister naar wat Paulus zegt. Hij vertelt je de waarheid.

Om dat te onderstrepen gaat Paulus vertellen over zijn lotgevallen in dienst van zijn Heer. Daar hadden die valse apostelen niet van terug. Voordat hij daaraan begint, spreekt hij eerst opnieuw zijn tegenzin erover uit. Hij gebruikt de woorden 'onwijsheid' en 'onzinnige' om de Korinthiërs te laten voelen hoe ver ze afgeweken waren, dat hij dit moest doen. De andere kant van de medaille is dat God deze situatie onder de Korinthiërs gebruikt om jou een blik te geven in wat deze man heeft meegemaakt in zijn dienst voor de Heer. Durfden die valse leraars over zichzelf te spreken? Nou, hij had dat lef ook, hoe dwaas en onwijs hij het ook vond om over zichzelf te moeten spreken. Hij kon zich met hen meten, reken maar. Konden zij zich op een Joodse afstamming beroemen? Hij ook. Tussen haakjes: hieruit is af te leiden dat deze valse apostelen waarschijnlijk een Joodse achtergrond hadden. Ik tipte dat bij het verklaren van de uitdrukking 'als iemand u in slavernij brengt' (vers 20) al even aan. Met Hebreëen doelt hij op een volk dat gescheiden van de andere volken door deze wereld trekt. Met Israëlieten bedoelt hij een volk dat bij God hoort. Met Abrahams nageslacht doelt hij op een volk waaraan God beloften heeft gedaan. Deze omschrijvingen dienen om zijn afkomst en achtergrond aan te geven. Daarin deed hij niet onder voor die anderen. Wat nu volgt, is een indrukwekkend staaltje van toewijding aan de dienst van Christus. Dan komt het niet meer aan op mooie praatjes, maar dan gaat het erom wat je voor Hem over hebt. Durfden zij zich dienaars van Christus te noemen? Hij zou wel eens een boekje opendoen over zijn dienst voor Christus. Ze zouden tot de overtuiging moeten komen dat hij in die dienst met kop en schouders boven die anderen uitstak. Hij voelde zich als een onzinnige, hij voelde grote weerzin om het allemaal te moeten zeggen, maar hij kon niet anders. Het moest de Korinthiërs duidelijk worden dat de mensen die bij hen waren binnengedrongen, geen echte dienaars van Christus waren. Hun relatie tot Paulus en daardoor hun relatie tot Christus stond op het spel. Want als ze Paulus vaarwel zeiden en hem als het ware inruilden voor die andere, valse, apostelen, dan zeiden ze zijn dienst vaarwel, maar dan namen ze ook afscheid van de Christus die hij hun had gepredikt. Om de eer van Christus en om de geloofs zekerheid van de Korinthiërs móest hij wel zo spreken.

Lees nog eens 2 Korinthe 11 vers 16 tot en met 23a.

Verwerking:

Wanneer mag je voor jezelf opkomen en wanneer niet?

32. HET LIJDEN VAN PAULUS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 11 vers 23b tot en met 33

Paulus steekt van wal. Hij brengt een indrukwekkende lijst voor de aandacht. Zonder enige overdrijving somt hij op wat hij heeft gedaan, wat hem allemaal is overkomen en hoe hij zich heeft gevoeld.

Geen 'succes-story', geen grootdoenerij. Alleen sobere feiten over het leven van een dienstknecht die zich met hart en ziel heeft gewijd aan de taak die de Heer Jezus hem had opgedragen. Wanneer je van mening zou zijn dat het dienen van de Heer een 'makkie' is, is het wel even schrikken en slikken. Dit stukje staat niet in de Bijbel om je te ontmoedigen, maar om je te laten zien wat een mens die zijn Heer liefheeft, verdragen kan. Verschillende dingen, maar lang niet alles, kun je terugvinden in het boek Handelingen. De Heer is nog steeds Dezelfde en wil ook jou helpen in je lijden voor Hem. In de meeste gevallen zal dat niet zo zwaar zijn als wat Paulus hier opnoemt. In een aantal gevallen kun je je wél zo voor de Heer inzetten.

Neem nu het eerste wat hij noemt: 'in arbeid zeer overvloedig'. Dat is toch iets wat ook bij jou te zien zou kunnen zijn? Paulus had een heel speciale dienst en wat hij heeft meegemaakt, heeft geen ander mens meegemaakt, maar dat neemt niet weg dat ook jij je volledig kunt inzetten voor dat wat de Heer jou te doen geeft. Dan gaat hij spreken over zijn omstandigheden. Hij heeft vaak in de 'bak' gezeten. Dat zijn niet de 'luke appartementen' die tegenwoordig gevangenis heten. Het waren vaak donkere kerkers, onderaardse gewelven, die wemelden van ongedierte, waar het vochtig was en muf rook. De behandeling die men daar onderging, sprak niet echt van hoffelijkheid. Nooit was hij daarin terechtgekomen omdat hij een misdaad had begaan. Telkens was het een gevolg van de haat van de Joden, omdat hij in die plaats de Heer Jezus had gepredikt. Lichamelijk lijden bleef hem niet gespaard. Hij heeft heel wat klappen opgelopen. Je zult het maar meemaken. Maar hij was niet kapot te krijgen. Zijn ijver voor de Heer bleef ongebroken. Het is opmerkelijk dat hij de bijzondere kracht van de Geest die in hem was, nooit heeft

gebruikt om zichzelf uit een benarde positie te redden; hij was hierin een navolger van de Heer Jezus. Doodsgevaaren waren geen bijzonderheid voor hem. Het staat er zo gewoon, maar denk je eens in wat er in hem moet zijn omgegaan op die momenten dat zijn leven op het spel stond. Dat betrof dan geen gevaarlijke ziekte waaraan je zou kunnen sterven, maar een vijandige houding van mensen die zijn bloed wel konden drinken. De Joden hebben hem tot vijf keer toe 39 stokslagen gegeven. De wet stond toe om in voorkomende gevallen een straf van 40 stokslagen te geven (Deuteronomium 25 vers 3). Voor de zekerheid, om het toegestane aantal door een telfout niet te overschrijden, hield men bij 39 op. Stel je eens voor wat dat geweest moet zijn. Ook de eerste keer zal geen pretje geweest zijn, maar elke volgende keer wist hij wat hem te wachten stond. Door de roeden, de geselingen, is zijn rug driemaal opengereten. 'Slechts' één keer is hij gestenigd. Normaliter gebeurt je dat ook maar één keer. Daarom lieten zijn vijanden hem voor dood liggen (Handelingen 14 vers 19). Drie keer was hij passagier op een schip dat schipbreuk leed. Daarbij heeft hij een keer 24 uur in het water rondgedreven voor hij gered werd. Om overal het evangelie te prediken was hij voortdurend op reis. Reizen was in die tijd geen ongevaarlijke bezigheid. In de eerste plaats was er geen modern wegennet, met bruggen en tunnels, zoals wij dat hier in het Westen kennen. Een snel stromende rivier oversteken was een riskante aangelegenheid. Daarbij kwamen de gevaren van de kant van de mensen: van rovers, joden en heidenen. De stad bood geen bescherming en de woestijn en de zee al helemaal niet. Nergens was hij veilig, nergens was een plekje waar hij rust had. Als hij al dacht dat hij in de Gemeente wat op adem kon komen, dan had hij daar te maken met valse broeders, mensen die deden alsof ze bij de Gemeente hoorden, maar die in werkelijkheid de waarheid van God verdraaiden.

De grote apostel was geen gemakkelijk leven beschoren. Het was keihard werken, goed opletten, weinig te eten en te drinken hebben, soms daar ook vrijwillig afstand van doen (dat is vasten), kou lijden en weinig kleren hebben om warm te worden. Dat Paulus onder deze ontberingen heus niet stoïcijns bleef, kun je bijvoorbeeld opmaken uit 2 Timotheüs 4 vers 13 waar hij aan Timotheüs vraagt om zijn mantel mee te nemen. Het lijkt mij dat hij daar niet om gevraagd zou hebben als hij zich behaaglijk door de zonnewarmte kon laten koesteren. Wat hem waarschijnlijk het meest pijn deed, was de dagelijkse bezorgdheid om al de Gemeenten. Je leest dat hem dat

'overviel'. Overal waar hij het evangelie had gepredikt, waren Gemeenten ontstaan. Dat was een vreugdevolle zaak geweest, maar daarbij bleef het niet. Het was belangrijk dat in die ontstane Gemeenten de gelovigen zouden groeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus en dat zij niet zouden verslappen in het leren kennen van Gods gedachten over hun leven. De vijand, de duivel, deed (en doet) er alles aan om gelovigen ertoe te brengen weer dingen in hun leven toe te laten waardoor de Heer Jezus onteerd wordt. Daarover was Paulus heel bezorgd.

Deze opsomming laat zien dat je niet met Paulus 'de krachtpatser' te maken hebt, maar met iemand die enorm zwak is. Niemand kan in eigen kracht deze ontberingen doorstaan. Is er wel iemand die nog meer heeft meegemaakt en daardoor het bewijs kan leveren dat hij nog zwakker is? Alleen de Heer Jezus gaat in zwakheid vèr boven Paulus uit. Hij werd in zwakheid gekruisigd (hoofdstuk 13 vers 4). Alles wat Paulus had meegemaakt, was voor anderen misschien een aanleiding geweest om te vallen, dat wil zeggen om het volgen van Christus op te geven, maar zijn brandende liefde voor Christus had hem op de been gehouden. Maakte dat Paulus groot? Nee, Paulus wijst elk eerbetoon voor hem van de hand. Wat er aan roem is, dat is een roemen in zijn zwakheid. Die zwakheid heeft hij door alle ervaringen heen steeds dieper gevoeld.

Elke beschuldiging van eerzucht, of eigendunk, of een zoeken van zichzelf wordt afgedaan met een krachtig beroep op 'de God en Vader van de Heer Jezus, Hij die gezegend is tot in eeuwigheid'. Hij weet dat Paulus niet liegt en Paulus prijst Hem dwars door alle lijden heen dat hem is overkomen. O ja, er is nog iets wat hem te binnen schiet, iets wat hem nog zwakker en geringer maakt dan hij al was. Hij is een keer op een heel minderwaardige, haast belachelijke manier uit een hachelijke situatie ontsnapt. Niet door een of ander wonder, door bijvoorbeeld de vijanden met blindheid te slaan of hen te verlammen of op een slimme manier te misleiden. Niets van dat alles. Toen hij eens in een stad gevangen zat, werd hij in een mand langs de stadsmuur naar beneden gelaten. Je ziet hem hangen, in een mandje, de grote apostel. Een allesbehalve spectaculaire ontsnapping, niet bepaald iets om indruk mee te kunnen maken. Ja, zo was deze apostel.

Lees nog eens 2 Korinthe 11 vers 23b tot en met 33.

Verwerking:

Welke zwakheden, zoals door Paulus hier bedoeld (het hoeven niet dezelfde te zijn), heb jij?

33. OPGETROKKEN TOT IN DE DERDE HEMEL

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 12 vers 1 tot en met 6

Dit gedeelte vormt de climax in Paulus' verdediging. De eerder genoemde belevenissen leverden de valse apostelen al een grote achterstand op, maar nu krijgen ze de genadeslag.

Niemand van deze valse leraars kon zich beroepen op een ervaring zoals Paulus die hier beschrijft. Hierdoor moet eens en voor altijd duidelijk worden dat zij niet in zijn schaduw konden staan. En niet omdat hij zo geweldig was; dat heeft hij steeds benadrukt. Dit gedeelte handelt over een speciale eer die God hem geschonken heeft, namelijk door hem op te trekken tot in de derde hemel. Voor de Korinthiërs moest dit het afdoende bewijs zijn dat Paulus inderdaad een echte door God gezonden dienstknecht was. Dat het Paulus ook hier niet om zijn eigen verheerlijking te doen is, kun je opmaken uit de manier waarop hij deze ervaring beschrijft. Hij spreekt over 'een mens in Christus'. Het is net alsof hij het over iemand anders heeft. Toch heeft hij het over zichzelf. Dat kun je afleiden uit vers 7, waar hij over 'ik' en 'mij' spreekt in verbinding met de bijzondere openbaring die hij ervoor heeft beschreven.

Als we nu met dit gedeelte beginnen, wil ik eerst wijzen op het grote verschil met de laatste verzen van het vorige hoofdstuk. Daar werd hij neergelaten in een mand om te ontsnappen aan zijn vijanden. Hier wordt hij opgetrokken tot in de derde hemel. In het vorige gedeelte heeft hij verteld over zijn zwakheden en daarin wilde hij roemen. Alles wat hij had meegemaakt, had hem klein gemaakt en het had Christus groot gemaakt. Nu gaat hij schrijven over een bijzondere ervaring die hij heeft gehad, een ervaring die niemand anders heeft gehad. Hij beschrijft deze ervaring niet omdat het voor hemzelf zo nuttig zou zijn, maar omdat het voor de Korinthiërs (en ook voor ons) nuttig was. Hij had trouwens al veertien jaar lang over deze ervaring gezwegen. Dat is op zich al een hele prestatie. Zou jij een heel mooie en zeer exclusieve ervaring, iets wat alleen jij hebt meegemaakt, voor je kunnen houden? Ik denk dat je daarover graag aan anderen zou willen vertellen. Paulus niet. Maar nu de tijd

daarvoor gekomen was, kon hij erover spreken, zonder zelfverheffing. Daar had God hem trouwens een 'medicijn' tegen gegeven, zoals je in vers 7 hebt gelezen, maar daar kom ik nog op terug.

Paulus kon spreken van gezichten en openbaringen die hij van de Heer had gekregen. Enkele 'gezichten' die hij heeft gehad, vind je bijvoorbeeld in Handelingen 9 vers 12; 16 vers 9; 18 vers 9. Eén van de 'openbaringen' die de Heer hem gegeven heeft, misschien wel de mooiste, kun je lezen in Efeze 3 vers 1 tot en met 11. Dit zijn dingen die hem torenhoog boven de bedriegers doen uitsteken. Tegelijk zijn het dingen die hem ongelooflijk klein in eigen oog maken, want ze komen van God. Daarvan is hij diep onder de indruk.

Naast die gezichten en openbaringen van de Heer is er iets heel bijzonders met hem gebeurd. Hij weet niet hoe het gebeurde, in wat voor een toestand hij was. Het kan zijn dat hij in het lichaam was - ik stel me voor in een soort droomtoestand - en dat de hemel toen bij hem kwam; of dat God hem met lichaam en al had opgenomen. Het kan ook zijn dat de Heer zijn geest naar de derde hemel meevoerde, terwijl zijn lichaam op aarde bleef, en hij op die manier even in de hemel was. Hij wist het niet, God wist het wel. Dat was voor hem voldoende.

De derde hemel is de hoogste plek in de schepping. De hemel is de plaats waar God woont en waar Zijn troon staat. Het geeft de hoogte aan waarin Paulus is opgetrokken geweest: boven de wolkenhemel (die je de eerste hemel zou kunnen noemen) en zelfs boven de sterren- en planetenhemel (die je de tweede hemel zou kunnen noemen). Het is een plaats waar de satan nog steeds toegang heeft, zoals je dat in Job 1 kunt lezen. Maar de satan heeft geen toegang tot het paradijs. Het paradijs vertelt iets over de sfeer die daar heerst: het is de plaats waar de geest en de ziel van de ontslapen gelovigen zijn en waar zij ongestoord genieten van de Heer Jezus. Daar heeft Paulus een kijkje mogen nemen en even mogen luisteren. Wat hij daar hoorde, heeft een enorme indruk op hem gemaakt. De woorden die hij hoorde, waren onuitsprekelijk, niet weer te geven in menselijke taal. Het paste niet bij het intermenselijk verkeer. Het was een hemelse taal. En zelfs al had hij het gekund, dan mocht hij er toch niet over spreken, want het zou niet worden begrepen. God heeft hem die speciale ervaring gegeven als een bemoediging voor zijn dienst. Het paste helemaal bij de dienst die God hem had toevertrouwd. Zijn dienst stond in verbinding met een

Christus Die nu verheerlijkt in de hemel was. Overal waar hij kwam, was dat het hoofdonderwerp van zijn prediking. Wat hij had meegemaakt in het paradijs, in de derde hemel, zou hem voortdurend bijblijven en hem zonder ophouden motiveren in zijn werk voor de Heer.

Dat is bij jou toch ook zo? Hoewel het soort ervaringen dat Paulus hier beschrijft alleen past bij een apostel, heb jij ook mooie ervaringen met de Heer. Geen visioenen, maar van die alledaagse gebeurtenissen die op zichzelf misschien niet eens bijzonder zijn, maar voor jou wel een bewijs dat de Heer Zijn hand daarin heeft. Al zulke ervaringen met de Heer geven je een extra stimulans om Hem te dienen.

Wat betreft het roemen van Paulus: hij wilde wel roemen over een mens in Christus, want dan gaat het om Christus. De mens Paulus is dan uit het beeld verdwenen. Hij is als het ware omgeven door Christus, zodat er niets meer van hemzelf te zien is. Het is mooi om eraan te denken dat God jou ook ziet in Christus. Lees maar in hoofdstuk 5 vers 17. Hoe meer je je daarvan bewust bent, des te meer zal dat je leven bepalen. Je denkt niet meer aan jezelf, leeft ook niet meer voor jezelf. Het geheim van zo'n leven ligt opgesloten in Galaten 2 vers 20. Zoek dat vers maar eens op, laat het op je inwerken en bid God dat dit vers jouw leven mag gaan bepalen. Over zichzelf wilde Paulus niet roemen, behalve dan in zijn zwakheden. Zijn zwakheden toonden aan dat hij niet bepaald een indrukwekkende persoon was en dat gaf God de gelegenheid Zijn kracht in hem te tonen. Natuurlijk kon Paulus de omstandigheden waarin hij geweest was, zowel in het lijden als in het paradijs, best gebruiken om zichzelf ermee te bewijzen. Hij zou alleen maar de waarheid zeggen. Misschien herken je dat wel, bij jezelf of bij anderen, dat er veel gesproken wordt over wat men zoal heeft meegemaakt. Daar kun je waardering en bewondering mee oogsten.

Het te doen zoals Paulus is niet gemakkelijk. Hij had bewust gekozen voor een manier waardoor alle eer aan God en aan Christus kwam. Niemand moest in de verleiding komen hem hoger aan te slaan dan wat met de naakte feiten overeenstemde. Doe jij ook wel eens je best om de mensen een beetje beter van je te laten denken dan wat ze van je zien of van je horen? Zoiets zit in ieder van ons. Graag willen we wat beter overkomen dan we in werkelijkheid zijn. Paulus wilde geen heldenverering voor zichzelf, geen roem die hem

niet toekwam. Zijn grootste zorg was te voorkomen dat hem de eer zou worden gegeven die alleen aan God en Christus toekwam. Er was veel waar hij zich op had kunnen beroemen, zeker zijn 'bezoek' aan het paradijs. Het gevaar van zelfverheffing lag constant op de loer. Paulus was van nature net zo'n zondig mens als jij. Door de uitnemendheid van de openbaring die hij had gehad, was het gevaar hoogmoedig te worden nog groter. God wist dat ook. Daarom had Hij aan Paulus een 'lijfwatch' gegeven om hem voor dit gevaar te beschermen. Hoe Paulus daarop reageerde, zullen we in het volgende stukje zien.

Lees nog eens 2 Korinthe 12 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Heb jij ook speciale ervaringen met de Heer waardoor je bemoedigd bent om alleen voor Hem te leven?

---

34. MIJN GENADE IS U GENOEG

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 12 vers 7 tot en met 10

Paulus had dus een schitterende ervaring opgedaan, iets waarop hij buitengewoon trots zou kunnen zijn. Iemand heeft eens gezegd: het is niet gevaarlijk om in de derde hemel te zijn, maar om er gewéést te zijn.

Om te voorkomen dat hij 'vanwege de uitnemendheid van de openbaring' naast zijn schoenen ging lopen, had God hem een 'lijfwatch' gegeven. En wat voor één. Het was een engel van Satan, die hem met vuisten sloeg. Dat is geen aangenaam gezelschap geweest. Maar liefst 14 jaar lang had hij deze knecht van de satan al bij zich. Die engel van Satan veroorzaakte bij hem 'een doorn voor het vlees'. Niemand komt graag met een doorn in aanraking, want het enige gevolg is dat je je pijn doet. De engel van Satan zorgde ervoor dat de pijn bleef en dat deed hij beslist niet zachtzinnig. Paulus ervoer het alsof hij met vuisten werd geslagen. Er wordt wel gezegd dat met deze doorn een bepaalde oogziekte wordt bedoeld. Men leidt dat af uit Galaten 6 vers 11. Ook zou het een spraakgebrek kunnen zijn, wat men dan afleidt uit hoofdstuk 10 vers 10 van de brief die je nu voor je hebt.

Hoe het ook zij, het was iets dat hem voortdurend herinnerde aan zijn eigen zwakheid. Hij had er graag van verlost willen worden en daarvoor had hij ook gebeden, tot drie keer toe zelfs. De Heer had dit gebed niet verhoord, maar Hij had wel balsem voor de pijn gegeven: Zijn genade.

Wat is dit antwoord van de Heer door de eeuwen heen voor velen een enorme troost en bemoediging geweest. Het geldt vandaag, voor jou, nog steeds en onverminderd. Mogelijk heb jij ook iets in je leven dat je steeds moet meedragen en waar je graag vanaf zou willen. Je hebt er al vaak om gebeden dat het zou mogen veranderen en het gebeurt maar niet. Ik hoop dat je uit ervaring kunt spreken dat de Heer ook tegen jou heeft gezegd dat zijn genade genoeg is. Heb je al vaker dan drie keer gebeden en nog steeds geen antwoord gehad?

Lijkt het alsof Hij niet naar je luistert? Dan mag ik je wijzen op een man die het ook heel erg moeilijk had: Jeremia. Wat een ellende had hij al meegemaakt en hij zat er nog middenin. Toch spreekt hij het uit in Klaagliederen 3 vers 31 tot en met 33: 'Want niet voor eeuwig verstoot de Here. Want als Hij bedroefd heeft, ontfermt Hij Zich naar de grootheid van Zijn gunstbewijzen. Immers niet van harte verdrukt en bedroeft Hij de mensenkinderen.' Dat is de taal van het geloof, de taal die jij ook mag spreken. De mooiste overwinning die de satan kan behalen, is als wij gaan twifelen aan de liefde van God, omdat Hij ons niet geeft waarom wij vragen. Gun hem die overwinning niet. God gebruikt jouw probleem om je klein en zwak te houden, zodat Zijn kracht in jouw zwakheid kan worden volbracht. Je mag er vast op rekenen dat iedereen die een dienst voor de Heer mag doen, iets in zijn leven heeft waardoor hij zwak blijft. Dat is Gods manier om te voorkomen dat we hoogmoedig worden en vergeten dat we Hem bij alles nodig hebben.

Deze verzen betekenen overigens niet dat je maar drie keer voor een zaak mag bidden. De Bijbel staat vol met aansporingen om te volharden in het gebed. Zie bij voorbeeld Lukas 18 vers 1 tot en met 8. Nee, waarom het in deze verzen gaat, is iets bepaalds in jouw leven waarvan je weet dat de Heer dat toelaat om je klein te houden. Je hebt daar enkele keren voor gebeden, maar na verloop van tijd heeft de Heer je de overtuiging gegeven dat je er niet meer voor moet bidden, omdat Hij het beter vindt dat het zo blijft. Maar nog eens: je zult tegelijk daarmee ook zijn hulp en kracht ervaren op een manier die je anders niet zo had leren kennen.

Dat brengt Paulus ertoe om te zeggen dat hij een welgevallen had in zijn zwakheden. Het waren immers gelegenheden waardoor de kracht van Christus in zijn leven zichtbaar werd? Alles wilde hij doen en meemaken voor Christus. Hoe minder er van hemzelf en hoe meer er van Christus te zien was, des te beter vond hij het. Hij bracht in praktijk wat in Johannes 3 vers 30 staat: 'Hij moet meer, maar ik minder worden.' Wanneer dat het diepe verlangen van jouw hart is, zul je door beproevingen en benauwdheden willen heen gaan om daardoor te laten zien hoe zwak jij bent en hoe sterk Christus is. Wanneer jij zwak bent, dat wil zeggen: zwak in jezelf tegenover al die moeilijkheden, dan ben je sterk, dat wil zeggen: sterk omdat de kracht van Christus in je woont. De kracht van Christus kan dan bezit van je nemen, omdat je niet in eigen kracht de moeilijkheden tegemoet gaat.

Ik kom nog even terug op dat driemaal bidden van Paulus. Het herinnert me aan het driemaal bidden van de Heer Jezus in Gethsémané. Je vindt die geschiedenis in Mattheüs 26 vers 36 tot en met 46 (en ook in Markus 14 en in Lukas 22). Daar vraagt Hij driemaal aan Zijn Vader of het mogelijk was dat de drinkbeker (van het oordeel op het kruis) aan Hem mocht voorbijgaan. Toch is er een groot verschil met het gebed van Paulus. Paulus wilde verlost worden van een middel dat hem bewaarde voor hoogmoed. Dat betekent dat de zonde in Paulus aanwezig was en de werking daarvan moest worden verhinderd. Bij de Heer Jezus was daarvan niets aanwezig. In Hem was geen zonde. Juist daarom vroeg Hij Zijn Vader om er niet mee in aanraking te hoeven komen. Het verschrikkelijke van de drinkbeker die de Heer moest drinken, was dat Hij tot zonde gemaakt moest worden en dat Hij de zonden van allen die geloofden en zouden geloven op Zich zou moeten nemen om daar Gods volle oordeel over te ontvangen. Dat was iets waarnaar Hij onmogelijk kon verlangen. Bij Paulus was het zijn onvolmaaktheid die hem tot zijn gebed bracht, bij de Heer Jezus was het Zijn volmaaktheid die Hem deed smeken.

Daar komt nog bij dat de Heer Jezus er direct bij bad: '(...) echter niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt.' In alles stemde Hij volkomen in met de weg die de Vader voor Hem had. Nooit zou Hij een andere weg hebben willen gaan, maar Hij gruwde ervan om met de zonde in aanraking te moeten komen en daardoor gescheiden te worden van Zijn God. Vandaar zijn gebed. Nadat Hij gebeden heeft, is er volstreekte rust in Zijn hart en laat Hij Zich gevangennemen om het hele werk te volbrengen, terwijl Hij zegt: 'De drinkbeker die de Vader Mij I heeft gegeven, zou Ik die soms niet drinken?' (Johannes 18 vers 11).

Het zal je geloofs- en gebedsleven enorm verrijken wanneer je leert zeggen: 'Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede.' Het ondergeschikt maken van jouw wil aan die van God is het geheim van rust in je hart temidden van zoveel wat je graag anders zou willen zien.

Lees nog eens 2 Korinthe 12 vers 7 tot en met 10.

Verwerking:

Heb jij 'dorens' in je leven? Wat denk je dat Gods bedoeling daarmee is?

35. PAULUS' ZORG VOOR DE KORINTHIËRS

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 12 vers 11 tot en met 21

Paulus kijkt terug op zijn verdediging. Hij herhaalt wat hij steeds had benadrukt, namelijk dat hij onwijs was geworden om over zichzelf te spreken.

Maar de Korinthiërs hadden hem daartoe gedwongen door hun oren te laten hangen naar andere, valse apostelen. Deze mensen hadden heel negatief over Paulus gesproken. De Korinthiërs hadden zich door deze geluiden laten beïnvloeden en dat, terwijl ze toch beter moesten weten. Was Paulus niet het middel geweest waardoor ze tot geloof in de Heer Jezus waren gekomen? Zijn zelfverdediging zou niet nodig geweest moeten zijn. Zij hadden hem moeten verdedigen! In niets was hij de mindere geweest van de apostelen die met de Heer Jezus waren geweest. Dat betreft dan zijn dienst. Zijn persoon betekende voor hemzelf niets. Toen hij bij hen was, waren zij getuigen van tekenen en wonderen en krachten die hij in Korinthe had gedaan. Dat waren geen 'toevalstreffers' geweest, maar het waren dingen die hij met alle volharding had gedaan. Uit de volharding die iemand toont, blijkt hoe hij is. In het geval van Paulus konden de Korinthiërs daaraan zien dat hij stond voor wat hij predikte en dat zijn zending een zending van Hogerhand was.

Vergeleken met andere Gemeenten waren zij niets te kort gekomen. Hij had zich net zo volledig voor hen ingezet als voor andere Gemeenten. Het enige verschil was dat hij van hen geen geld had aangenomen, terwijl hij dat wel van andere Gemeenten had gedaan. Wilden ze dat uitleggen als een bewijs dat hij niet echt om hen gaf? Hij had hun al eerder verteld dat hij op geen enkele wijze de indruk wilde wekken op eigen voordeel uit te zijn. Hun geestelijke toestand was zo, dat zij zich er alleen maar op zouden beroemen dat ze ook hun steentje hadden bijgedragen in het onderhoud van de apostel. Dat wilde hij voorkomen. Hij wilde zonder enige verplichting tegenover hen staan en hun in alle vrijheid kunnen vertellen wat er aan hen mankeerde. Noemden zij het een onrecht, dat hij geen beroep op een financiële bijdrage van hun kant had gedaan? Hij vraagt daarvoor ietwat ironisch om vergeving. Tegelijk zegt hij, dat als

hij weer bij hen komt, hij niet anders zal handelen. Hij zal opnieuw geen geld van hen aannemen.

Hoe kan Paulus spreken over 'deze derde keer', terwijl nergens uit de reisbeschrijving die we in het boek de Handelingen van hem hebben, blijkt dat hij een tweede bezoek aan Korinthe heeft gebracht? De verklaring die mij het meest aanspreekt, is dat hij zich een tweede bezoek had voorgenomen, maar dat hij dat vanwege de slechte toestand van de Korinthiërs had uitgesteld. Hij wilde hun een streng optreden van zijn kant besparen en hun de gelegenheid geven de dingen die niet goed waren in orde te brengen. Deze gedachtegang valt af te leiden uit wat hij zegt in hoofdstuk 1 vers 15 en vers 23. Nu stond hij dus voor de derde keer gereed om te komen en hij wilde graag komen, omdat hij het goede voor hen op het oog had.

Het ging hem om hen persoonlijk en niet om hun geld of bezittingen. Zij waren zijn kinderen in het geloof. Als een echte, zorgzame ouder was hij er niet op uit om zoveel mogelijk profijt van zijn kinderen te trekken, maar legde hij alles ten koste om hun te geven wat zij nodig hadden. Net zoals ouders voor hun kinderen sparen, zo had Paulus in geestelijk opzicht grote rijkdommen waaruit hij aan hen wilde meedelen. En of ze nu begrepen waarom hij zich zo gedroeg of niet, het maakte voor hem niets uit. Hij had hen buitengewoon lief. Dit is een mooi bewijs van echte liefde. Ook als die liefde niet beantwoord wordt, of zelfs verkeerd wordt uitgelegd, blijft ze werkzaam. Ondanks alle moeite die de Korinthiërs hem bezorgden, bleef hij voor hen zorgen. Ja, juist de moeite die ze hem gaven, maakte zijn zorg voor hen des te groter en zijn liefde voor hen werd er alleen maar overvloediger door. Wie is beïnvloed door kwaadspekering legt alles wat de ander doet verkeerd uit. Paulus werd daardoor niet ontmoedigd. Hij ging de onderste weg.

Hij wilde alles wat hij had en zelfs zichzelf ten koste leggen aan hen, als het met hen maar in orde zou komen en zij de rechte weg van de Heer weer zouden gaan. Wilden ze ondanks alles deze bewijzen van zijn liefde niet accepteren, het zij zo. Hij had hen niet bezwaard. Zijn handelwijze mochten ze wat hem betreft gerust als sluw en listig uitleggen, als ze ook maar bedachten dat hij op geen enkele wijze op eigen belang was uitgeweest. Hij had dat zeker niet op een slinkse manier gedaan, bijvoorbeeld door middel van anderen. Ze zouden kunnen denken dat hij het zelf dan wel niet geweest was, maar dat hij wel anderen had gestuurd en dat hij op die manier winst

had gemaakt. Hij kon hen ook wat dat betreft rustig in de ogen kijken en hen zelfs uitdagen over het gedrag van Titus en de broeder die bij Titus was. Ze moesten wel toegeven dat deze twee broeders dezelfde geest van liefde en dienen uitademden als ze bij Paulus hadden opgemerkt en dat ze op dezelfde wijze te werk waren gegaan. Wat is een eenmaal gezaaid wantrouwen dat wortel heeft geschoten hardnekkig en moeizaam uit te roeien. Die valse leraars hadden hun werk goed gedaan. Maar Paulus is onvermoeibaar om de vertrouwensbreuk weer te herstellen.

De gedachte die bij hen had postgevat, als zou hij zichzelf verdedigen, wordt door Paulus in Gods tegenwoordigheid gebracht. Dat kun je alleen doen als je een volkomen rustig geweten hebt, en dat had Paulus. Christus was de inhoud van zijn dienst. De tegenwoordigheid van God was het uitgangspunt van zijn prediking. Het doel van zijn dienst was de gelovigen in Korinthe op te bouwen. En kijk eens hoe hij ze aanspreekt? Hij noemt ze 'geliefden'. Dat is geen los gezegde, maar het geeft de gevoelens van zijn hart weer. Dat is de beste manier om dwalende gelovigen te winnen. Houdt dat in dat je het verkeerde maar door de vingers moet zien? Nee, beslist niet. De liefde verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid (1 Korinthe 13 vers 6). Daarom voegt Paulus aan zijn opmerkingen een waarschuwing toe, die hun diep moet raken. Er is nog een aantal zaken niet in orde. Het rijtje dat hij noemt, zuigt hij niet uit zijn duim. Het zijn dingen die onder de gelovigen van Korinthe gevonden werden. En ook nu kunnen ze er nog zijn.

Wanneer Paulus bij zijn komst deze dingen zou aantreffen, zou dat voor hem een vernedering betekenen. Hij zou het voelen alsof God hem deze vernedering aandeed en nog wel in hun bijzijn. Hij zou het als een persoonlijk falen tegenover God ervaren, omdat hij er niet in geslaagd was hen het verkeerde te laten wegdoen. Wat een verdriet zou hij hebben, als hij zou moeten vaststellen dat velen nog steeds geen berouw hadden getoond over de zonden die ze hadden gedaan. Zonde maakt meer kapot dan je lief is. Maar het is niet voldoende om met de zonde te breken.

Het is noodzakelijk er oprecht berouw over te hebben. Dan pas is er weer de openheid om de zegeningen die God geeft door middel van zijn dienstknechten, te ontvangen en ervan te genieten. Als er

geen oprecht berouw is over een zonde, is de kans levensgroot aanwezig om weer in die zonde te gaan leven.

Als je nog even terugdenkt aan het begin van dit hoofdstuk, dan zie je een groot contrast met het slot. Het hoofdstuk begint met een mens in Christus die is opgetrokken tot in het paradijs, en het eindigt met mensen die geen afstand hebben genomen van de vreselijkste zonden. Beide zijn mogelijk. Ik hoop dat jij ècht afstand hebt genomen van je vroegere zonden, met berouw, en dat je leeft als een mens in Christus.

Lees nog eens 2 Korinthe 12 vers 11 tot en met 21.

Verwerking:

In welke verhouding stond Paulus tot de Korinthiërs? Op welke manier gaf hij daaraan uiting?

36. ONDERZOEKT UZELF OF U IN HET GELOOF BENT

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 13 vers 1 tot en met 6

Zoals Paulus in het vorige hoofdstuk, in vers 14, had opgemerkt, stond hij voor de derde keer klaar om hen te bezoeken.

Je kunt hieruit opmaken dat de gelovigen in Korinthe hem echt aan het hart gingen. Zijn verbondenheid met hen was echt en diep. Het liet hem niet onverschillig hoe het met zijn kinderen in het geloof ging. Hij had veel gehoord over de slechte kwaliteit van hun geloofsleven. Er was nog heel wat te corrigeren. Maar als hij zich met de misstanden zou bezighouden, zou dat gebeuren op basis van dergelijk getuigenbewijs. Hij zou het verkeerde niet beoordelen op grond van het loutere feit dat hem bepaalde dingen ter ore waren gekomen. De bewijzen zouden op tafel komen. Deze getuigenverklaringen zijn van grote betekenis in elke zaak die zich in de Gemeente voordoet. God heeft al in het Oude Testament laten vastleggen, in Deuteronomium 19 vers 15, dat in geval van een ongerechtigheid of zonde, er alleen een veroordeling mocht plaatsvinden als er twee of drie getuigen waren. Al was die ene getuige nog zo betrouwbaar, er moest een tweede getuige en eventueel een derde getuige aanwezig zijn om de zaak onomstotelijk vast te stellen en op grond daarvan een uitspraak te kunnen doen. Als de Gemeente daarnaar meer had gehandeld, was het aantal scheuringen beslist niet zo groot geweest als dat helaas nu het geval is. Paulus, een man met een groot onderscheidingsvermogen, die heus wel wist wat er allemaal bij de Korinthiërs speelde, wilde zich aan dit Bijbelse beginsel houden.

Hij zou hen die vroeger gezondigd hadden niet sparen. Nog eens geeft hij die waarschuwing. Hij kwam niet graag met de roede. Wat hij wilde, was een fijn bezoek waarbij ze zich samen konden verblijden over de grote dingen die de Heer Jezus in hun leven had gedaan. Daaraan konden zij meewerken door te luisteren naar wat hij in deze brief schreef. De brief was een soort wegbereider voor zijn

komst. In vers 3 weerlegt hij een laatste beschuldiging die de valse apostelen hem in de schoenen hadden geschoven. De beschuldiging luidde: Paulus is zo'n nietszeggend en onbetekenend mannetje, dat het onmogelijk is dat Christus in hem zou spreken.

Om goed te zien hoe Paulus deze beschuldiging ontzenuwt moet je vers 3b en vers 4 tussen haakjes plaatsen (dat is in de Telosvertaling ook gebeurd). De zin gaat na vers 3a dan verder in vers 5. Zochten ze een bewijs dat Christus in Paulus predikte? Welnu, dan moesten ze maar eens naar zichzelf kijken. Konden zij zeggen dat ze in het geloof waren? Ja, dat konden ze. Nou, dan konden ze niet anders dan erkennen dat Christus in Paulus had gesproken, want door hem hadden ze het evangelie gehoord en het ook aangenomen. Ze moesten zichzelf maar eens beproeven om te zien op welke wijze ze gered waren. Was het op grond van iets in henzelf, of was het op grond van wat Christus voor hen had gedaan? Ook hier moesten ze erkennen dat het alleen in Christus was en deze Christus was hun door Paulus verkondigd. Dit vers is geen oproep om bij jezelf na te gaan of er wel bewijzen voor je bekering te zien zijn. Het is niet de bedoeling om je aan het twijfelen te brengen over de zekerheid van je geloof, door in je hart en leven te kijken of je wel genoeg vruchten voortbrengt. Zulk onderzoeken en zo'n beproeven worden hier niet bedoeld. Juist het tegendeel. Dit vers wil je ondersteunen in de zekerheid van je behoudenis. Het is een oproep om na te gaan waarop je geloof gebaseerd is. Is je geloof gebaseerd op iets in of van jezelf? Of is je geloof gebaseerd op iets wat buiten jou om, los van jou en ten behoeve van jou is gebeurd? Dit laatste is het geval. Het werk van Christus is totaal buiten jou om volbracht, los van alles wat je ervan voelt of ervaart. God vraagt eenvoudig dat in het geloof aan te nemen. Dat er daarna ook geloofswerken zichtbaar zullen worden, is ook waar, maar daarover spreekt de Bijbel op andere plaatsen, zoals in de Brief van Jakobus, en dat is niet waarom het hier gaat. Laat je dus niet door anderen wijsmaken dat dit vers je leert dat je niet zeker kunt weten of je 'in het geloof bent'. 'In het geloof zijn' wil zeggen dat je een gelovige bent. 'Onderzoekt uzelf' betekent hier: ga na hoe dat is gebeurd, en niet: wat is er in je leven van te zien. Wie moet zeggen dat Jezus Christus niet in hem is, staat buiten het heil, is geen gelovige en heeft geen deel aan het leven uit God.

Aan alles was te merken dat Christus wel in en door Paulus had gesproken. Paulus achtte het best mogelijk dat hij persoonlijk niet zo'n sterke indruk had gemaakt. In die tussenzin van vers 3b en vers 4

gaat hij nader verklaren waarom hij niet zo'n sterke indruk had gemaakt. Eerst moesten ze weten dat Christus ten opzichte van hen niet zwak was geweest. Wat een kracht was er van Hem uitgegaan, toen zij met Hem in aanraking waren gekomen. Hij had heel hun vuile leven binnenstebuiten gekeerd. Hun boos en donker hart was in het licht gekomen. Ze waren aan zichzelf ontdekt en ze hadden zich met berouw tot God bekeerd en de Heer Jezus als hun Heiland aangenomen. Wat een kracht! Maar hoe had Hij dat mogelijk gemaakt? Omdat Hij in zwakheid gekruisigd was. Bestaat er wel iets zwakkers dan een mens die gekruisigd is? Kan zo iemand ook nog maar iets doen? Toch hadden zij op Hem hun geloof gevestigd. En terecht! Gods kracht was nodig om Hem levend te maken. (Hoewel Hij natuurlijk ook in eigen kracht opstond, omdat de Heer Jezus tevens de Zoon van God is, zie Romeinen 1 vers 4. Maar hier gaat het om wat de mensen, ook de Korinthiërs, in Hem zagen toen Hij aan het kruis hing.)

Met zo'n zwakke Christus wilde Paulus graag één gemaakt worden. Daarom bestond zijn prediking niet in overredende woorden, daarom was hij in zijn uiterlijk optreden zwak. Hij was zwak in Christus. Maar Paulus wist ook dat hij eenmaal met Hem zou leven, door diezelfde kracht van God die nu al in de Korinthiërs het nieuwe leven had gewerkt. Is het niet prachtig om te zien hoe hij alles gebruikt om de harten van de Korinthiërs te winnen en tegelijk zichzelf helemaal identificeert met Christus? Hij zegt niet dat hij met Christus zal leven door Gods kracht jegens hemzelf, hoewel dat zo is. Maar hij past Gods kracht nu al toe op wat er met de Korinthiërs was gebeurd bij hun bekering. Er rest hem niets meer dan alleen de hoop uit te spreken dat zijn bewijsvoering hun laat inzien dat hij niet verwerpelijk is. Hij heeft alleen Christus willen prediken en anders niets.

Je hebt in Paulus een mooi voorbeeld hoe je moet om gaan met beschuldigingen die je ten onrechte in de schoenen worden geschoven. Om de harten van je tegenstanders te winnen kun je niet beter doen dan zoals hij gedaan heeft: laat Christus zien en laat zien dat je met Hem één wilt zijn in je prediking en je hele leven. Wanneer je beschuldigers gelovigen zijn, laat ze dan de voorrechten zien die zij in Christus hebben. Het zal hen beschaamd maken. Gemakkelijk is dit niet, maar het is wel de weg van de overwinning voor de Heer.

Lees nog eens 2 Korinthe 13 vers 1 tot en met 6.

Verwerking:

Wat is dat: jezelf onderzoeken? Wat is de bedoeling daarvan?

37. GEBEDEN, VERMANINGEN, GROETEN EN ZEGENBEDE

Lees ontspannen en aandachtig 2 Korinthe 13 vers 7 tot en met 13

Paulus zoekt het goede voor de Korinthiërs. Eerst geeft hij aan dat hij wil voorkomen dat ze het kwade zullen doen.

Al het kwaad dat een kind van God doet, werpt een smet op God en op Christus. Je leeft temidden van het kwaad; heel gemakkelijk word je erdoor aangestoken, en vóór je het weet, doe je mee. Het mag ons gebed zijn dat God ons daarvoor zal bewaren. Dat mogen we ook voor elkaar bidden, zoals Paulus dat hiervoor de Korinthiërs doet. Het motief moet niet zijn om daardoor zelf eer te ontvangen. Zo kunnen wij wel zijn. Ik kan bijvoorbeeld mijn kinderen willen bewaren voor het doen van verkeerde dingen, om daardoor te laten zien wat een goede vader ik ben. Als dat mijn motief is, komt er niets van terecht. Mijn motief moet het welzijn van mijn kinderen zijn. Het moet mij om hen gaan. Zo kun jij voor jezelf misschien ook wel personen invullen voor wie je kunt bidden dat God hen voor het kwade bewaart.

Maar alleen bewaren voor het kwade is niet voldoende. Iemand die het kwade niet doet, moet het goede gaan doen. Anders is het gevaar groot dat de leegte toch weer met iets kwaads wordt gevuld. In Romeinen 9 vers 9 worden deze twee ook met elkaar verbonden: 'Hebt een afkeer van het kwade; weest gehecht aan het goede.' Zozeer was Paulus erop uit het goede voor hen te zoeken, dat hij zichzelf helemaal weg wilde cijferen.

Het enige wat hem interesseerde, was de waarheid. Hij kon onmogelijk de waarheid onderuithalen of ontcrachten. Hij ging zeker niet tegen de waarheid in en onthield die ook niet aan de Korinthiërs. Wat hij wilde, was juist de waarheid naar voren brengen. Hij wist dat het woord van de Heer Jezus in Johannes 8 vers 32 waar was: 'De waarheid zal u vrijmaken.' De waarheid van Gods woord verbreekt elke band waarmee mensen (ook gelovigen) gevangen kunnen zitten.

Ze kunnen gevangenzitten in een zedeloos leven; ze kunnen gevangenzitten in bepaalde wijsgerige systemen. Maar de waarheid maakt vrij, maakt los. Door het naar voren brengen van de waarheid kunnen we eraan meewerken dat de waarheid haar uitwerking heeft. De waarheid laat niet zien hoe sterk de man of vrouw is die de waarheid brengt. Paulus was er blij om zelf zwak te zijn en hij was blij te zien dat de waarheid hen sterk maakte.

Het tweede gebed dat hij voor hen in zijn hart heeft, is dat zij volmaakt zouden worden. Dat is precies wat de waarheid wil bewerken. Wie zich bezighoudt met de waarheid van Gods Woord, zal daardoor geestelijk groeien naar volwassenheid. 'Volwassenheid' is een van de betekenissen van 'volmaaktheid'. Maar de wens van Paulus om hen volmaakt te zien, heeft ook te maken met aaneengesloten zijn. Dat was met het oog op de onderlinge verdeeldheid in Korinthe wel hard nodig. Daarom had hij hun geschreven. Ze hadden nu een brief in handen, waarin instructies stonden hoe ze hun zaken in orde moesten maken met het oog op zijn komst. Hier is een parallel te trekken met onze situatie. Wij hebben ook een brief, een complete Bijbel, met daarin instructies hoe wij hebben te leven en de dingen in orde hebben te maken die niet goed zijn. De Heer Jezus komt heel binnenkort terug. Hoe zal Hij ons aantreffen?

Paulus wilde niet streng optreden. Hij bezat daarvoor wel het gezag, maar veelliever wilde hij dat niet op die manier laten gelden. Hij wilde zijn gezag graag positief gebruiken, om op te bouwen en niet om het verkeerde af te breken. Het is net als met een vader in een gezin. Hij heeft gezag om zijn kinderen te straffen. Dat móet hij ook doen als het nodig is. Maar als zijn gezag alleen zou bestaan uit de hele dag klappen uitdelen, dan mag je je afvragen hoe de sfeer in dat gezin is. Veel liever zal elke vader zijn gezag gebruiken om zijn kinderen de goede dingen bij te brengen en hen te helpen in het vinden van een manier van leven die tot eer van de Heer is.

Wat Paulus nog rest is, het geven van enkele aansporingen die ertoe moeten dienen dat zij samen op de goede wijze en in de goede richting optrekken naar het einddoel van de christelijke levensreis. De eerste is: verblijdt u. Je kunt je afvragen hoe hij dat kan zeggen na zoveel te hebben geschreven over wat niet deugde. Misschien dat hij het juist daarom zegt. Hij heeft hen niet in de put willen praten. Er is nog zóveel waarover ze blij kunnen zijn. Dat mag bij jou ook zo zijn.

Nog eens komt de vermaning om volmaakt, of vast aaneengesloten te zijn. We hebben elkaar hard nodig en moeten niet in groepjes uiteenvallen. Het 'weest getroost' klinkt als een bemoediging temidden van zoveel wat verdrietig en neerslachtig kan maken. Eensgezindheid is samen eenzelfde verlangen en inzet hebben om het gestelde doel te bereiken. Niet ieder voor zijn eigen belangen, maar samen voor de belangen van de Heer. De opsomming eindigt met 'vrede'. Waar vrede is, is rust en harmonie. Vrede is een atmosfeer die weldadig aandoet. God wordt daarom ook de God van de liefde en van de vrede genoemd. Liefde wordt het eerst genoemd, want God is liefde. Liefde is de bron van al het goede. Die God zal met ons zijn, als we deze aansporingen ter harte willen nemen en ons ervoor inzetten ze in praktijk te brengen. Kun je je iets mooiers voorstellen dan die God 'met je te hebben', als je Metgezel? Het staat er toch echt.

Wanneer de gelovigen in Korinthe elkaar zouden ontmoeten, bijvoorbeeld in de samenkomst of op een verjaardag (als ze daar wat aan deden) dan moesten ze elkaar groeten met een heilige kus. Het gaat niet zozeer om de vorm van de begroeting, niet de kus is het belangrijkste. In Nederland geven de gelovigen elkaar een hand. Waar het om gaat, is dat de groet oprecht is en niet gemaakt of geveinsd. Het moet op een heilige manier gebeuren. Achter de kus of de hand mogen geen onheilige gedachten ten aanzien van de broeder of zuster schuilgaan. Maar niet alleen de gelovigen in Korinthe waren met elkaar verbonden. Paulus brengt ook de groeten over van allen die bij hem waren. Ondanks het vele dat er bij de Korinthiërs gecorrigeerd moest worden, laat Paulus hun hierdoor toch de verbondenheid met gelovigen op andere plaatsen voelen.

De zegenbede waarmee hij zijn brief besluit, is uniek onder zijn brieven. Nergens wordt op zo'n indrukwekkende wijze afscheid genomen. Hij brengt hierin de drie-enige God naar de Korinthiërs toe. Ook de genade van de Heer Jezus Christus wordt genoemd. Genade is nodig waar wij alles verknald hebben. Waar dat bewustzijn aanwezig is, komt de Heer Jezus Christus (zie je dat hier Zijn volledige Naam wordt genoemd?) en geeft in Zijn genade wat nodig is. Zijn genade wordt hier voor de tweede keer genoemd. In hoofdstuk 8 vers 9 ben je Zijn genade voor verloren zondaars tegengekomen. Hier is zijn genade het middel om een falende Gemeente te herstellen.

Dan de liefde van God. Liefde zoekt altijd wat goed is voor de ander. God heeft in Zijn liefde Zijn Zoon gegeven voor verloren zondaars. De liefde van God is ook werkzaam om een dwalende Gemeente terug te brengen op de juiste weg.

Ten slotte de gemeenschap van de Heilige Geest. Gelovigen kunnen alleen goed met elkaar omgaan als ieder zich laat leiden door de Heilige Geest. Om deze gemeenschap ook werkelijk te beleven, mogen er geen zonden in het leven van de gelovigen worden toegelaten, laat staan aanwezig zijn! De Heilige Geest kan geen gemeenschap hebben met zonden. Een grote zegen zal ons deel zijn als wij in de plaatselijke Gemeente de inhoud van deze brief ter harte nemen. Geve God dat wij ons daarvoor inzetten, tot Zijn eer en verheerlijking en onze vreugde en vrede.

Lees nog eens 2 Korinthe 13 vers 7 tot en met 13.

Verwerking:

Wat kun jij doen om aan de aanspraken van Paulus gehoor te geven?

ACHTERZIJDE

Je bent jong in het geloof. Je weet dat je, om in het geloof te groeien, in de Bijbel moet lezen. Dat doe je dan ook. Maar je zou ook graag willen begrijpen wat je leest. Er zijn wel goede boeken die je daarbij kunnen helpen. Maar de meeste ervan vind je nog wat te moeilijk.

Het boek dat je nu in handen hebt, is geschreven als een soort opstapje naar die andere boeken die nog net wat te moeilijk zijn. In korte stukjes neemt de schrijver je mee op een ontdekkingsstocht door één van de brieven van de Bijbel. Onderweg vertelt hij in een taal die jou aanspreekt, wat er allemaal te zien is. Je zult zien dat je van de ene ontdekking in de andere komt.

De Bijbel is het boek waarin God tot mensen spreekt, ook tot jou, heel persoonlijk. Hij vertelt daarin wat jij voor Hem betekent en wat Hij voor jou wil betekenen.